

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A REVERSE HAREM ROMANCE

THREE SWEDISH MOUNTAIN MEN

LILY GOLD

ÜÇ İSVEÇLİ DAĞ ADAMI

TERS HAREM ROMANTİZMI

LILY GOLD

Copyright © 2021 by Lily Gold

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler hayal ürünüdür. Gerçek olaylar, işletmeler veya kişilerle (yaşayan veya ölü) olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı MiblArt Vellum

✿ ile Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

1. Daisy.
2. [Cole](#)
3. Daisy.
4. [Riven](#)
5. Daisy.
6. [Eli](#)
7. Daisy.
8. Daisy.
9. [Cole](#)
10. Daisy.
11. [Riven](#)
12. Daisy.
13. Daisy.
14. [Riven](#)
15. Daisy.
16. [Cole](#)
17. Daisy.
18. [Eli](#)
19. Daisy.
20. Daisy.
21. Daisy.
22. [Cole](#)
23. [Riven](#)
24. Daisy.
25. [Eli](#)
26. [Cole](#)
27. Daisy.
28. Daisy.

29. [Cole](#)

30. [Daisy](#)

31. [Riven](#)

32. [Daisy](#)

33. [Daisy](#)

[Sonsöz](#)

[Üçlü Görev Korumaları Önizleme](#)

BİR

DAISY

Yemin ederim, geyik birdenbire ortaya çıktı.

Bir an kendi işime bakıyor, buz gibi, ısıltılı bir çam ormanının içinden geçen dolambaçlı bir yolda araba kullanıyorum. Laponya'daki ilk günüm ve Airbnb'ne check-in saatimden birkaç saat önce geldim, bu yüzden bölgeyi keşfetmeye karar verdim. Güzel bir öğleden sonra; yollar açık ve boş, dağlar etrafımda yükseliyor ve kar büyük taneler halinde yağıyor, gökyüzünden huzurla aşağıya doğru süzülüyor.

Sonra bir köşeyi döndüm ve kocaman bir geyikle yüz yüze geldim.

Kocaman, arabamın iki katı boyunda, uzun, dallı boynuzları beni mızraklayacak kadar keskin görünüyor. Gövdesi tüm yolu kapatıyor. Etrafından dolaşmanın bir yolu yok, bu yüzden onu korkutup yoldan çekmek için kornama basıyorum.

Ki bu kötü bir hamle.

Kornamın sesi ormana yayılırken, geyik zıplıyor, neredeyse tam bir daire çiziyor ve arabama doğru hücum ediyor.

Küfrederek direksiyonu yana kırıyorum ve geri vitese takarak arabanın yoldan çıkıp ağaçların arasına girmesine neden oluyorum. Lastiklerim karda kayarken bir an için her şey kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Çarpışmaya hazırlanmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum-

Ve sonra bir şok dalgası beni sarsıyor. Kırılan camların sesini duyuyorum ve arka camlarım paramparça olurken buz gibi havayı tenimde hissediyorum

içeri doğru. Öne doğru savrulurken emniyet kemerim kilitleniyor ve beni kesiyor. Ön cama doğru uçmadan önce, hava yastığı yüzümde patlıyor ve başımı geriye itiyor. Kafatasım koltuğuma çarpıyor. Acı boynumun arkasını yırtıyor ve araba gıcırdayarak ve inleyerek durana kadar dönerken çığlık atıyorum.

Birkaç saniye orada oturup nefes nefese kaldım. Adrenalin dalgalar halinde üzerime hücum ediyor. Ellerim hâlâ direksiyonun üzerinde, parmak eklemlerim bembeyaz. Her şey ürkütücü bir şekilde sessiz. Dışarıdaki ağaçların hışırtısını ve ön camıma düşüp eriyen kalın kar tanelerinin küçük pırtırtılarını duyabiliyorum.

Hareket etmeye çalışıyorum ama hava yastığı beni olduğum yerde sabitliyor. Tıslıyor, yüzümün önünde yavaşça sönüyor.

Gözlerimi kapatıp durum değerlendirmesi yapıyorum. Hiçbir yerimde ıslaklık hissetmiyorum, bu yüzden kanamam olduğunu sanmıyorum ve hiçbir yerim kırılacak kadar acımıyor. Başımı çevirmeye çalışırken boynum yanıyor ama umarım bu sadece kas gerilmesidir. Yavaşça nefes veriyorum, gözlerimin arkasında yaşların diken diken olduğunu hissediyorum.

Dramatik olmak istemem ama bu kesinlikle hayatımın en kötü haftasıydı.

Sadece yedi gün önce, bir lisenin sanat sınıfındaydım ve on yedi yaşındaki çocuklara karakalem teknikleri hakkında mutlu bir şekilde ders veriyordum. İşten sonra bara gittim ve eve döndüğümde evimin önünde haber kamyonları vardı ve hiçbir arkadaşım telefonlarıma cevap vermiyordu. Okulun müdürü beni e-posta yoluyla kovmuştu ve telesekreterim gazetecilerden gelen mesajlarla doluydu. Birisi ön kapıma spreyci boyayla *OROsputu yazmıştı*.

Bir e-posta. Dolandırıcı, sümüklü eski erkek arkadaşımın hayatımı paramparça etmesi için tek gereken buydu.

Bu dramın çabucak sona ermesini bekliyordum ama öyle olmadı. Sonraki birkaç gün boyunca tacizler daha da kötüleşti, daha fazla muhabir kapıma dayandı ve öfkeli komşular posta kutuma kötü mektuplar gönderdi. Dün gece sonunda dayanamadım. Kaçmak zorundaydım. İsveç bir süreliğine saklanmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Yıllardır Kuzey Işıkları'nı görmek istiyordum. Çok çok kuzeye, Laponya'ya kadar gidersem kimsenin beni bulma şansı olmayacağını düşündüm. Ve güvende olurdum.

Belli ki hesaplamalarımaya yabancı geyikleri dahil etmeyi unutmuşum.

Çakıl taşları üzerindeki lastiklerin sesini belli belirsiz duyuyorum ve arkamdaki yola bir arabanın girdiğini fark ettiğimde kalbim yerinden fırlıyor. Tanrıya şükür. Arabanın kapıları çarpılıyor ve ardından ayak sesleri bana doğru koşuyor. İki erkek sesi bağırıyor ama ne dediklerini anlamıyorum. Pencerenin dışında karanlık bir şekil görüyorum ve sonra sürücü koltuğunun kapısı açılıyor. Bir adam arabamın içine eğilmiş, ortalığı tarıyor. Acil İsveççe bir şeyler söylüyor ama ben hala kazanın etkisiyle sersemlemiş durumdayım, ona sadece göz kırpıyorum.

Bu adam bir tür İskandinav Tanrısı'na benziyor. Huysuz, kırılmış bir yüz, sarı bir sakal ve buz mavisi gözler. Ben bakmaya devam edince arabanın içine uzanıyor, eldivenli eliyle yanağını kavırıyor ve sorusunu daha yavaş tekrarlıyor. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe geziniyor.

Sonunda ağzımı çalıştırabildim. "Özür dilerim, İngilizce biliyor musunuz?" Sarışın bir kaşını kaldırdı. Hava yastığı tamamen açılıp direksiyondan boş bir plastik torba gibi sarkarken küçük bir *pufft* sesi geliyor. Direksiyonu bırakıp ellerimi yanlarıma indiriyorum. Başım dönüyor. Bu sabah rehber kitabımdan ezberlediğim bir avuç cümleyi hatırlamaya çalışıyorum. "Uh. *P-pratar du engelska?* Üzgünüm, ne dediğinizi anlamıyorum."

Thor arkasındaki birine dönüyor. "O bir *turist*," diyor İngilizce olarak, kelimelerinden tam bir tiksinti damlıyor.

"Bu durumda onu ölüme terk edebiliriz," diye alçak bir ses geri çekiliyor. Emniyet kemeri tokasını kurcalıyorum ama ellerim uyuştugu için plastiğin üzerinden kayarak açamıyorum. Thor uzanıyor ve tek başparmağıyla düğmeye basıyor. Emniyet kemeri vücudumda kayarak yuvasına geri otururken ürperiyorum.

Beni hayatta tutan tek şey buydu. Bir şerit polyester. O olmasaydı, muhtemelen şu anda ölmüş olurdum.

Kahretsin.

Thor gözlerini bana diyor. "Lanet bir aptal gibi araba kullanıyorsun," diye homurdanıyor. "Ve İsveç aksanın hayatımda duyduğum en kötü aksan."

Kekeliyorum.

"Oh, çekil önümden," diye mırıldanıyor ikinci adam ve Thor kenara itiliyor. "Eğer ölüyorsa, ölmeden önce senin çirkin suratın yerine güzel bir şeye bakabilir." Arabanın kapısından yeni bir kafa çıkınca gözlerim açılıyor. O da en az ilki kadar seksi; keskin elmacık kemikleri ve dolgun dudakları var. Gözleri çok açık yeşil ve saçları parlak bakırımsı kahverengi, alnının üzerine bukleler halinde dökülüyor. Bana çarpık bir sırtış atıyor ve bir yanağından bir gamze çıkıyor. Yüzüm ısınıyor.

Benim sorunumun ne olduğundan emin değilim. Normalde göz göre göre erkeklere bakmam. Belki de gerçekten karda ölüyorum ve beynim ben yavaş yavaş kan kaybından ölürken bana güzel erkeklerle ilgili rahatlatıcı bir halüsinasyon sunuyor. Bu güzel olurdu.

"Özür dilerim," diyorum aptalca, çünkü aklıma gelen tek şey bu.

"Üzülme tatlım," diyor neşeyle, gözlerini üzerimde gezdirerek. Küçük bir aksanı var, sözlerine hoş, şarkı söyler gibi bir ses veren hafif bir tonu var. "Yaralandın mı? Sırtın ağrıyor mu?"

"I-" Omuzlarımı döndürüyorum ve ağrı yine boynuma vuruyor. "Sırtım değil."

"Güzel." Uzanıp bana eldivenli elini uzattı. Elini tutuyorum ve beni nazıkçe hurda arabamdan çıkarmasına izin veriyorum. "Şu anda buraya bir ambulans getirme şansınız pek yok." Beni yola doğru çekti. Kar taneleri uçuşup paltomun üzerine düşerken soğuk hava yüzüme çarpıyor. Ayaklarım kalın kara çarptığında tökezliyorum ve o diğer kolunu belime dolayarak beni dik tutuyor. "İyisin," diyor usulca. "İyisin. Az önce biçtiğin zavallı ağacın aksine."

Kendimi toparlayarak sebep olduğum yıkıma bakıyorum. Karda kanlar içinde yatan dev bir leş görmeyi bekliyordum ama ormana doğru uzanan toynak izlerine bakılırsa geyiği *ıskalamışım*. Aferin ona.

Onun yerine kocaman bir çam ağacına arkadan çarptım.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum arabama bakarken. Pek bir şey değil - boyası dökülmüş, ikinci el, turuncu bir metal yığını - ama gençliğimden beri bu arabaya sahibim. Bu arabayı alabilmek için yıllarca garsonluk maaşımı biriktirdim. Ve şimdi o kadar buruşmuş ve çatlamış ki, neredeyse hiç arabaya benzemiyor. "Aman Tanrım. Bir geyik vardı-"

"Gördüm," diye homurdanıyor Thor. "Eli gördü. Köydeki insanlar da gördü. Görünüşe göre, *görmeyen* tek kişi sendin." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş ve çenesini sıkmış bir şekilde bana bakıyor. "İki metre boyundaki bir hayvanı tam olarak nasıl kaçırdın? Lanet bir aptal gibi sürüyorsun. Onu öldürebilirdin."

Ağzım açık kaldı. "*Onu öldürebilir miydim?* O beni öldürebilirdi!"

Omuz silkiyor, sanki benim ölümüm o kadar da kötü bir şey değilmiş gibi.

Kızıl saçlı ona bir bakış attı, sonra bana döndü. "Ona aldırma, hayvanları yaralandığında çok huysuzlanıyor. Senin adın ne tatlım?"

Zihnim koştururken tereddüt ediyorum. "Um. Uh. Ben... Daisy," diye karar veriyorum. Berbat bir yalancıyım ve Thor'un çatık kaşlarına bakılırsa o da öyle düşünüyor ama diğer adam sadece gülümseyerek bana elini uzatıyor.

"Daisy. Bu çok güzel. Ben Eli," diyor ve elimi sıkıca sıkıyor. "Ve şu anda omzumun üzerinden sana bakan koca ayı da Cole. Onun için üzgünüm, ciddi davranış sorunları var."

Thor-Cole, buruşmuş bagajı okşayarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Umarım burada önemli bir şeyiniz yoktur."

Gözlerim açıldı. Tuvallerimi ve tüm boyalarımı yanımda getirdim, eğer resim siparişlerine devam edersem aylarca burada saklanabileceğimi düşünüyordum. Eğer biri beni tekrar işe almak isterse.

Belki de insanlar aile portrelerini bir fahişenin boyamasını istemiyordur. Saçmalık, saçmalık, *saçmalık*.

Koşup bagajın kapağını açıyorum ve kırılmış ekipmanıma dehşet içinde bakıyorum. Tüm tuvallerim tamamen mahvolmuş, çerçeveleri parçalanmış ve kumaşları yırtılmıştı. Boyaların çoğu iyi görünüyor, ancak bir tüp

Kadmiyum kırmızısı patladı ve tüm eşyalarımı damlayan, canlı bir kıpkırmızıya boyadı. Suç mahalli gibi görünüyor.

Eli gelip arkamda duruyor ve katliamı izliyor. "Kahretsin," diyor.

Bavuluma dokunmak için uzandım ve parmaklarım kıpkırmızı oldu. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama dank ediyor. Yabancı bir ülkede mahsur kaldım, arabam yok, para kazanmanın bir yolu yok ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Gökyüzüne baktım. Son birkaç dakika içinde kar daha da ağırlaştı ve bulutlar uğursuz bir şekilde kararıyor.

"*Kahretsin*," diye yankıladım.

iki

COLE

Tabii ki o bir turist. Tabii ki turist.

Turistlerden nefret ediyorum. Hiçbiri burada araba kullanamaz. Sadece yaz lastikleriyle geliyorlar ve buz ve karda yol alabilmeyi bekliyorlar. Kırık camdan içeri bakıyorum ve küfretme isteğimle savaşıyorum. Tanrı aşkına, yabancı bir araba kullanıyor. Direksiyon yanlış tarafta. Karanlık kış yollarında yanlış türde bir araba kullanmak için mükemmel bir sürücü olmanız gerekir.

Ki bu kızın öyle olmadığı çok açık. Muhtemelen sınavı zar zor geçmiştir. Lanet bir ağacı devirmeden direksiyonu kırmak ne kadar zor olabilir ki?

Turistlerden *nefret* ederim.

Arabayı incelerken arkamda Eli'nin onunla flört ettiğini belli belirsiz duyuyorum. Cevap verirken sesi yumuşak ve titrek. Sesi gergin geliyor.

Öyle olmalı. Hayatta olduğu için şanslı. Arabanın etrafında dolaşp hasara bakıyorum. Arka cam çatlamış ve bagaj bir teneke kutu gibi buruşmuş. Anahtarı kontakta bırakmıştı, ben de eğilip çeviriyorum. Hiçbir şey olmadı. İç çekerek anahtarı çıkardım ve arabanın kapısını çarparak kapattım.

"Hey!" Kafamı kaldırdım. Kız bana kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun? Anahtarlarımı geri ver."

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Ufacık tefecik. Soluk pembe kayak ceketine bastıran yumuşak kıvrımları olmasaydı, araba kullanacak yaşta olduğunu bile düşünmezdim. Bir trol bebeği kadar olmasına rağmen kollarını kavuşturmuş, sanki benimle dövüşecekmiş gibi bana bakıyor.

Bunun için zamanım yok. "Neden kornaya bastın?" Talep ediyorum.

Göz kırpıyor. "Çünkü yolda dev bir *geyik* vardı. Onu hareket ettirmeye çalışıyordum."

"Bir geyiğe *asla* korna çalma. Sonunda onu korkutursun." "Evet," diye mırıldandı, "amaç da buydu zaten."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yolda kıpırdamadan duran altı yüz kiloluk bir hayvanı mı tercih edersin, yoksa ne yapacağı belli olmayan bir şekilde koşturan bir hayvanı mı? Nesin sen, aptal mı?"

Gözleri kısıldı.

"Cole-" diye başlar Eli.

Onu görmezden geliyorum. "*Ve* çok hızlı sürüyordun." "Hız sınırının altındaydım!"

"Yollarda geyik olduğunda, daha da yavaş sürersiniz."

"*Geyik protokolünü* bilmediğim için üzgünüm," diye tıslıyor. "Bu ülkeye ilk gelişim." Bana doğru ilerlemeye başladı, ama bana ulaşmadan hemen önce ayağını kaybetti ve ayaklarının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı. Ellerim fırlıyor ve yere çarpmadan önce onu yakalıyor. Tanrım. Tanrı aşkına, daha dik bile duramıyor.

"Nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyorsun?" Onu ayağa kaldırarak havladım. "*Sarhoş mu* kullanıyorsun?"

"Lütfen bağırmayı keser misin? Başım beni öldürüyor." Anahtarlarını geri aldı ve arabasının kaputuna yaslanıp gözlerini ovuşturdu. Yüzündeki tüm renk uçup gitmiştir.

Kahretsin. Sadece sakar değil. Başı dönüyor. "Başını çarptın, değil mi?" Açıkça söyledim.

Harika. Şimdi, arabasını çalıştırabilsem bile, onu kullanamaz.

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyor.

İç çekiyorum, yüzüne uzanıyorum. Ellerimden uzaklaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kanamam var mı diye bakıyorum." Kabarık kapüşonunu aşağı çekiyorum, yüzüne iyice bakınca donup kalıyorum.

Oh.

Çok güzel bir kız. Gerçekten çok güzel. Yumuşak yanaklar, iri kahverengi gözler ve küçük pembe bir valentin ağzı. Başını sallıyor ve uzun, kalın, çikolata kahvesi bukleler kapüşonunun altından çözülerek beline kadar düşüyor. Yanımda Eli'nin ilgiyle kıpırdadığını görüyorum.

"Kanaması yok," diyorum ona, sesim her zamankinden daha hırçın. "Ama başı dönüyor ve arabası çalışmıyor."

Temkinli bir şekilde gökyüzüne bakıyor. "O zaman fırtına başlamadan önce kasabaya geri dönmeliyiz. Onu bir otele yerleştirin ve bir doktor çağırın. Kiruna'da kalacağını söylüyor."

Homurdanıyorum. "Tabii ki öyle."

Bütün günü Kiruna'da erzak stoklayarak geçirdik. Oradan nefret ediyorum. Yılın bu zamanında köpekli kızakla kaymak, ren geyiği sevmek ve Kuzey Işıklarını Instagram hikayelerine koymak isteyen turistlerle dolup taşıyor. Yerlilere sanki lanet bir müze sergisiymişiz gibi bakıyorlar.

Eli iç çeker. "Dostum. Hadi ama. Kar sert yağmaya başlarsa kulübeye gitmek neredeyse bir saat sürer. Başaramayabiliriz."

"Başaracağız," diyorum tam bir kesinlik içinde.

"Bundan emin olamazsın."

"Evet, biliyorum." Kamyonumuzun bagajını açıp bir çekme kayışı çıkarıyorum. "Eğer şehre geri dönersek, kar altında kalırız. O turist tuzağında *haftalarımı* geçiremem." Kızın arabasını bağladım, sağlam olduğundan emin olmak için kordonu çekiştirdim, sonra ona döndüm. "Anahtarlar."

"Ne?"

"Anahtarlarını geri ver."

Şaşırmış görünüyor. "Ne oldu? Hayır, hayır! Bekle, neler oluyor?"

Bir an için gerçekten aptal olup olmadığını merak ettim. Sonra bütün konuşmayı anlamadığını fark ettim.

Turistler.

"Araba kullanamazsın," diye özetledim. "Araban hurdaya dönmüş ve başından yaralanmışsın. Bu da bizimle gelmen gerektiği anlamına geliyor. Fırtına yaklaşıyor. Hemen hareket etmeliyiz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bir adım geri çekiliyor. Çürük pembe montunun içinde şimdiden titriyor. "Ama beni nereye götürüyorsun?"

"Ev."

Gözleri büyüdü. "Seni tanımıyorum. Beni evine götürmene izin vermeyeceğim!"

"Güzel. Burada öl o zaman." Kamyonun bagajını kapattım.

Eli ceketini onun omuzlarına sarıyor. "Başka seçeneğin yok bebeğim," diyor özür dileyerek. "Zaten donuyorsun. Rüzgâr hızlandığında çok çabuk hipotermiye gireceksin. Isırmayacağımıza söz ver."

"Arabayı çekmesi için birini arayabilirim." Bana baktı. "Birisi *profesyonel*. Sokaktaki herhangi bir yabancı değil." "Bu

konuda iyi şanslar."

"Bu havada kimse dışarı çıkmayacak," diye açıklıyor Eli. "Şu anda herkes fırtınayı beklemek için evlerine gidiyor. Sinyal alabileceğinizden bile şüpheliyim."

Elimi tekrar uzattım. "Son bir kez soracağım. Ver. Bana. Anahtarlarını. Anahtarlarını."

Bana bakıyor, çenesi çalışıyor, güzel kahverengi gözlerinde öfke yanıyor. Aramıza kar taneleri düşüyor, telaş şimdiden hızlanmaya başladı. Hiç düşünmeden uzanıp ceketinin kapüşonunu tekrar çekiştiriyorum ve başını örtüyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Yavaşça eldivenli elini açıyor ve bana anahtarı uzatıyor. Anahtarı alıyorum ve arabanın kilidini açmak için kontağa geri sokuyorum.

direksiyonu çevirir, sonra kamyonu geri döner ve arka yolcu kapısının kolunu çeker. "İçeri."

Bana son bir kez sertçe baktı, sonra sözsüzce arabaya bindi. Kapıyı çarparak kapattım ve sürücü tarafına yöneldim.

"*Kibar* olsan ölür müsün?" Eli mırıldanarak yanıma oturdu. "Az önce bir araba kazası geçirdi."

"Onun hayatını kurtarıyorum. Bence bu benim için çok hoş bir şey." "*Korkuyor*," diye ısrar ediyor.

"Oraya vardığımızda onu kucaklayabilirsin." Motoru çalıştırıyorum. Omzumun üzerinden "Emniyet kemerini bağla," diye emrediyorum, sonra arabayı çalıştırıyorum.

ÜÇ

DAISY

Pencerenin önünden karla kaplı ormanın geçişini izlerken, herhalde daha sert tartışmalıydım, diye düşünüyorum. Sanırım bir yerde sizi arabaya bindirdiklerinde kaçırılmaktan kurtulma şansınızın yüzde doksan beş azaldığını okumuştum. Bu adamları tanımıyorum. Herhangi biri olabilirler.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten kendimi iyi hissetmemeye başladım. Tüm adrenalin içimden akıp gittiği için titrememi durduramıyorum. Beynim yavaş ve sisli ve boynum beni *öldürüyor*. Sanırım koltuğuma yaslanmamın bir yan etkisi.

"Beni kasabaya geri götüremeyeceğinden emin misin?" Cole'a ön camdan bakarak soruyorum. Dağlara doğru tırmandıkça arazi daha da dikleşiyor. Korku beni sarıyor. Bu adamlar ne kadar yüksekte yaşıyor? Kalacağım Kiruna'nın tüm İsveç'in en kuzeyindeki kasaba olduğu söylendi ama bir süredir durma belirtisi olmadan yol alıyoruz.

Elleri direksiyonda kenetlendi. "Hayır." "Beni kaçırmadığını nereden bileceğim?"

"Bilmiyorsun."

"Harika," diye mırıldandım. "Fantastik."

Her neyse. Başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Eğer haklıysa ve fırtına geliyorsa, zaten ölecektim. En azından baltayla küçük parçalara ayrılmak, metrelerce karın altında boğulmaktan daha hızlı olacak.

Arabanın etrafına bakıyorum. Koyu deri koltukları olan yıpranmış, sağlam görünümlü bir kamyonet. Arka koltukta yanıma yığılmış kışlık montlar var ve bagaj karton kutular ve aletlerle dolu.

Onlara şüpheyle bakıyorum. "Arkada bir silah var."

"Evet," diye cevaplıyor Cole.

"Ve bir balta."

"İyi tespit."

"Nedenini açıklamak ister misiniz?"

Bir köşeyi dönüyor ve daha da kalın bir orman parçasına giriyoruz. Ağaçlar birbirine o kadar yakın ki arabanın farlarını emerek yolu karartıyor.

"Hayır."

Mükemmel.

Eli dönüyor ve bana sırtıyor. "Merak etme bebeğim. Seni güvenli bir yere götüreceğiz. Söz veriyorum."

Cole nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve Eli gözlerini deviriyor. Adamlar hızlı İsveççe konuşarak tartışmaya başlıyorlar ve ben koltuğuma gömülüp başımın ağrısına karşı gözlerimi kapatıyorum.

Araba durduğunda bir sarsıntıyla uyandım. Uyuyakalmış olmalıyım. Adamların ikisi de kemerlerini çözmüş, kar ayakkabılarını giiyorlardı.

Seyrek, donmuş ağaçlarla çevrili, makul büyüklükte bir kulübenin önünde durduk. Duvarlar kırmızı boyalı ahşap kalaslardan yapılmış ve pencerelerde altın rengi ışıklar parlıyor. Noel kartlarından fırlamış gibi.

Daha iyi görebilmek için koltuğumda doğruluyorum ve boynumdan aşağıya inen acıyla neredeyse haykırıyorum. Eskisinden daha da sertleşti ve gözlerimde beliren yaşlara karşı dişlerimi sıkıyorum.

Eli kapımı açtığında dondurucu bir hava çarpıyor yüzüme. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Neşeyle soruyor.

"Ben hallederim," diye mırıldanarak arabadan inip karın içine doğru kayıyorum. Hemen neredeyse dizlerime kadar batıyorum. Dondurucu su kot pantolonumun kumaşını ıslatıyor. Yüzümü buruşturarak etrafıma bakıyorum.

Gökyüzünden kar yağıyor, öncekinden daha kalın. Yağan iri tanelerin arasından görmek çok zor. Büyük ahşap bir depo dışında, yakınlarda başka hiçbir bina yok. Sanırım bu adamlar tamamen izole bir yerde yaşıyor olmalı. Ormanda tek başlarına. Kurbanlarının çığlıklarını duyacak meraklı komşuları yok.

Harika.

Eli ve Cole kamyonun bagajından sandıkları alıp ön kapıya yöneliyorlar. Onları takip etmeye çalışıyorum ama ileri doğru adım attığımda ayağım batıyor. Arka bacağımı kardan çekip tekrar ileri doğru itiyorum. Bataklıkta yürümek gibi bir şey. Ayağım karın altında saklı bir şeye takılmadan önce sadece üç metre kadar ilerleyebiliyorum. Dengemi kaybedip sendeliyorum, sonra öne doğru tökezliyorum. Kollarımı iki yana açıp, yüzümü karla kaplamak için kendimi destekliyorum.

Ve bir çift güçlü kol bedenimi sarıyor. Yukarı kaldırıldım ve birinin göğsüne bastırıldım.

Kafamı kaldırdığımda Cole'un sanki bir çocuk kadar hafifmişim gibi beni taşıdığını görüyorum. Bu kadar yakından, çenesini gölgeleyen yumuşak sarı kılları seçebiliyorum. Bir kar tanesinin teninde eriyişini izliyorum. "Bütün gün vaktimiz yok," diye mırıldanarak ilerliyor. Arabayla kulübe arasındaki mesafeyi sadece birkaç uzun adımda geçiyor, sonra beni çok ama çok nazıkçe Eli'nin yanındaki kapı aralığına bırakıyor.

"Onu içeri götürün. Arabasını ahıra koyacağım," diyor huysuzca ve sonra ortadan kayboluyor.

Eli ön kapıyı çekip açıyor ve benim için tutuyor. "Önden buyurun," diyor parlak bir sesle.

Sinirlerimi bastırarak kabine giriyorum.

Ne beklediğimden emin değilim. Kan sıçramış bir mezbaha mı? Tüm eski kurbanlarının cesetleri tavandan et kancalarına mı asılmıştı?

Aslında gerçekten sevimli küçük bir ev. Ön kapı oturma odasına açılıyor. Sağındaki duvarda bir dizi dolap ve kanca var, sanırım ayakkabılar ve paltolar için. Solumda yumuşak görünümlü bir kanepe ve bir sehpanın etrafında kümelenmiş birkaç koltuk var. Şöminede neşeli bir ateş çıtırdıyor ve ahşap duvarlara yumuşak altın rengi bir parıltı yayan elektrik lambaları asılmış.

İçeriye temkinli bir adım daha atıp etrafa bakıyorum. Duvarları kaplayan kitap rafları var.

Etrafı uyumsuz sandalyelerle çevrili büyük bir yemek masası. Oturma odası açık planlı ve küçük, aydınlık bir mutfakı görebiliyorum.

"Riv!" Eli ceketini çıkararak arkamdan sesleniyor. "Bak ne bulduk!"

Mutfak kapısında elinde dumanı tüten bir kupa tutan bir adam beliriyor. İşğa doğru adım atarken biraz göz kırpmıyorum. Vay anasını.

Büyüleyici biri. Koyu kahverengi ten, yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudaklar. Yakası açık, ütülenmiş beyaz bir gömlek giyiyor. Kolları kıvrılmış, koyu renk saçlarla tozlanmış etkileyici kalınlıktaki ön kollarını gösteriyor. Kalın çerçeveli siyah gözlüklerinin ardındaki gözleri keskin ve soğuk. Bakışlarını üzerimde gezdirirken neredeyse muayene ediliyormuşum gibi hissediyorum.

"Merhaba," dedim utanarak. "Araya girdiğim için özür dilerim."

Beni görmezden geliyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Eli. Bu da ne?" Sesi sakın ve derinden geliyor, aksanından eser yok.

"O bir kız." Eli ceketimi çıkarmama yardım etti. "Bir süredir burada olduğunu biliyorum ama mutlaka daha önce bir tane görmüş olmalısın."

Adamın çenesinde bir kas titriyor. "O neden *burada*?" Vurguluyor.

"Arabası bozuldu. Onu fırtınada bırakamazdık, bu yüzden buraya geri getirdik."

"Peki şimdi ne olacak? Burada öylece kalacak mı?"

"Ne yapmam gerekiyordu?" Eli beni nazikçe bir koltuğa itiyor ve botlarımı çıkarmak için eğiliyor. Onu itmeye çalışıyorum -*bebek değilim- ama* öne doğru eğildiğimde boynuma bir ağrı saplanıyor ve yüzümü buruşturarak doğrulmak zorunda kalıyorum. Bana sempatik bir bakış atıyor, ayaklarımın dibinde diz çöküyor ve karla kaplı ayakkabılarımın bağcıklarını çekiştiriyor. "Onu ölüme mi terk etmeliydik?"

"Misafir odamız yok," diyor adam buz gibi bir sesle.

"Oh, o sadece küçük," diyor Eli neşeyle. "Eminim onu bir yere sıkıştırabiliriz."

"*Onun* bir adı var," diye araya girdim, başımın üstünde konuşmalarından bıkmıştım. "Ben Daisy. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Adamın gözleri tekrar üzerimde geziniyor. "Riven."

Arkamdaki kapı açılıyor ve Cole botlarındaki karları temizleyerek içeri girerken koridora kar esintileri yayılıyor. "Cole," diye tersledi Riven. "Neler oluyor?"

Cole çenesini bana doğru salladı. "Onu kontrol et," diye sertçe emrediyor. "Ne? Neden?" Riven talep ediyor. "Kim bu kız?"

Başımı sallıyorum. Bu kadar yeter. Belli ki beni burada isteyen tek kişi Eli. "Biliyor musun, belki de gitmeliyim. Eminim yakınlarda kalabileceğim bir otel ya da başka bir yer vardır."

Sandalyeden kaymaya çalışıyorum, ama görünüşe göre, bugün olan her şeyden sonra, vücudum sonunda pes etti. Dizlerim sallanıyor ve altımda bükülüyor.

"Woah." Üç çift el beni kavıyor; Cole omuzlarımda, Eli kalçalarımda ve Riven belimde. Odayı nasıl bu kadar hızlı geçtiğini bilmiyorum. Üç adam beni sandalyeye geri iterken soluk soluğa kalma dürtüsüyle savaştığım zorunda kalıyorum. Bu kadar çok yere, bu kadar çok büyük, sıcak ellerle dokunulmak bunalıcı.

Eli baldırımını sıkıyor. "Kazada başını çarptığını düşünüyoruz. Kendini pek iyi hissetmiyor."

Riven'ın dikkati tekrar bana yöneldi. "*Yaralandın* mı?" Talep ediyor.

"Boynum biraz ağrıyor," diye itiraf ediyorum.

"Söylemeliydin." Dönüyor ve mutfağa gidiyor. "Onu masanın üzerine koy. Ona ışığın altında ihtiyacım var."

Cole'un kolları tekrar etrafıma dolandığında ve beni yerden kaldırdığında irkiliyorum. Beni koyu renkli ahşap yemek masasına doğru taşıyor. "Kendim yürüyebilirim," diye mırıldanıyorum.

"Yeni mi öğrendin? Bu işte iyi değilsin."

Riven ellerini yıkayıp kuruluyor, sonra gelip önümde duruyor. Ne kadar *büyük* olduğuna inanamıyorum. Masada oturuyor olmama rağmen, hâlâ üzerimde yükseliyor. Tüm erkekler doğal olmayan bir şekilde iri görünüyor; Eli en kısa boylu olanı ama yine de kesinlikle 1.80'in üzerinde.

Riven'ın karanlık gözleri yüzümü incelerken niyetli. "Miden mi bulanıyor? Kafan mı karıştı?"

"Biraz." Şu anda kimin kafası karışmaz ki?

"Başın mı ağrıyor?"

Çekiniyorum. "Bu beni öldürüyor."

Dudakları aşağıya döner. "Hm." Başımı ellerinin arasına alıyor. Soğuk avuçlarından biraz ürküyorum. "Pekâlâ. Başında ve boynunda yara olup olmadığını kontrol edeceğim. Lütfen kıpırdamadan dur. Bu acıtabilir."

DÖRT

RIVEN

Eli'ı öldüreceğim.

Bu onun hatası. Öyle olmak zorunda. Yolda kalmış bir kızı bulmayı nasıl *planladığını* tam olarak bilmiyorum ama bunu bilerek yaptığından eminim. Bu onun yapacağı türden bir şey. Hayatı buna bağlı olsa bile kendini güzel bir kadından uzak tutamazdı.

Ve tabii ki güzel olmak zorunda. Eli ile birlikte tüm kışlık giysilerini çıkarırken onu izlememek zordu. Kalın paltosu ve kabarık başlığı düştü, pürüzsüz kıvrımları, uzun kestane rengi saçları ve tatlı, kalp şeklinde bir yüzü ortaya çıktı. Kalçalarına yapışan mavi bir kot pantolon ve dolgun göğüslerini ortaya çıkaran dar bir termal üst giymişti. Kumaşın arasından sütyeninin soluk çizgisini görebiliyorum.

Şimdi önümde oturuyor ve ben *ona dokunmak*, yumuşak teninin krem si dokusunu hissetmek zorundayım. Boynunu nazikçe bir o yana bir bu yana çevirirken bana bakıyor, kahverengi gözlerini kırpmadan bakıyor. Elim narin çenesinin altında dev gibi görünüyor. *Ufacık tefecik*, muhtemelen bir metre bile değil. Boynunun arkasına ulaştığımda biraz irkiliyor.

"Acıyor mu?" Hafifçe bastırarak hassas kasına dokunuyorum. Başını sallıyor, sonra başparmağımla o noktaya masaj yapıp hissederken küçük bir inilti çıkarıyor. Pantolonumun içinde sikimin sertleştiğini hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum.

Evet. Eli'ı öldüreceğim. Yavaşça.

Daisy kötü ruh halimi anlamış olmalı, çünkü garip bir şekilde boğazını temizliyor. "Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Muhtemelen akşamınızı bu şekilde geçirmek istemezsiniz."

"Bu benim işim," diyorum

basitçe. "Sen doktor musun?"

Başımı sallıyorum, boynuyla işimi bitirip dikkatimi başına veriyorum. Parmaklarım saçlarında gezinirken kafa derisinde bir yara olup olmadığını kontrol ediyorum. Ellerimi ipek üzerinde gezdirmek gibi. Saçları gülünç derecede yumuşak, beline kadar uzanıyor. Dikkatlice ayırıp kan ya da şişlik ararken burnuma şeftalinin tatlı kokusu doluyor. Ağzım sulanıyor.

Birden titriyor, omurgasından aşağı bir ürperti yayılıyor. Durakladım. "Üşüyor musun? Battaniye ister misin?" "Ben iyiyim."

"Isıtıcıyı açabiliriz, sorun değil."

"Üşümüyorum. Özür dilerim. Sadece... güzel hissettiriyor."

Ona bakıyorum.

Kıvranıyor, açıkça rahatsız. "Yani. Um. Buraya kadar doktor olarak mı geldin? Tedavi edebileceğin biri var mı?"

"Yakınlarda köyler var. Bazı yerli Sami yerleşimleri. Çoğunlukla şehir hastanelerine ulaşamayan insanlara ev ziyaretleri yapıyorum." Başını kontrol etmeyi bitirdim. "Yukarı bakın lütfen." Biraz yüzünü buruşturarak bakıyor. Midemde bir şeyler düğümleniyor.

Onu evde yapabileceğim her türlü teste tabi tutuyorum; dengesini, reflekslerini, gözbebeği büyümesini kontrol ediyorum. Hepsinden başarıyla geçti. Son olarak, hareketleri ne kadar iyi takip edebildiğini görmek için cebimden kalemimi çıkarıyorum. Yüzüne doğru kaldırıyorum.

"Tamam. Kalemimi sağa sola hareket ettireceğim. Gözlerinizle takip etmenizi istiyorum."

Başını sallıyor, ben kalemimi oynatırken başını çeviriyor.

Çenesini elimle yakalıyorum. "Başını sabit tut," diye sessizce emrediyorum. Sadece bana bakıyor, biraz şaşkın. Testi bitirirken elimi çenesinin altında tutuyorum ve nabzının parmaklarıma çarptığını hissediyorum.

Hareketleri sorunsuzca takip edebiliyor, ben de memnun bir şekilde geri çekiliyorum. "Çok iyi." Kalemi cebime geri koyuyorum. "Beyin sarsıntısı geçirmemiştiniz, ancak boynunuz biraz burkulmuş gibi görünüyor. Hâlâ tam hareket kabiliyetine sahipsin. Ben olsam çok endişelenmezdim." Ellerimin tozunu alarak, sağlık dolabı olarak kullandığımız mutfak dolabına yöneliyorum ve içini karıştırıyorum. "Ağrın için sana biraz kas gevşetici vereceğim. Seni uykulu yapacaklar ama yine de uyuman en iyisi. Diğer belirtileriniz muhtemelen psikolojik şoktan kaynaklanıyor. Ölümüne yakın deneyimler sizi hasta hissettirmeye meyillidir." Son kullanma tarihini kontrol ederek aradığım mor hap paketini buluyorum. "Yemek yedikten ve uyuduktan sonra kendini daha normal hissedersin. Ona biraz yemek hazırlayabilir misin Eli? Sıcak bir şeyler?"

"Elbette." Tezgâhtan sıçradı. "Sen de ister misin?"

"Ben zaten yedim. Kar çok kötüleşmeden arabasını kontrol etmek istiyorum." Ona hapları uzattım. "Yemek yerken iki tane al. Nerede kalıyorsun? Kiruna'da mı?" Kiruna ülkenin en kuzeyindeki kasaba. Bir turistin bundan daha yukarıya gitmesi için gerçek bir neden yok.

Başını sallıyor.

"Kasabaya inen yolların temizlenmesi biraz zaman alacak ama burası ile orası arasında bir Sami yerleşimi var. Bir köy. Bir tamircileri var. Cüzdanınız yanınızda mı?"

Başını sallıyor, itaatkâr bir şekilde kot pantolonunun cebinden çıkarıp uzatıyor.

"Ciddi misin?" Eli sesini yükseltiyor. "Cole'un arabayı çekmesi konusunda o kadar yaygara kopardın ama ona cüzdanını mı *verdin*?"

Omuz silkiyor. "Ben zaten buradayım. Eğer siz katilseniz, beni parçalara ayırdığınızda paraya ihtiyacım olmayacak."

Dudaklarım kendime rağmen seğiriyor. "Seni soymuyorum. Tamirciyi arayacağım. Fırtına bitene kadar yardım edemeyecek ama şimdi randevu alırsak daha hızlı olur." Cüzdanı çevirip açıyorum ve

kartlarını karıştırıyor. "Ehliyetinize ve kimliğinize ihtiyacım olacak." Ehliyetinin kenarını görüyorum ve kaydırarak çıkarıyorum.

Aniden üzerime atılarak cüzdanı elimden kaptı. "Üzgünüm, üzgünüm, yapamam," diye geveliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Benim cüzdanım yok."

Bir kaşımın kalktığını hissediyorum. "Ehliyetin yok mu?"

"Şey, tabii ki biliyorum." Yutkunuyor. "Sadece... şu anda bunu sana vermek istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni henüz tanımıyorum. Kimliğimi çalmaya falan çalışıyor olabilirsin!"

"Tamam," diyorum yavaşça. Cüzdanı cebine geri sokmak için dönüyor, sonra birden donup kalıyor, kaburgalarını sıkıyor. Kaşlarımı çattım. "Canın acıdı mı?" Tişörtünün eteklerine uzandım. "Bir bakayım."

Elime vurarak uzaklaştırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Göz

kırpiyorum. "Gömleğini çıkar. Gövdeni görmem lazım."

"Ne? Hayır!" Masanın üzerinde geri kayıyor. Sanki tüm kıyafetlerini parçalayacakmışım gibi haklı olarak telaşlanmış görünüyor. "Bir şeyim yok. Sadece bavulumu kaldırırken bir kasımı incittim."

"Çıkar şunu," diye homurdanıyor Cole kapı aralığından. "Aptal olma."

"Bana aptal demeyi kes," diye tersliyor. "Gömleğimi çıkarmak istememek *aptallık* değil, pislik."

Eli homurdanıyor.

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum," diyorum sakince. "Sadece kaburgalarını incitip incitmediğini görmek istiyorum." Tereddüt ediyor ve ben tekrar ona uzanıyorum.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hayır! Dur!"

Hayal kırıklığımı geri itmeye çalışıyorum. "Neden olmasın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Çünkü ben öyle dedim! Bu yeterli değil mi? Sana söyledim, ben *iyiyim*."

Birkaç saniye onu inceledim. Sert nefes alıyordu, çenesi sertçe kurulmuştu. Benimle dövüşecekmiş gibi görünüyor.

"Pekâlâ." Eli'ye dönüyorum. "Ona biraz yemek pişir," diyorum İsveççe'ye geçerek. "Ben gidip arabasını kontrol edeceğim. Ona birkaç soru soracağım. Kim olduğunu, burada ne aradığını öğren. Alabildiğin kadar bilgi al."

Bana tembel bir selam veriyor. "Tamam, patron."

Daisy masadan kayıyor, acı tekrar onu sarsarken yüzünü buruşturuyor. Kapı aralığında duraklıyorum. Cole'un kurşun yaralarını ve hayvan ısırıklarını saklamasına o kadar alışmışım ki aklımın en kötü senaryoya gitmesine engel olamıyorum. İç kanama. Parçalanmış kemik. Enfeksiyon.

Onu zorladığım için kendimi pislik gibi hissediyorum ama *araba kazası geçirdi*. Eğer durum ciddiye, acil bakım olmazsa ölebilir. Fırtınanın ortasında acile götürülecek hali yok ya. Ona bakılması *gerek*. "Tişörtünü çıkarmasını sağlamaya çalışın," diye ekliyorum. "Herhangi bir morarma ya da kesik var mı bakın."

"Seni sapık."

Gözlerimi deviriyorum ve montumu alıp kar ayakkabılarımı giyiyorum. "Sadece yap." Eldivenlerimi giyiyorum ve karda ilerliyorum.

Tanrıya şükür Eli var. O kızı muayene etmeme izin verecek kadar rahatlatacak biri varsa, o da odur. Onun yanındayken kadınları kıyafetlerini *çıkarmamaya* ikna etmek genelde zor olur.

Onu da konuşturacaktır. Eli hemen hemen herkesten bilgi alabilir. Bahse girerim, bir saat dolmadan tüm hayat hikayesini anlatmış olacak.

O zaman bu garip kızın gerçekte kim olduğunu öğreneceğiz.

BEŞ

DAISY

Riven'in gözden kayboluşunu izliyorum, sonra kollarımı göğsümün üzerinden yavaşça açıyorum. Belki Cole haklıdır. Belki de bir aptal gibi davranıyorum. Ama bu adamlara henüz güvenmiyorum. Hiçbiri beni tanıyor gibi *görünmüyor ama rol yapıyor* olabilirler. Eğer kim olduğumu biliyorlarsa, göğüslerimi görmelerine izin vermeyeceğimden eminim.

Ne kadar sıcak olurlarsa olsunlar.

Ciddiyim. İsveçlilerin yakışıklı olduğunu duymuştum ama bu gerçek dışı. Kayadan yontulmuş gibi görünmek ulusal bir gereklilik falan mı? Riven'in hınzır kemik yapısı, Eli'nin gamzeleri ve Coal'ın parlak mavi gözleri arasında kendimi bir mankenlik kataloğuna düşmüş gibi hissediyorum. Bu biraz korkutucu.

Eli mutfakta takırdamaya başlıyor ve ben biraz rahatlıyorum. En azından içlerinden biri beni seviyor. "Arkadaşlarının beni burada istediğini sanmıyorum," diyorum sertçe.

Başını iki yana sallar. "Onlar için endişelenme. Cole kötü bir ruh halinde. Son otuz yıldır falan. Riv'in de güven sorunları var. Ama ikisi de yola gelecektir." Bana sırtarak ocağı yaktı. "Vejetaryen falan değilsin, değil mi bebeğim?"

"Hayır. Ben her şeyi yiyebilirim."

"Harika." Büyük kanepeye doğru başını sallıyor. "Git rahatına bak. Uzun sürmeyecek."

İtaatkâr bir şekilde arabanın üzerine düşüyorum. Etrafıma bakarken yanımdaki ateş çıtırtıdayarak tenimi ısıtıyor. Tüm mobilyalar el yapımı gibi görünüyor. Kanepenin üzerine serilmiş minderler parlak renkli ipliklerle işlenmiş. Sehpa kalın, dokulu bir meşeden yapılmış ve yüzeyine yayılmış bardak altlıkları bile oyulmuş deri gibi görünüyor. Yapacak başka bir şey bulamayınca cebimden telefonumu çıkarıp yüzümü buruşturarak açıyorum. Son birkaç gündür kapalıydı. Herkesin bana göndereceği mesajlardan ve e-postalardan çok korkuyorum. Tanrı bilir ne korkunç şeyler söylüyorlardır. Ekranım aydınlanıyor ve bir sürü bildirimin gelmesini bekliyorum. -Ama hiçbir şey yok. Ekranın köşesine bakıyorum. Çubuk yok. "Hiç sinyal yok mu?"

Eli buzdolabından bir paket çıkararak, "Genelde yaparız," diyor. "Fırtına olacak."

Bu haber mideme ağır bir şekilde yerleşti. Sanırım buraya geldiğimde istediğim şey buydu.

Birkaç gün önce, kovulduktan sonra ailemin evine giderek gazetecilerden saklanmaya çalıştım. Beni kaldırıma geri attılar. Ziyaret etmeye çalıştığım her arkadaşım gibi. Daha da kötüsü, sokakta karşılaştığım her bir kişi beni tanıdı. Brighton küçük bir şehir ve anlaşılan herkes benim hakkımda yerel haberlerde bir şeyler okumuştı. Ağlayarak daireme geri dönerken, yolun karşısındaki insanlar bana bağırmaya başladı. Bağırıyorlardı. Bazıları fotoğraf bile çekti. Eskiden çalıştığım okuldan bir grup anne beni fark etti ve beni nasıl dava edeceklerini haykırarak daireme kadar kovaladı.

Hatta bu sabah havaalanında insanlar bana baktı. Hikâyem o zamana kadar İngiltere'deki bazı büyük haber kanallarına düşmüştü. Koltuğumu bulmak için uçak koridorunda yürürken yanından geçtiğim genç bir çocuk orgazm oluyormuş gibi inledi ve neredeyse oracıkta kusacaktım.

Bu yüzden Kiruna'ya gitmeye karar verdim. Tam anlamıyla Kuzey Kutup Dairesi'nde. Mümkün olduğunca şebekeden uzak olmak istedim. Kimsenin beni tanımasını istemedim.

Artık kimse cesedimi de bulamayacak.

Eli nefesinin altında mırıldanmaya başlıyor, alçak, bas bir gümbürtü. Yemek yaparken onu izliyorum. Kazağını çıkarmış ve geniş omuzlarına yapışan dar gri bir tişört giyiyor. Kaslarının ince kumaşın altında yuvarlanışını izliyorum. Atlet olup olmadığını merak ediyorum. Ayaklarının üzerinde çok hafif, mutfakta zarifçe hareket ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir yastık alıp göğsüme bastırarak soruyorum.

"Ben kayak eğitmeniyim," diyor omzunun üzerinden. "Kayak sezonunda, buradan birkaç mil ötedeki tatil köyünde çalışıyorum."

Bu her şeyi açıklıyor.

"Şimdi eğileceğim," diye ekliyor. "Kıçıma *çok* dikkat ettiğinden emin ol."

Kekeliyorum. "Ben-ne?"

Bana göz kamaştırıcı beyaz bir sırtış fırlatıyor. "Pencere yansımasından beni izlediğini görebiliyorum. Sapıklıkta daha iyi olmalısın, bebeğim. Eğer erkek olsaydın, şimdiye kadar suratına bir tokat yemiştin."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Özür dilerim."

Bana el salladı. "Hey, utanma. Tabii ki bakmak istiyorsun. Sen sadece bir insansın. Eminim her gün bu kadar mükemmel şekillenmiş bir vücut görmüyorsundur. O yüzden lütfen," diye tekrar sırtı. "Keyfini çıkar."

Yüzüm daha da ısınıyor. "Eğildiğini sanıyordum," diye mırıldandım. "Devam et o zaman."

Gülüyor, dolaptan tabak çıkarmak için eğiliyor. Bana izin verdiğine göre manzaranın tadını çıkarabilirim diye düşündüm. Ve gerçekten de muhteşem. Kıç yanakları sıkışmış ve yontulmuş, kalçaları da... Vay anasını. Daha önce hiç bu kadar kalın ve sert kalçaları olan bir adam gördüğümü sanmıyorum.

O doğrulurken ben yutkunuyorum. "Pekâlâ. Korkarım gösteri bitti." Gelip yanıma oturuyor ve tabağını sehpanın üzerine koyuyor. Sosis ve soslu patates püresi, yanında da reçele benzeyen büyük bir kaşık.

Çatalımla işaret ediyorum. "Nedir bu?"

"İsveç kirazı. İsveç'in vazgeçilmezi." Kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor. Teninden gelen sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın oturuyor olsa da bu ürkütücü değil. Sadece sıcak ve rahatlatıcı.

İlk birkaç dakika boyunca tamamen yemeğimi mideye indirmeye odaklandım. Bu sabah uçağa binmeden önce yediğim ekmek ve elmadan beri bir şey yememiştim. Riven haklı; yemek yedikçe beynimdeki baş dönmesi ve sis dağılmaya başlıyor.

Eli uzanıyor ve sosislerinden birini tabağıma yuvarlıyor. Ağzım tıka basa dolmuş halde ona bakıyorum. "Görünüşe göre senin buna benden daha çok ihtiyacın var," diyor gözleri parlayarak.

Kızarıyorum, kendimi yavaşlamaya zorluyorum. "Yani," ağızımdaki lokmayı yutuyorum. "Sen bir kayak eğitmenisin. Riven bir doktor. Peki ya Cole? Beden eğitimi öğretmeni mi? Tatbikat çavuşu mu? Faşist diktatör mü?"

Bir kahkaha atıyor. "Pek sayılmaz. Yaban hayatı kontrolünde çalışıyor." Kaşlarımı çattım. "O... avcı gibi bir şey mi?"

"Tam tersi. Sanırım ona korucu diyebilirsiniz. Hayvanları hayatta tutmak için elinden geleni yapıyor." Omuzlarını gererek yumuşak bir ses çıkarıyor ve bu ses midemi ısıtıyor. "İnsanlar garaj yolunda bir geyik durup gitmediğinde ya da anne ayı evlerine çok yaklaştığında onu arıyor."

Gözlerim açıldı. "Bir ayı mı?"

"Evet, burada her türüsü var. Ayılar. Kurtlar. Vaşaklar. Geyikler. Gerçi çoğunlukla geyikler. Çok cesurlar."

Geyiklere gülümsemeden edemiyorum. Hem Eli hem de Riven o kadar iyi İngilizce konuşuyorlar ki, ana dilleri olmadığını unutmak çok kolay. Bu çok tatlı.

"Turistlerle çok fazla sorunu var," diye devam ediyor. "Birçoğu arabalarıyla hayvanlara çarpıyor. Ya da ava çıkmaya çalışıyorlar ve hayvanları düzgün bir şekilde öldürmüyorlar. Onları yaralı halde ormanda koştururken bırakıyorlar."

"İşte bu yüzden bana çok kızgındı," diye fark ettim. "Geyiği öldürebilirdim."

Omuz silkiyor. "Ah, sadece huysuz bir pislik gibi davranıyor. Geyikler her zaman yolda yürür. En azından sen ona çarpmadın." Islık çalıyor. "Bu lanet olası bir kabus. Haftalarca geyik turtası yiyeceksin." Bana döndü. "Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir öğretmenim," diyorum ve sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. Bunu ona söylememeliydim. Eskiden nerede çalıştığımı öğrenirse, beni araştırabilir. Sonra da hakkımda çıkan haberleri bulacak ve başım büyük belaya girecek. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

"Oh?" Kayıtsızca söylüyor. "Ne öğretiyorsun?" "Bilirsin işte. Okul."

Gülümsüyor. "Hangi sınıfta öğretmenlik yapıyorsunuz?" "Oh, bunu mu demek istediniz?"

Bana dikkatle bakıyor. Ağzımı doldurmak için püreden kocaman bir ısırık alıyorum. "Yani bir lisede mi çalışıyorsun?" Bir süre sonra soruyor. "Yoksa ilkokulda mı?" Omuz silkiyorum. "Biraz dolaşıyorum."

"Çocuklar kaç yaşında?"

Bir yaban mersinini tabağımda gezdiriyorum. "Hepsi farklı yaşlarda," diyorum kayıtsızca. "Senden başka bir şey öğrenemiyorum, değil mi?"

"İyi tespit."

İç çekiyor. "Yeterince adil. Boynun n a s ı l ? Ağrı kesiciler işe yarıyor mu?"

Başımı sallıyorum, yuvarlıyorum. "O kadar ağrımıyor. Yine de hâlâ çok sıkı." "Biliyorsun," çatal bıçak takımını yere bıraktı. "Ben eğitimli bir masörüm."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. Ehliyetimi eski sevgililerimizden birine yıldönümü hediyesi olarak aldım."

"Vay be." Bu harika bir yıldönümü hediyesi. "Tamam o zaman. Sanırım." Boş tabağı mı yere bırakt ı m . "Al bakalım."

Sırıttıyor ve ar k a m a yerleşerek saçlarımı bir omzumun üzerinden hafifçe çekiyor. "Çok fazla saçın var, Tanrım."

"Evet.... bekle." Az önce söylediklerini zihnimde tekrarlayarak kaşlarımı çatıyorum. "*Bizim* mi dedin?"

"Neydi o?" Ellerini birbirine sürterek ısıtıyor. "Eski *sevgililerimizden* biri demiştin. Bu ne anlama geliyor?"

Mırıldanıyor. "Ben öyle demedim. Sadece aksanım."

"Pek aksanın yok aslında."

"Teşekkürler!" Daha fazla soru soramadan omuzlarımı yoğurmaya başlıyor ve tüm kelimeler ağzımda kalıyor. Ağrıyan kaslarımı ovup günün gerginliğini gevşetirken bir balık gibi ağzımı açıyorum. *Harika* hissettiriyor.

Kıkırdıyor. "Ne? Eğitim konusunda yalan söylediğimi mi düşündün?"

Konuşamıyorum bile. Bir süre omuzlarımla uğraşıyor, sıkı kasları sıkıyor, sonra başparmaklarını boynumun arkasındaki sert bir düğümüne sokuyor. Nefesim kesildi.

Hemen durdu. "Çok mu fazla?"

"Oh, lanet olsun. Hayır, hayır, hayır, bu harika," diye geveliyorum.

Mırıldanıyor ve kasımı tekrar iterek gerginliğini alıyor. Her tarafım titriyor. "İşte," diye mırıldanıyorum. "Daha sert, lütfen. Siktir."

Kaşlarını çatıyor. "Bebeğim, çok gerginsin. Bu seni gerçekten acıtıyor olmalı." Kas nihayet gevşeyene kadar düğüm üzerinde çalışmaya devam ediyor ve ben onun ellerinin altında yarı erimiş bir yumru oluyorum.

İç çektim. "Sen bir büyücüsün."

"Söylendi. Tamam. Diğer tarafı alayım."

Ben ayağımı sürüyorum, o da ellerini diğer omzumda gezdiriyor. "Biliyor musun," diyor kayıtsızca, kası yoğurarak. "Gömleğini çıkarırsan bu çok daha iyi sonuç verir."

Ağzım açık kaldı. Koltuktan fırladım, sendeleyerek geri döndüm. "Aman Tanrım! Beni üstsüz bırakmaya çalışıyorsun!"

Utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Riven istedi. Bir yaranı sakladığından endişeleniyor."

Kanımda öfke kaynıyor. "Yapma bunu! Mastürbasyon yapacak başka bir şey bul!" Şaşırmış görünüyor. "Planladığım şey bu değildi-"

Sözünü kestim. "Beni dinle. Dinlemek *istemiyorum*. Neyin var senin? Kıyafetlerimi çıkarmam için *beni kandırmaya* çalışma! Hayır diyorsam, ciddiylimdir!"

Ellerini kaldırdı. "Hey, özür dilerim. Özür dilerim. Sadece yaralanıp yaralanmadığını bilmek istiyoruz. Gerçekten."

"Gerçekten *o kadar* kırılgan mı görünüyorum? Cole'un üzerinde böyle gezinir miydin?"

Omuz silkiyor. "Neyle başa çıkabileceğimizi biliyoruz. Ama siz buralı değilsiniz. Ve çok *küçüksünüz*. Neye dayanabileceğini bilmiyoruz."

"Bu çok boktan bir davranış," diye çıkışıyorum. "Yapma bunu."

Dudağını ısırır. Yüzüne kırmızımsı bir kıvrım düşüyor. "Özür dilerim," diyor tekrar. "Gerçekten."

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Birden ne kadar savunmasız olduğumu anladım. Burada sıkışıp kaldım, yardım isteyecek kimsem yok. İçimde yükselen panik dalgası beni bunaltıyor. "Tuvaletiniz var mı?"

"Hayır. Genelde sadece kara işeriz." Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. Ona öylece bakıyorum ve o da iç çekerek ayağa kalkıyor. "Sana göstereyim."

Geri çekiliyorum. "Hayır. Orada kal. Benimle gelme."

Nefesinin altında küfrediyor ve tekrar oturuyor. "Şu koridor." İşaret ediyor. "Soldaki ikinci kapı."

Talimatlarına uyuyorum, karanlık koridorda tökezleyerek ilerliyorum ve neredeyse banyoya düşüyorum. Kapıyı arkamdan kilitledim, klozet kapağını indirdim ve kendi kendime akıl yürütmeye çalışarak üzerine yığıldım.

Paniğe kapılmak için bir sebep yok. Şimdiye kadar beni bir kar fırtınasından kurtardılar, valizlerimi taşıdılar, beni muayene ettiler ve karnımı doyurdular. Arabamı bile çektiler. Bana zarar vermek isteselerdi şimdiye kadar çoktan verirlerdi. Bana istedikleri her şeyi yaptırabilecek kadar büyükler ve ellerine pek çok fırsat geçti.

Sakinleşmem lazım.

Kapıda hafif bir tıkırtı var. "Orada iyi misin?" Eli sesleniyor. "Pencereden kaçmaya mı çalışıyorsun? Mandal biraz karışık, sallaman gerekiyor."

Titreyerek ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Hemen sıcak şeker ve tarçının ağız sulandıran kokusuyla karşılaşıyorum. Eli bana yer açmak için bir adım geri çekiliyor ve bana bir tabak uzatıyor. "Özür dilemek için sana tarçınlı çörek mi yaptım?" Deniyor.

Hamur işine bakıyorum. Çok lezzetli görünüyor. "Sen mi yaptın?"

"Şey. Mikrodalgaya koydum. Ama bunu çok özür dileyerek yaptım." Bana umutlu bir gülümseme verdi. "Bak, gerçekten özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Yemin ederim benim ve Riv'in niyeti onurluydu ama haklısın, çok baktandı." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yalnız kalmak istiyorsan geceyi benim odamda geçirebilirsin, ben de kanepede yatarım ya da-" Kaşlarını çatıyor. "Belki... bu da mı ürkütücü? Um. Salonda beklemek istersen misafir yatağı koyabileceğim boş bir odamız var. Çok fazla misafirimiz olmuyor, biraz hazırlıksınız."

O kadar içten ve beni korkuttuğu için o kadar üzgün görünüyor ki, içimde utanç duyguları kabarıyor.

Bu kadar hassaslaşmaktan nefret ediyorum. Birkaç ay önce, bu kadar ateşli bir adam *yaralarımı kontrol etmek* için tişörtümü çıkarmamı isteseydi, saniyeler içinde çıkarırdım ve muhtemelen bunu yaparken mırıldanırdım. İnsanlardan bu kadar korkar hale gelmekten nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum. Bu *ben* değilim. Kendimi küçük bir

Tavşan, her ani sese atlıyor, herkese potansiyel bir avcıymış gibi bakıyor.

"Hayır. Hayır. Sorun değil. Teşekkürler. Ben... yalnız kalmak istemiyorum." Tabağı alıp salona geri dönüyorum. "Patladığım için özür dilerim. Sanırım bu benim için hassas bir konu." Kanepedeki yerime kıvrılıp yastıklara gömülüyorum.

Yanıma oturdu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Ne oldu? Neden?" Ben bir şey söylemeyince çenesi gerildi. "*Neden?*" Sesi keskinleşerek tekrar sordu. "Biri seni incitti mi?"

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Doğruldu. Üzerindeki tüm o tembel çekicilik kayboluyor ve birdenbire o kadar da zararsız görünmüyor. Bu adamın bir kavgada birini mahvedebileceğinden şüphem yok.

"Hayır," diyorum aceleyle. "Hayır. Düşündüğün gibi bir şey değil. Bunu söylememeliydim." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Sadece yorgunum. Çok fazla konuşuyorum."

Birkaç saniye beni inceliyor, yüzü ciddi. Ona gülümsemek için kendimi zorluyorum. Bir an için zorlayacağını düşünüyorum ama onun yerine ifadesi yumuşuyor. Kollarını açıyor. "Sarılmak ister misin?"

Şaşırarak göz kırptım. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Göğsümde garip bir çekilme hissediyorum. Sarılmak istediğimi fark ettim. Buna çok ama çok ihtiyacım var. Hayatımın en cehennem gibi haftasını geçirdim. Tabağımı yere bıraktım. "Ben-um. Evet. Tamam. Tamam."

Öne doğru ilerliyor ve güçlü kollarıyla beni sarıyor. Yüzümü omzuna gömüp tarçınlı şeker ve çam ağaçlarının kokusunu içime çekmeden önce düşünmüyorum bile. Tişörtü yumuşak ve sıcak; kalbinin yanağımda düzenli olarak attığını hissedebiliyorum. Onun içinde eriyorum.

En son ne zaman sarıldığımı hatırlamıyorum. Eskiden beni önemseyen herkes şimdi benden nefret ediyor. Kendi ailem bile bana dokunmak istemiyor.

Birden gözlerim yaşardı. Onları yutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir gözyaşı burnumdan aşağı damlıyor, sonra bir başkası. Çok geçmeden gömleğinin içine usulca ağlıyorum. Duramıyorum.

Eli üzgün bir ses çıkarır. "Ah, tatlım." Beni daha yakına çekiyor. "Geçti. Geçti." Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovmaya başladı. "İyisin."

Ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum. Sanki sonsuza kadar. Tüm bu süre boyunca bana sarılıyor, saçlarıma usulca mırıldanıyor. Sonunda gözyaşlarım tükeniyor ve hıçkırarak çekiliyorum. "Tanrım." Yüzümü siliyorum, utanıyorum. "Özür dilerim. Bu nereden çıktı bilmiyorum."

Aslında *gölüyor* ve ıslak yanağımdan bir tutam saçı uzaklaştırıyor. "Tanrım, normalde ne kadar sürerdi? Ailede bir ölüm mü?"

"Ne?"

"Yabancı bir ülkede kayboldunuz, bir *araba kazası geçirdiniz*, yaralandınız, bir fırtınada donarak ölmekten kıl payı kurtuldunuz ve şimdi dış dünyayla iletişim kurmanın hiçbir yolu olmadan bilmediğiniz bir yerde kapana kısıldınız. Bana güvenin. Çoğu insan bunlardan herhangi birine ağlar." Beni sıkıyor. "Sadece yorgunsun bebeğim. Kafana takma."

"Teşekkürler." Burnumu çektim. "Bu BS, ama minnettarım."

"BS değil." Başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum," diyor içtenlikle. "Ama burada güvendesin. Söz veriyorum."

Bakışlarıyla buluşuyorum. Ateş ışığı yeşil gözlerinde titreşiyor. Yüzü tamamen açık ve ciddi. Ona inanmadan edemiyorum. Yavaşça başımı sallıyorum.

Bir gözyaşı izini daha okşayarak uzaklaştırıyor ve yüzümü bırakmadığını fark ediyorum. Aslında umursamıyorum. Onun sıcak ellerinin üzerimde olması güzel. Başparmakları şakaklarıma doğru ilerliyor ve baş ağrımı hafifletmek için daireler çizmeye başlıyor.

"Bu iyi mi?" Kısık sesiyle soruyor.

Başımı salladım, dokunuşa doğru eğildim. Ocaktaki ateş çıtırdıyor. Dışarıda fırtınanın boğuk seslerini duyabiliyorum. Ağlamaktan hâlâ titreyen nefesim biraz kesiliyor ve o yanağımla okşuyor.

"İyisin," diyor tekrar, sesi alçak. Avucuna doğru eğildim. Çok yorgunum. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, yorgunluk yavaş yavaş bedenimi sarıyor. Sadece ona doğru kıvrılmak ve yok olmak istiyorum. Sadece bir süreliğine.

Sonra aniden benden koptu. Gözlerimi açtım ve dehşet içinde halının üzerine yığılmış ona baktım. Cole başında dikiliyor, karla ıslanmış botu göğsünün ortasına dikilmiş. Yüzü öldürücü.

ALTI

ELI

Zavallı Daisy kalp krizi geçirecek gibi görünüyor. Ayağa fırlıyor, gözleri açılıyor. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Bırakın onu!"

"Hayır."

Kendini Cole'a doğru fırlattı, onu üzerimden çekmeye çalışıyor. Hakkını vermeliyim, o bir savaşçı. Vahşi bir kedi gibi üzerine geliyor. Ne yazık ki Cole kendisinden on dört kat daha ağır geyiklerle uğraşmaya alışkın olduğu için muhtemelen kolundan tutup onu sürüklemeye çalıştığının farkına bile varmıyor.

"*Neyin var senin?*" Tıslıyor. "O kadar uzun süre ormanda mı yaşadın da lanet bir ayıya dönüştün? Bırak *onu!*"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bana homurdanıyor. "Seni yarım saat yalnız bıraktık! Ellerini o kadar uzun süre ondan uzak tutamıyor musun?"

Ellerimi kaldırdım. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Beni taciz etmiyordu," diye söze karışıyor Daisy. "Beni rahatlatıyordu!" "*Başından yaralanmışken sana asıldı,*" diye hırlıyor Cole.

"Yok! Riven iyi olduğumu söyledi. Ve *ona* sarılan *bendim, tam tersi* değil." Cole'u tekrar üzerimden itmeye çalıştı. "Bırak onu, seni lanet olası *hayvan.*"

"Sorun yok bebeğim," diyorum. "Bunu her zaman yaparız. Onu alt etmek oldukça kolay, bak." Onu ayak bileğinden tutup sertçe çekiyorum. Cole üstüme devrilirken küfrediyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum ciğerlerimdeki tüm hava boşalırken. "Tanrım. Diyet yapmalısın dostum. Artık sana geyik turtası yok."

Kendini dik tutuyor, gözleri yanıyor. "Ahıra gel," diye mırıldandı. "Riven seninle konuşmak istiyor."

Daisy bana elini uzattı. İhtiyacım yok ama ona dokunma fırsatına kesinlikle hayır demeyeceğim. Parmaklarımı onun minik bileğine dolayarak ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum, sonra kendimi fırçalıyorum.

"Gördün mü? Zararı yok. Cole bir sineği bile incitmez, gerçekten." "Elbette." Sesi şüpheli geliyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen değil," diye emrediyor Cole. "Kal." Onu koltuk minderlerine geri iter. Kadın kasılır. "Ben köpek değilim!"

"Senin hakkında konuşacağız. Sen gelemezsin."

"Arabana bakmaya gidiyoruz," diye açıklıyorum ona ters ters bakarak. "Burada sıcakta da kalabilirsin. Al." Kanepenin yanındaki sepetten bir battaniye çıkarıp ona sarıyorum. "Tarçınlı çöreğini ye. Yakında döneceğiz."

Gözleri kısıldı. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanan bir kız değil bu. Not aldım. Ona elimden geldiğince melek gibi gülümsüyorum, ta ki tekrar oturana kadar, gözleri hala şüpheli.

Bu etkileşimden sıkılan Cole, topuklarının üzerinde döner ve kapıya doğru ilerleyerek oradan ayrılır.

Ahıra giden yolun yarısında, karda tökezleyerek ona yetişiyorum. Şimdi çok yoğun yağıyor. Fazla vaktimiz yok. "Şunu biraz kısabilir misin?" O fırtına gibi ilerlerken soruyorum. "Ben sadece ona güvende olduğunu söylüyordum."

Burada. Sizin rastgele şiddet eylemlerinizin onu ikna edeceğini sanmıyorum."

"Uyuşturucu etkisindeyken ve ağlarken onu öpmeye çalışmamalıydın," diye mırıldandı.

"Onu öpmeyecektim."

"Öpecektin."

"Kurutmuyordum! Yüzünü kuruluyordum! O üzgündü!"

Bana soğuk bir bakış attı. "Öpmeye çalışmadığın güzel bir kız hiç görmedin."

"Aslında tam tersi. Güzel bir kız *beni* hiç görmedi ve öpmemeye karar verdi. Bu *benim* suçum değil, sadece son derece öpülebilirim."

"Gerçekten mi?" Etkilenmemiş görünüyor. "Bunu hiç düşünmedin mi?" Alay ediyorum. "Ben *öyle bir şey* demedim."

Tabii ki bunu *düşündüm*. Onu gördüğümüzden beri bunu düşünüyordum. Kocaman kahverengi gözleri, soğuktan pembeleşmiş yanaklarıyla çok sevimli görünüyordu. Sonra onu içeri aldık ve geri kalanını görebildim. *Büyüleyici bir kız*. Kıvrımları ve uçuşan saçları. Kanepede bana sokulduğunda, yumuşak pembe ağzını yakından görebildim. Evet, onu öpmeyi *düşündüm*. Ama ben pek çok şey düşünürüm. Aslında bunu yapmayacaktım. Korkmuş, ağlayan bir kızı öpecek kadar pislik değilim.

Cole'un tepkisi oldukça ilginç. Daisy'den ne kadar hoşlanmadığı düşünüldüğünde, ona karşı korumacı olduğu kesin.

Ona sırtıyırım. "Bu çok tatlı, biliyorsun. Onun parlak zırhlı şövalyesi gibi üzerine çullandın. Ondan *hoşlanıyor* gibisin-"

Beni bir kar yığınının içine doğru iterken homurdanıyorum.

Cole Daisy'nin arabasını depomuza çekti. Tüm araçlarımızı ve malzemelerimizi içinde tuttuğumuz büyük ahşap bir bina. Bir köşesi

muşamba ile örtülmüş odunlar. Diğerinde ise yiyecek var; konserve ve kurutulmuş ürünler ve bir ton dondurulmuş et. Daisy'nin arabası Cole'un kamyonunun yanına park edilmiş. Riven'ın kafası kaputa sıkışmış.

"Eee?" Ahırın kapısını çekip kapatıyorum.

"Ölmüş." Lastiği tekmeliyor. "Ağır bir tamirciye ihtiyacı var. Fırtına sona erene kadar baktırmasının imkânı yok." Kaşlarını çatıyor. "O zaman bile, ehliyetinden vazgeçmeden fazla uzağa gidemez."

Cüzdanına uzanırken gözlerindeki paniği hatırlıyorum. "Belki de tarihi geçmiştir? Başını belaya sokacağımızı mı düşündü?"

"Biz trafik polisi değiliz," diye mırıldandı. "İsveç parası da yoktu. Sadece İngilizce." Yapbozu bir araya getirmeye çalışırken aklından geçenleri görebiliyorum.

Riven hep böyledir. Problem çözmeyi sever. Sanırım onu bu kadar iyi bir doktor yapan da bu. Ben şahsen muhteşem bir kız evinize geldiğinde bunu sorgulamamanız gerektiğini düşünüyorum.

"Dil bilmiyor," diyor yavaşça. "Doğru kıyafetleri yok, lastiklerini değiştirmemiş. Sanki bunu planlamamış gibi." Bana bakıyor. "Sana ne iş yaptığını söyledi mi?"

"Öğretmen olduğunu

söylüyor." "Ne tür bir

öğretmen?"

"Bilmiyorum. Onu zorladığımda donup kaldı. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu."

"Okul yılının ortasında değil miyiz? Öğrencilerini bırakıp tamamen hazırlıksız bir şekilde vahşi doğaya mı gitti? Sanki aniden her şeyi bırakıp kaçmak zorunda kalmış gibi."

"Kanunla başı dertte gibi görünüyor," diye homurdanıyor Cole. "Onu buradan çıkarmalıyız."

"Burası sadece senin evin değil," diye belirtiyorum.

Kulübeyle ilk karşılaştığımızda daha çok harap bir kulübeydi. Üçümüz birlikte burayı gerçek bir ev haline getirdik; su tesisatı ve jeneratör kurduk, tüm duvarları ve pencereleri yeniden inşa ettik, güneş panelleri ve yerden ısıtma sistemi ekledik. Riven masrafları karşıladı, biz de işçiliği aramızda paylaştık. Cole evdeki misafirlerle ilgili kararları tek başına alabilecek gibi değil.

"Oylama yapmalıyız," diye karar verdim. "Ben seksi İngiliz hatunun mümkün olduğunca uzun süre kalmasını oyluyorum. Riven?"

İkimiz de dönüp ona bakıyoruz. Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bence kalmak istiyorsa bazı sorularımıza cevap vermeli. Ya da en azından kimliğini görmemize izin vermeli."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bence ikiniz de hıyarlık ediyorsunuz. Eğer o bir erkek olsaydı, bu kadar şüpheli davranır mıydınız?"

İkisi de cevap vermiyor. Cevabı biliyorlar. Daisy bir erkek olsaydı, muhtemelen çoktan misafir yatağında uyuyor olurdu.

"Peki o zaman," diyorum. "Belki de bu kadar cinsiyetçi olmayı bırakmalısın."

Cole homurdanır. "Doğru. Çünkü bu yüzden onun kalmasını istiyorsun. Kadın haklarını savunuyorsun."

"Bence kadınların donarak ölmeme hakkı var, evet," diye karşılık veriyorum. "Tanrı aşkına, kendini toparla. Yardıma ihtiyacı var. Güzel olması *onun* suçu değil."

Riven gözlerini ovuşturur. "Fırtına geçene kadar kalabilir," diye karar verir. "Sonra Cole arabasını tamir ettirmek için kasabaya çekebilir ve o da bir otele yerleşebilir."

"Bu *günler* sürebilir," diye homurdanıyor Cole.

Ona bir sırtış fırlatıyorum. "Eminim zaman geçirmek için birkaç yol bulacağız."

Ahırın arkasına sakladığımız eski bir katlanabilir misafir yatağımız var, bu yüzden onu kulübeye geri götürüyoruz. Ancak içeri girdiğimizde buna gerek olmadığını anlıyoruz; Daisy kanepede uyuyakalmış, minik bir topun içinde kıvrılmış

battaniyenin altında. Riv biraz iş yapmak için ofisine geri döner. Cole hurda odasındaki eşyaları temizlemeye gitti. Bir süre salonda kaldım, ateşin başında ısınmaya çalıştım ve onun yüzündeki ışığın titreşimini izledim.

YEDİ

DAISY

Yorgunluktan mı, ilaçlardan mı, yoksa soluduğum vahşi kutup havasından mı bilmiyorum ama çok tuhaf bir rüya görüyorum.

İlk başta rüya gördüğümün farkında bile değilim. Hâlâ çocukların kanepesinde, battaniyelerine sarılmış yatıyorum. Eli odaya girdiğinde uykuyla uyanıklık arasında bir yerde uyukluyordum. Yeşil gözleri parlıyordu. Bana sırtıyor, sonra gömleğinin altından tutup yumuşak bir hareketle başının üzerine çekiyor ve yere düşmesine izin veriyor. Ağzımın açık kaldığını hissediyorum. Sert, kesilmiş kaslarla kaplıydı. Gözlerim güçlü göğüs kaslarında, sıkı karın kaslarında ve pantolonunun bel bandının altına doğru uzanan konik V kaslarında geziniyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sırtarak bacaklarımın arasına diz çöküyor. Ağzını yukarı kaldırıp kalçalarımın öpücükler kondurmaya başlayınca içime bir sıcaklık yayılıyor. "Seni tatmak istiyorum tatlım," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Kendimi sana gömmek istiyorum. Seni emmek ve yüzümde patlayana kadar öpmek istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Oh," diye fısıldadım.

Dudakları yarığımın birkaç milimetre üzerinde durana kadar ağzı yukarı, yukarı, içime karıncalanmalar göndererek ilerliyor. Dudaklarını klitorisime değdiriyor, o kadar hafif ki sadece hayal etmediğimden yüzde yüz emin değilim. İçimde ısı birikiyor ve dudaklarımdan yumuşak bir iç çekişe izin vererek en ufak bir titreme veriyorum. Bana gülümsüyor ve eğilip dudaklarımdaki sıcak, sert bir şeridi yalıyor. Nefesim hafifçe kesiliyor, yumuşak bir zevk sesi ve ben

parmaklarımı buklelerine doluyorum. Yüzünü derinlere iterek beni tekrar tekrar yalıyor. Sıcaklık tenime işliyor, sanki sıcak bir banyoya daldırılıyormuşum gibi. Tüm kaslarım zayıflıyor ve kanepeye doğru yığılıyorum, nefesim ağırlaşırken yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyorum.

Kapı tekrar açıldı. Riven içeri giriyor ve gelip yanıma oturuyor. Nedense, Eli'nin ağzı şu anda bacaklarımın arasında olsa da, onun bu kadar yakınında olması garip hissettirmiyor.

"Daisy. Kızarmış görünüyorsun," diyor kaşlarını çatarak ve nazik doktor dokunuşuyla ellerini üzerimde gezdirmeye başlıyor. Eli'nin dili kıvrımlarımda gezinerek klitorisimi dürtüyor. İçimde derinlerde bir sızı başlıyor ve istemsizce seğiriyorum, basıncı doğru ayarlamak için ağırlığımı değiştiriyorum. Riv'in kaşları daha da çatılıyor. "İyi olup olmadığını kontrol edeyim," diyor sessizce, gömleğimi kaldırmak için eğiliyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama ben daha itiraz edemeden gömleğim ve sütyenim kayboluyor. Çıplak göğüslerime bakıyor, kara gözleri aç. Yavaşça parmağını kaldırıyor ve meme ucumun etrafında gezdirerek tenimdeki tüyleri diken diken ediyor. Sertleşen memeyi nazikçe çimdikleyip vücudumdan uzaklaştırırken haykırıyorum.

Eli sıcak dilini bacaklarımın arasından içime sokuyor. Birden içimdeki donuk sıcaklık alev alev yanmaya başlıyor. Gözlerim açılıyor ve kalçalarım çaresizce hareket etmeye başlıyor, içimdeki acıyı dindirmeye çalışıyorum. Dili derinlerde kıpırdıyor ve iyi hissettiriyor, o kadar iyi ki hava almak için mücadele ediyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Kahretsin, çok daha fazlasına ihtiyacım var. Zonkluyorum ve canım yanıyor, göğüslerim ağrıyor, amım kasılıyor. Kanepe minderlerini tırmalıyorum, boğazımın arkasında bir sızlanma oluşuyor. Riv anlamış gibi görünüyor ve meme uçlarımı sıkarak ve çimdiklemek arasında gidip gelirken boynumu öpmeye başlıyor, sinirlerim yanıyormuş gibi hissedene kadar döndürüyor ve alay ediyor. Vücudum kıvranıyor, uyarılmanın karıncalanmasını dindirmeye çalışırken kendine sürtünüyor. Titreyen, tüm vücudumu saran bir orgazma doğru ilerlediğimi hissediyorum. Oh, Tanrım. Tanrım. Daha fazla dayanamıyorum. Kalçalarım bir, iki kez sarsılıyor-

"Ben gidiyorum-" Nefes nefese fısıldıyorum.

"Hayır." Omzuma ağır bir el indi. "Aç gözlerini kızım."

Bakıyorum ve Cole'un sadece iç çamaşırlarıyla üzerimde durduğunu görüyorum. "Ah, Tanrım," diye nefes alıyorum, hâlâ kalçalarımı Eli'in

yüzüne doğru umutsuzca sallıyorum. O da mı?

Boxerını indirdiğinde gözlerim açılıyor. Aleti kocaman ve sert, elini üzerinde gezdirirken yavaşça sertleşiyor. Pürüzsüz, narin tenini gördüğümde ağzım sulanıyor. Onu ağzımda istiyorum. Tatmak istiyorum. "Lütfen," diye boğuluyorum.

Aşağı uzanıyor ve alt dudağıma hafifçe dokunuyor. "Hepsini almanı istiyorum."

Uzun, kalın sikine bakıyorum. "Sanmıyorum-"

"Alabilirsin," diyor kabaca. Bacaklarımın arasında Eli'nin klitorisimi emmeye başladığını hissediyorum. Başım bir solukla geriye eğiliyor, ağzım gevşiyor ve Cole yavaşça içeri itiyor. Dudaklarımı sikinin başının etrafına sarıyorum, sıcak, tuzlu tadını yalamaya başladığımda zevkle inleyerek lezzetli bir şekilde titrediğini hissediyorum.

Riven aniden meme uçlarımı sıkıştırıp sertçe çekiştiriyor. Aynı anda Eli dilini klitorisime doğru savuruyor. Haykırıyorum, spazm geçiriyorum. Tüylerim diken diken oluyor, içim içime sığmıyor. Artık bununla başa çıkamıyorum. Ellerimi Eli'nin saçlarına doluyorum, boşalmaya başladığımda gözlerimi kapatıyorum, vücudumdaki her kas çaresizce salınarak titriyor, zevk dalgaları içimi titretiyor-

"Daisy?"

Elim bacaklarımın arasında, ter içinde sıçrayarak uyanıyorum. Derimin üzerinde karıncalanmalar oluyor. Sıcaktan titriyorum ve karnımda bir ağrı var. Birkaç saniyeliğine nerede olduğumu bilmiyorum. Gözlerimi dört açarak etrafıma bakıyorum, ahşap duvarları, tavandaki kirişleri, büyük meşe yemek masasını inceliyorum. Sonunda gözlerim Eli'a takılıyor ve midem bulanıyor. Pazılarına yapışan beyaz bir tişört ve bol bir eşofman altıyla tıpkı rüyamdaki kadar seksi görünüyor. Bukleleri nemli ve boynuna yapışmış, sanki duştan yeni çıkmış gibi.

Bana gülümsüyor. "İyi misin tatlım? Biraz kıpırdanıyordun. Kabus görüyor olabileceğini düşündüm."

Aşağı bakıyorum. Battaniyeyle örtülüydüm, Tanrı'ya şükür. Elimi kasıklarımdan çektim. Kahretsin, gerçekten ıslandım. Kalçalarım yapışan soğuk yapışkanlığı hissedebiliyorum.

En son ne zaman seks rüyası gördüğümü bile hatırlamıyorum. Bırakın ıslak uyandığım bir rüyayı. Yutkunuyorum, elimi sinsice kalçama siliyorum. "Hayır. Hayır, ben iyiyim."

Kaşlarını çatıyor. "Hey. Pembeleşmişsin, bebeğim. Karda üşüttün mü?" Elini uzatıyor ve parmak uçları alnıma değiyor. Geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Şu anda onun ellerini üzerimde tutabileceğimi sanmıyorum. Başının kalçalarımın arasındaki görüntüsü gözümün önüne geliyor, o kadar canlı ki göz kırpmak zorunda kalıyorum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim." Başparmağıyla mutfağı işaret ediyor. "Krep yapıyorum. Sen de ister misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet, evet. Evet, bir krep harika olur."

"Harika. Yaklaşık on dakika sürecek, yani duş almak için yeterli zamanın var. Senin için bir havlu bıraktım."

"Teşekkür ederim," diye ciyaklayarak koltuktan kayıyor ve banyoya doğru topallayarak ilerliyorum. Küçük pembe valizim koridorda, bu yüzden banyo kapısını arkamdan kapatmadan önce temiz kıyafetler almak için duruyorum.

Etrafıma baktım. Daha dün gece buradaydım ama o kadar korkmuştum ki duşu fark etmemiştim bile. Bir saunanın içi gibi görünecek şekilde inşa edilmiş; duvarlar açık renkli ahşap kalaslardan yapılmış ve bir tarafa küçük bir bank yerleştirilmiş. Su düğmesini bulup çeviriyorum, yakıcı sıcak spreyin altında nefes nefese kalıyorum. Güçlü su fışkiyeleri beni dövüyor, vücudumdaki gerginliği alıp götürüyor. Gözlerimi kapatıp bir süre öylece duruyorum, suyun tadını çıkarıyorum, sonra yıkanacak bir şey arıyorum. Duvara sabitlenmiş küçük bir şampuan rafı var, içinde üç şişe sıralanmış. Biri siyah, biri beyaz, biri de yeşil. Eminim Eli onunkini kullanmamı sorun etmez; sadece hangisi olduğunu bulmam gerekiyor. Siyah olanı elime alıyorum ve kapağını açıp kokluyorum. Koku sıcak ve misk kokulu, viski ve baharat gibi. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. Çok *lezzetli* ama Eli'nin tarzı değil gibi.

Beyaz şişeyi deniyorum. Taze ve temiz kokuyor, çarşaf ve sabun gibi. Bu bir olasılık. Taze kesilmiş çam gibi kokan yeşil olan da öyle. Neredeyse bir dakika boyunca şişeleri tutarak ve sıcak suyun altında düşünerek öylece duruyorum, sonra kendime gelmeyi başarıyorum.

Yüce İsa. Benim neyim var böyle? Havada bir şey mi var? Bu yükseklikte daha az oksijen mi var? Neden yabancı bir adamın duşunda durup onun duş jelini içime çekiyorum?

Siyah şişeden biraz sıkıp, elimi yüzümü yıkadıktan sonra hızla dışarı çıkıp giyiniyorum. Saçlarımı örerek mutfığa geri döndüğümde Eli elinde cızırdayan bir tavayla ocağın başında duruyor. Tatlı, tereyağlı krep kokusu burnuma çarpıyor ve ağzım hemen sulanmaya başlıyor.

Örgümün ucunu bağlamayı bitirdim. "Yardım edebilir miyim? Masayı hazırlamamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Endişelenme bebeğim. Sadece otur." Bana yandan bir bakış fırlattı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sertleşmiş boynumun arkasını ovuyorum. "Tamam."

"Hâlâ acıyor, ha?" Bana sırtıyor. "Eğer yalan söyleyeceksen, bu konuda daha iyi olmalısın. Cole'la başa çıkma konusunda epey tecrübemiz var. Adam bir keresinde bir geyik tarafından ısırılmış ve iki gün sonra kan zehirlenmesinden *ölmeye başlayana* kadar bize söylememişti."

Omuzlarımı yuvarlıyorum. "Biraz ağrıyor," diye itiraf ediyorum.

Başparmağındaki hamuru yalıyor. "Biliyorsun, o masaj hala masada."

"Hayal kurmaya devam et."

Kolayca güler. "Oh, güven bana, yapacağım. Hey, şuna bak." Tavayı birkaç kez karıştırıyor, sonra krebi havada çevirip düzgünce yakalıyor. Tişörtünün kolunun altından büyük pazısının esnemesini izliyorum.

"Çok güzel," diye idare ediyorum.

Bana parlak bir gülümseme fırlatıyor, sonra yemeğe geri dönüyor.

"Günaydın," diyor alçak bir ses. Kafamı kaldırdığımda Riv'in kapıda durduğunu görüyorum, siyah saçları dağılmış. Kalın çerçeveli gözlükleri ve siyah teninde neredeyse parlayan dar beyaz bir tişörtü var. Dün gece ne kadar *yapılı* olduğunu fark etmemiştim. Eli'dan bile daha kaslı. Kollarındaki kaslar ip gibi. Kendine bir fincan kahve dolduruyor, Eli'nın omzuna bir tokat atıyor, sonra yanıma geliyor. Eğilip boynumu dikkatle ellerinin arasına aldığı anda sıcıyorum.

"Ne-"

Başparmaklarını çenemin altına kaydırıyor ve boynumu nazikçe iki yana doğru hareket ettiriyor. Birdenbire onun kokusuyla sarmalanıyorum; temiz ve taze, kurutucudan yeni çıkmış çarşafklar gibi. Yüzümü gömleğine gömmek istiyorum.

"Bana her şeyi açıkladığını sanıyordum?" Yüzümü ışığın altında çevirirken zayıfça söylüyorum.

"İki kez kontrol etmekten zarar gelmez," diye mırıldanıyor. Ellerini geri çekerken başparmağının yanağıma değdiğine yemin edebilirim. "İşte." Elime iki hap daha sıkıştırıyor.

"Teşekkürler." Eli önüme bir tabak krep koyuyor ve örgümün ucundan çekiştiriyor. "Teşekkürler," diyorum tekrar. "Gerçekten. İkiniz de çok nazıksınız."

İkisini oldukça belirgin bir şekilde söylüyorum. Eli homurdanarak yanıma oturuyor. Yemeğimi mideye indirmeye başladım.

Riv tabağını hazırlamak için ocağın yanına gider. "Kasabadaki hemşirelere telsizle haber verdim," diyor omzunun üzerinden. "Görünüşe göre, karın bu öğleden sonra duracağı tahmin ediliyor."

Canlandım. "Bu harika!"

Riv yüzünü buruşturur. "Bu o kadar basit değil. Fırtına geçmiş olsa da bu seyahat edebileceğiniz anlamına gelmiyor."

Eli başını sallayarak pencereden dışarı bakar. "Önce kendimizi kazmamız gerekecek. Sonra da yolların açılmasını bekleyeceğiz."

Riven, "Şehirde kar motosikletleri var ama buralarda hükümet çiftçilere traktörlerini kullanmaları için para ödüyor," diye ekliyor. "Ne zaman yapacaklarını Tanrı bilir." Kahvesinden derin bir yudum alıyor. "Yine de cep telefonlarının tekrar çekmeye başlaması gerekiyor. Senin için endişelenen çok fazla insan olmalı."

Kreplerimi dürtüyorum. "Bundan şüpheliyim. Kimse burada olduğumu bile bilmiyor." Bir kaşını kaldırıyor. "Ailen bile mi?"

"Benimle konuşmayı kestiler."

"Arkadaşın yok mu?"

Artık değil. Acımasızca gülümsüyorum. "Hayır."

"Erkek arkadaşın yok mu?" Eli tembelce soruyor. İkimiz de ona bakıyoruz ve o omuz silkiyor. "Sadece merak ettim. Önemli bir bilgi gibi görünüyor."

"Hayır. Erkek arkadaşım yok."

İç çekiyor. "Seni zavallı şey. Eğer bunu düzeltmek istersen-" "Kapa çeneni," diyor Riven gözlerini kapatarak.

Ara beni, Eli göz kırpmıyor. Homurdanıyorum, son krep parçamı kalan reçeli emmek için kullanıyorum, sonra tamamen tatmin olmuş bir şekilde koltuğuma geri oturuyorum.

"Peki, şimdi ne olacak? Evden çıkamadığınız zaman ne yapıyorsunuz?"

Eli öne doğru eğilip gözlerimle buluşuyor. "Uno hakkında ne hissediyorsun?" Çok ciddi bir şekilde soruyor.

SEKİZ

DAISY

Riven haklı; fırtına durdu. Öğleye doğru kar yağışı hafif bir pıtırtya dönüşür ve saat ikiye doğru gökyüzü tamamen açılır. Tüm çocuklar salonda toplanıyor, donmadan önce kar küremeye hazırlanıyorlar. Ben de peşlerine takıldım ve giyinmeye başladım.

Riven kaşlarını çatarak, "Bunu gerçekten kendimiz halledebiliriz," diyor. "Boynunuzu ağırlaştırmanızı istemiyorum."

"Boynum iyi," diye ısrar ediyorum. "Gerçekten. Haplar işe yaradı; artık acımıyor bile."

Bana sert bir bakış attı. "Acı çekmiyor olmanız yaralanmadığınız anlamına gelmez."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum. "Ciddiyim. Sen bütün işi yaparken ben prenses gibi oturmayacağım."

İç çekip bana bir kürek uzatıyor. O kadar büyük ki kaldırmakta zorlanıyorum. Tanrım. Adamların etrafında olmak beni küçülmüş gibi hissettiriyor. Onlarla ilgili her şey büyük; vücutları, ekipmanları, mobilyaları. Ve ne yazık ki kıyafetleri de.

"Küçük pembe ceketini içlik olarak giyebilirsin," diyor Eli, koridordaki dolabı karıştırırken. "Ama terleyene kadar üstüne bir şey giymen gerekecek." Kolunun altından bakıyorum ve dolabın sıkıca bir araya getirilmiş kayak kıyafetleriyle dolu olduğunu görüyorum.

"Vay canına. Ne kadar çok ceketin var."

"Her turnuvada bir tane al," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, kırmızı bir ceket çıkarıp bana doğru tutuyor, sonra tekrar içine sokuyor.

"Yarışıyor musun?"

"Ulusal yokuş aşağı kayak şampiyonu," diye araya giriyor Riv, botlarının bağcıklarını bağlarken. O eğilirken sıkı, yuvarlak kalçalarına kısa bir bakış atıyorum, sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, yüzüm ısınıyor.

"Al bakalım." Eli, arkasında kendi adının yazılı olduğu kabarık beyaz bir ceket çıkardı. "Bu benim için biraz küçük, o yüzden seni tamamen boğmayabilir." İçine girmeme yardım ediyor, ben de ceketı bağlamaya çalışıyorum ama saçlarımın bir kısmı fermuara dolanıyor. Kafa derim yandıkça irkiliyorum, kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama saç tellerim küçük fermuara sıkıca sıkışıyor.

Birden omuzlarımda büyük eller hissediyorum. Baharat ve viskinin koyu kokusu burnuma dolduğunda kıpırdamadan duruyorum. Cole fermuarı dikkatlice açıyor, sonra saçlarımı atkuyruğu yapıp paltomun arkasına sıkıştırıyor. Parmakları inanılmaz derecede nazik, tenimde kıvılcımlar uçuşuyor. O geri çekilirken kuru ağzımla yutkunuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Neden geliyor ki?" Homurdanıyor. "Kendi başına giyinmeyi bile beceremezken nasıl kar küreyecek?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Eminim öğrenebilir. Tamamen aptal değil." Küçük olabilirim ama güçlüyüm.

Kaşlarını kaldırıyor, cebinden bir çift eldiven çıkarıyor ve omzunun üzerinden bana doğru fırlatıyor. "Sadece donmamaya çalış," diye mırıldanıyor.

Sonunda hepimiz giyinip kuşandık ve karın içine adım attık. Çocukların yaşadığı yeri ilk kez doğru dürüst görüyorum ve manzara nefesimi kesiyor. Dağın ortasındayız, çam ormanlarının üzerinden aşağıya bakıyoruz. Her şey karla örtülmüş ve tüm manzara parıldıyor, erken bahar güneşinin ışığını yansıtırken narin mavi ve gümüş parlıyor. Yukarı bakıyorum. Tepeler etrafımızda yükseliyor, başımızın üzerinde beliriyor. "Vay canına."

Eli sırtıyor. "Güzel, değil mi?"

"Tatlıdan da öte." Etrafıma bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum. Parmaklarım boya fırçası için kaşınıyor ve parçalanmış tuvallerimi hatırladıkça ırkiliyorum. Gitmeden önce birkaç güzel referans fotoğrafı çektiğimden emin olmalıyım. "Şuradaki ne?" Yolun kenarındaki harap bir taş kulübeyi gösteriyorum. Eli bakışlarımı takip ediyor.

"Ah. Bu kulübe. Önceki sahibinin yakacak odun, malzeme ve diğer şeyleri sakladığı yer. Bizim için çok küçüktü, bu yüzden yerine ahır yaptık. Onu yıkmaya başlamalıyız."

Bir çınlama sesi duyuyorum ve Cole'un kulübenin yan tarafına tutturulmuş bir merdiveni tuttuğunu görmek için dönüyorum. Tırnığını bir omzuna atarak tek eliyle çatıya tırmanmaya başlıyor.

Gidişini izliyorum. "Bu güvenli mi?"

Riven omuz silkiyor. "Henüz ölmedi." Eli'a döner. "Ben ahır alacağım. Siz ikiniz arabayla mı gideceksiniz?"

Eli başını salladı. Riv büyük barakaya doğru gözden kaybolurken Eli ve ben yola doğru yürüyoruz. Yanımızdan sert bir rüzgâr esiyor ve ben iki montumun içinde bile titriyorum. "Tanrım. Hava ne kadar soğuk?"

Eli başını eğerek damgalar. "Yaklaşık eksi yirmi diyebilirim?" Neşeyle tehlike saçıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Eksi yirmide kar böyle ses çıkarır. Merak etmeyin. Yakında ısınırsın." Bana küreğimi uzatıyor. "Şimdi unutma. Bacaklarınla kaldır."

Yarım saat sonra kar küreme makinesine dönüşmüştüm. *Kaldır. Kaldır. Bırak. Kaldır. Kaldır. Bırak.* Karları elimden geldiğince hızlı bir şekilde temizleyerek tekrar tekrar kaldırıp indiriyorum. Yorucu bir iş ve tüm kaslarım ağrıyor ama umurumda değil. Kendimi bu işe verdim. Elimden geleni yapmak istiyorum. Ve Cole'a tamamen işe yaramaz olmadığımı göstermek istiyorum.

Ensemden aşağı bir damla ter damlıyor ve kreğimi giderek büyüyen kar yığına saplıyorum, Eli'nin ceketinin fermuarını açıp belime bağlamak için doğruluyorum. Nefes nefese etrafıma bakıyorum. Temizlediğim bölümün neredeyse Eli'ninki kadar büyük olduğunu gördüğümde küçük bir zafer dalgası beni vuruyor.

O da küreği bıraktı ve bir am ağacına yaslanmış bana bakıyor. Hiçbir şey yapmadan. Sadece bakıyor.

"Ne?" Ben aradım.

Başını sallıyor. "Yok bir şey. Sadece seni izliyorum."

fkelendim, karlara geri döndüm. "Sürüngen." Kreğimi tekrar kara saplıyorum ve kolumdaki tüm kaslar titreyerek kaldırmak için hamle yapıyorum.

Sert bir şey sırtıma çarpıyor, neredeyse beni deviriyordu. Eli'nin başka bir kartopunu sıvazladığını görmek için arkamı döndüm. "Bu ne içindi?!"

Omuz silkiyor. "Bana sürüngen dedin. Bu hiç hoş değil. Çok kırıldım." Daha fazla kar için eğiliyor ve ben de manzarayı seyrediyorum. Ceketini de çıkarmış, böylece kazakla kaplı kaslarını tüm ihtiyaımıyla görebiliyorum. Yüksek elmacık kemikleri soğuktan pembeleşmiş ve bakır rengi saçları dağılmış. Çok *lezzetli* görünüyor.

Omzumdaki karı siliyorum. "Eğer sana sürüngen denmesini istemiyorsan, belki de bana bakmayı kesmelisin."

"Ama sana bakmak çok güzel." Doğruldu. "Al bakalım. Yakala."

"Yakala ne-"

Kolunu geri çekiyor ve kartopunu yüzüme doğru fırlatıyor. Yanağıma çarptığında nefesim kesiliyor, o kadar soğuk ki neredeyse yanacaktım gibi hissediyorum. Hiç düşünmeden kreğimi bırakıp atlıyorum ve üzerimize yayılan am ağacının bir dalını tutup sertçe sallıyorum. Bir yığın kar üzerine kayarken Eli inliyor.

"Kahretsın!" Eğilip karı tutuyor ve bir kartopu daha fırlatıyor, ben de kendimi korumaya çalışıyorum. Kartopu yüzümün yanından uçup kulağıma çarpıyor ve ben de ona fırlatmak için çılgınca kendi kar topağımı kapıyorum.

Kısa süre sonra, tam bir kartopu savaşının ortasındaydık. Birbirimize

yumruk atıyoruz, hiç çekinmeden. O kendini tutmuyor çünkü ben daha küçüğüm.

Dev atlet vücudundaki tüm gücü beni yenmek için kullanıyor. Ve bu *eğlenceli. Çok eğlenceli.* Kendimi çocuk gibi hissediyorum. Eli o kadar eğlenceli ki, içimde aylardır hissetmediğim bir neşeyi ortaya çıkarıyor. İğrenç eski sevgilim hakkında o kadar endişeliydim ki, sanki nasıl eğleneceğimi unutmuş gibiydim. Ve şimdi bu adam, tembel gülümsemesi ve sürekli alay etmesiyle, o parçamı saklandığı yerden çıkardı.

Bayıldım.

Arkasına saklandığım ağaçtan dışarı bakıyorum, kendi füzemi ona doğru uçuruyorum ve alnına isabet ettiğinde zafer çılgınlıkları atıyorum. Kaşlarını çatıyor, ıslak bir köpek gibi saçlarındaki karı silkeliyor, sonra eğilip kucak dolusu karı süpürüyor ve bir araya topluyor. Topun ne kadar büyüdüğünü görünce gözlerim açılıyor. "Sakın buna cüret etme!" Rüzgâra karşı bağıriyorum. Sırıttıyor, daha fazla kar topluyor. Kendi dev topumu yapmak için yere düşüyorum, ama tekrar yukarı baktığımda, ayakta duruyor ve kafamdan daha büyük bir kar yığınını kaldırıyor.

"Son bir sözün var mı?" Arıyor.

Ellerimi havada tutarak yavaşça geri çekiliyorum. "Eli-"

Atmak için kollarını geri kaldırıyor ve ben de topuklarımın üzerinde dönüp koşuyorum. Dev kartopu sırtıma çarpmadan önce ancak üç adım uzaklaşabildim. Dengem bozuldu, kar ayakkabılarımdan birine takıldım, kaydım ve kığımın üzerine düştüm. İnledim ve soluk mavi gökyüzüne bakarak yuvarlandım. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Dondurucu kar ceketimin arkasından aşağı düşüyor.

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum.

Eli nefes nefese koşarak yanıma gelirken bir çıtırtı sesi duyuyorum. "Wipeout," diye bağıriyor. "İyi misin?"

Onunla uğraşmaya dayanamıyorum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup yüzümü buruşturuyorum. "Emin değilim. Sanırım bileğimi burktum."

Yüzündeki gülümseme hemen kaybolur. "Kahretsin. Gerçekten mi? RIV-" Yaklaşarak bana ihtiyacım olan fırsatı verdi. Dizinden tutup çekiyorum, tıpkı dün gece Cole'a yaptığını gördüğüm gibi onu aşağı çekiyorum. Üstüme düştü, kollarımız bacaklarımız birbirine dolandı. "Orospu çocuğu."

"Özür dilerim," diye kıkırdıyorum. "Çok cazip geldi."

Dedi ki. "Bebeğim, eğer altıma girmek istiyorsan, sadece sorabilirdin." Üstüme daha rahat yerleşiyor. Onu itiyorum, ama o kendini daha da ağırlaştırarak beni yere sabitliyor. O kadar yakın eğiliyor ki bukleleri yüzüme değiyor. Karnımda küçük elektrik çatalları titreşiyor. Gözlerim onun parıldayan yeşil gözlerinin üzerinde geziniyor, kaşının altındaki küçük yıldız çillerini, elmacık kemiğindeki soluk yara izini katalogluyor.

"Teslim oluyor musun?" Neredeyse

mırıldanıyor. "Asla," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten," kelimeyi uzatarak söylüyor.

Doğru düzgün nefes alamıyorum. Göğsü benimkine bastırıyor; katı kasların göğüslerimi ezdiğini hissedebiliyorum. Gözleri ağızıma kayarken karnım dönüp duruyor.

Onu öpmek istediğimi fark ettim. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki dudaklarım acıyor. Onun güneşli mutluluğundan biraz da kendim için istiyorum. Kirpiklerini indiriyor ve dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar başını eğiyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, ağızımı onunkine doğru eğiyorum ve onun içinden alçak, minnettar bir gümbürtü yükseliyor. Daha aşağı eğiliyor, dudakları benimkileri zar zor sıyrıyor-

Uzanıp bir avuç kar aldım ve kazağının boynuna doldurdum.

Göğsünden aşağı kayarken boğuluyor ve titriyor. "Oh, *siktir*-"

"Asla!" Sırtarak tekrar anons ediyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve kendi avucunu toplamak için dönüyor. Yüzümün karla dolmasını bekleyerek irkildim. Onun yerine parmaklarının arasına küçük bir tutam alıyor. Öne doğru eğilip gözlerini yüzüme dikerek dondurucu kristalleri dudaklarıma değdirdiğinde kalbim duracak gibi oluyor. Donma hissiyle inliyorum. Bu sesle birlikte vücudundan bir nefes geçiyor, tüm kasları geriliyor. Eli boynumda geziniyor, çenemi yukarı kaldırıyor.

"Bırak ben bakayım," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve sonunda beni öperken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Küçük bir öpücük, sanki dudaklarımdaki karı geri yudumluyor. Sıcak ağzının donmuş tenimdeki hissi neredeyse orgazmik. İç çekiyorum, omuzlarını sıkıca kavıyorum ve onu sertçe öpüyorum. İnliyor, kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

Eli tam da ondan beklediğim gibi öpüyor: şakacı, ısırğan ve tatlı. Alt dudağıma minik bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça ağzına alıp emerken, elleri beni tüm katmanlarımdan okşarken içimi bir heyecan kaplıyor. Belli ki ne yaptığını biliyor. Sam beni hep aynı şekilde öperdi, sanki bir rutini takip ediyormuş gibi; beş saniye ağzı kapalı, on saniye Fransız öpücüğü, durula ve tekrarla. Eli çok daha doğal, üstümde hareket ediyor, vücudumun her küçük seğirmesine ve dudaklarımdan çıkan her iç çekişe karşılık veriyor.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla aralayıp dilini dudaklarıma değdirirken çam kokusu duyularımı dolduruyor. Başım dönüyor. Kazağını avuçluyorum ve o da boğazının arkasından derin bir mırıltı çıkarıyor. Ses içimde gümbürdüyor, midemi titretiyor ve göğüslerimi ağrıtıyor. Ona karşı titriyorum, başımı eğiyorum, göğsüne daha da yakınlaşıyorum. Dillerimiz ipek gibi birbirine değiyor.

Hiç düşünmeden ellerim kazağının eteklerine doğru kayıyor. Eldivenlerimi çıkarıp parmaklarımı gömleğinin eteğinin altına kaydırıyorum, yanan tenini ve sıcak, sert kaslarını hissediyorum. Sırtımdaki kar buz gibi, kayak ceketimden sızıyor; ama üstümdeki adam bir fırın gibi, ısı yayıyor ve ben sadece ona sarılmak istiyorum. Parmaklarımı kaslarının çıkıntılarında gezdiriyorum ve *üzerimde titreyerek* tam kulağımın dibinde kısık bir inilti çıkarıyor. Dudakları benimkilerden ayrılıyor, yanağımdan aşağıya ve boğazıma doğru ilerliyor. Boynumun kenarına sıcak, emici öpücükler kondurmaya başladığında bukleleri tenimi gıdıklıyor. Bacaklarımda arasında birikmeye başlayan ıslaklığı hissedebiliyorum ve özellikle hassas bir noktaya çarptığında eğiliyorum.

Aniden durdu, sonra geri çekildi, dudakları tenimi terk ettiğinde çıkardığım küçük sızlanmayı görmezden geldi. Kulağımın arkasındaki saçları itiyor. "Hey. Karıncalanıyor."

Beynimi bulandıran şehvetle gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. "Huh?"

"*Kesinlikle* karıncalanıyor," diyor dikkatle boynuma bakarak. "Kahretsin. Bu çok tatlı."

"Ne karıncalanıyor? Aletin mi?" Bacaklarının arasında sertleşen şişkinliği hissederek kalçalarımı sallıyorum.

Homurdanıyor, karşılığında bana sürtünüyor ve ağzım bir nefesle açılıyor. "*Karıncalanma* değil. *Tingeling*." Kulağımın arkasına bir parmağını vurarak beni ürpertiyor ve parmak ucunu dövmemin üzerinde gezdirdiğini fark ediyorum. Kulağımın arkasına sıkışmış, tırnağım kadar uzun, minik bir peri silueti.

"Tinkerbell'i mi kastediyorsun? Onu birkaç yıl önce Disney'e gittikten sonra almıştım."

"*Tinkerbell*. İsveççe'de ona *Tingeling* deniyor." Başını eğip beni içine çekti. "Hm. Uyuyor. İkiniz de hemen hemen aynı boydasınız."

Gözlerimi kısıyorum. "Boy şakalarının büyük bir hayranı değilim," diye uyarıyorum.

Arsızca sırtıyor. "Aww. Ne yapacaksın? Ayak bileklerimi mi tekmeleyeceksin?"

"Muhtemelen daha yüksek bir yer. Sanırım gerilirsem taşaklarına ulaşabilirim."

"Tanrıya şükür. Taşaklarıma ulaşamasaydın ne kadar trajik olurdu düşünsene!" Boynuma sokuldu. "Bebeğim, titriyorsun. Çok üşüyorsun. Gel hadi." Dövmemi öpüyor. "Hadi seni ısıtalım." Ayağa kalktı ve elimi tuttu. Ben ayağa kalkarken dünya beyaz bir bulanıklığa bürünüyor. Elimi tutuyor, ikimizin de küreklerini diğerinde topluyor ve eve geri dönüyoruz. Tüm vücudum uğulduyor. Dudaklarım karıncalanıyor. Damarlarımda dolaşan ısının içimi aydınlattığını hissedebiliyorum.

O da neydi öyle? Karda ilerlerken Eli'nin yakışıklı yüzünün yan tarafına bakıyorum. Şimdi ne olacak? İçeri girip hiç olmamış gibi mi davranacağız? Tekrar öpüşecek miyiz? Daha önce gece kulübü dışında bir yabancıyla öpüştüğümü hiç sanmıyorum. Kendime engel olamadım. Çok doğal görünüyordu.

Eli elimi sıktı. "Rahatla, Tink. Sıcak çikolata ister misin? Sıfırdan yapıyorum."

Kafamı sallıyorum, sanki beynimin içinde dolaşan tüm gürültülü, yaygaracı düşünceleri dışarı atabilirmişim gibi. "*Lütfen*."

Kulübeye geri dönüyoruz. Riven zaten orada, mutfak masasında dizüstü bilgisayarının önünde oturuyor.

"Eğlendiniz mi?" Başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden soruyor.

Yüzüm kızarıyor, botlarımı çıkarıyorum. "Eli bir çocuk. Kartopu savaşı başlattı."

"Eminim oynayacak birinin olması hoşuna gidiyordur," diye söylendikten sonra telefonuma başını sallıyor. "Telefonunu şarja taktım. Sam adında biri seni arayıp duruyor."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

Tepkim karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Burnumu sokmak istememiştim. Adı aklıma geldi."

Paltomu silkeliyorum ve telefonumu kaydırmak için yarı koşar adım odayı geçiyorum. Sam'den gelen bir mesaj gözüme çarpıyor ve midem bulanıyor. Mesaja bakmadan hızlıca siliyorum. "O benim eski erkek arkadaşım. Birkaç ay önce ayrıldık ama beni hâlâ rahat bırakmıyor."

Eli ıslık çalarak ocağın üzerine bir tava koydu. "Bu

çok boktan." "Evet. Gerçekten öyle."

Dürüst olmak gerekirse Sam'le ilgili hemen hemen her şey boktandı. Onunla yaklaşık dört yıl önce bir sanat sergisinde tanıştım. Ayaklarımı yerden kesmişti. Birlikte olduğumuz süre uzadıkça o da değişti. Kıskançtı. Beni arkadaşlarımdan koparmaya çalışıyordu. Başka erkeklerle konuşmama izin vermedi. Bir kırmızı bayrak gördüğümde anlarım. Kendine çeki düzen vermesi için ona biraz zaman tanıdım, vermeyince de ayrıldım.

Ve sonra bana ne kadar boktan bir insan olduğunu gösterdi.

İç çekerek geri kalan bildirimlerimi gözden geçiriyorum. Çoğu beni haberlerde gören eski tanıdıklarımdan gelen yüzlerce mesaj var. Öğrencilerimin ailelerinden gelen öfkeli e-postalar var. Okuldan gelen çok sayıda cevapsız arama. Hepsini siliyorum, bakmamak için elimden geleni yapıyorum, sonra resim işimin e-posta kutusunu açıyorum. Yaşadığım büyük skandaldan sonra hiç müşteri beklemiyordum; ama sanırım her reklam iyi reklamdır, çünkü bir avuç portre komisyonu talebim var. Tam olarak üç tane.

Sonra da bana fahiŖe diyen birkaç e-posta. Çünkü bu artık benim hayatım.

Eli çenesini omzuma koyuyor ve bir kare çikolatayı dudaklarıma dayıyor. Bukleleri yanağımlı okşuyor. "Bu da ne?"

DIE YOU SLUT BITCH konu başlığını taşıyan isimsiz bir mesajı boğazımı temizleyerek hızlıca siliyorum. "Um... komisyon e-postam. Resim yaptırmak isteyen birkaç kişi var." Ağzımı açıp çikolatayı içine atmasına izin veriyorum.

"Komisyonlar mı?" Riven'in parmakları klavyesinin üzerinde durakladı. "Öğretmen olduğunu sanıyordum?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Ben... ah. Ŗu anda öğretmenliğe ara verdim. Bunu gerçekten sadece para için yapıyorum. Güzel Sanatlar mezunuyum. Hep ressam olmak istemişimdir."

Soba çıtırdıyor ve Eli sıcak çikolatayı kontrol etmeye gidiyor. Yapbozu birleştirirken Riv'in kafasında dönen çarkları görebiliyorum. "Öyle mi? Bu yüzden mi arabanda o kadar boya malzemesi vardı?"

Başımı sallıyorum. "Aslında buraya Kuzey Işıklarını resmetmek için geldim. Onları hep görmek istemişim ve bir tatile ihtiyacım vardı, bu yüzden şimdi doğru zaman olduğunu düşündüm."

"Hm." Dudaklarını büzüyor. "Bugünlerde yağlı boya tablolar için büyük bir pazar var mı?"

"Ŗaşıracaksın. Bu oldukça yaygın bir düğün hediyesi. İnsanlar ailelerinin portrelerini falan yaptırmak isterler. Ben manzaraları tercih ederim ama-" Omuz silkiyorum, soru sorma tarzından rahatsız oluyorum. "Müşterileri ne çekerse, sanırım."

Kalemin ucuyla dolgun alt dudağına vuruyor. "Bir web siteniz var mı? Çalışmalarınızdan bazılarını görmek isterim."

Hayatta olmaz. "Yapım aşamasında," diyorum parlak bir şekilde. "Üzgünüm."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Web siteniz kapalıyken nasıl müşteri bulabiliyorsunuz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama neyse ki Eli sorguyu yarıda kesiyor ve masaya dumanı tüten dört kupa koyuyor. Bir eliyle kolumu hafifçe okşuyor. "Yatak odana bakmak ister misin?" Kulağıma mırıldanıyor. "Cole dün gece kurdu. Muhtemelen bizim kanepeden daha rahattır." Duraksıyor. "Kesinlikle daha *özel*."

Sanırım Riven'ın gözlerini devirdiğini gördüm. İki sıcak çikolata alarak kaçma fırsatını kaçırmıyorum. "Yolu göster."

Eli bana koridorda daha önce görmediğim bir kapıyı gösteriyor ve beni içeri almak için kenara çekiliyor. Küçük bir karyola ve bir lambaya kısa bir bakış attıktan sonra Eli kupaları yere atıyor, beni döndürüyor ve duvara yaslıyor, ağzı derin ve yavaş bir öpücükle benimkinin üzerine eğiliyor. Dudakları yumuşak ve çikolata tadında; iç çekiyorum ve onun altında eriyorum.

DOKUZ

COLE

Fırtınaları severim.

Hayatı çok kolaylaştırıyorlar. Ateş yanarken içeride kalırsınız. Kitap okursunuz, karın yağışını izlersiniz. Basit yemekler yersiniz ve erken yatarsınız. Alışveriş yok. Yabancılar yok. İş yok. Sinyal her zaman kesilir, bu yüzden telefon ya da televizyon yok. Bu sizin için iyi. Beyninizi temizler. Sıfırlanmanıza yardımcı olur.

Ya da öyle oldu.

Kız gülmeden duramıyor.

Kızgınlığımı kontrol altında tutmaya çalışarak kitabımı beşinci kez yere bıraktım.

İki erkekle birlikte yaşamaya alıştım. Riven yeterince sessiz ve Eli gürültülü olabilse de en azından sesi radyoyu bastırarak kadar alçak. Kızların seslerinin ne kadar tiz olduğunu unutmuşum. Daisy gülüyor ve sesi lanet bir *çan* tıngırtısı gibi, kulübenin duvarlarını kolayca kesiyor. Beni geriyor.

Ondan hoşlanmıyorum. Çok kaçamak cevaplar veriyor. Dün gece Eli ona adını sorduğunda açıkça yalan söyledi. Bize hayatı hakkında bir şey söylemeyi reddediyor. Tanrı bilir ne sırlar saklıyordur.

Sonunda ses kesildi. Kitabıma dönüp bir sayfa çeviriyorum. Eli *komik* bir şey söylemeden önce sadece birkaç satır okuyabiliyorum, çünkü yine kıkırdamaya başlıyor.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve tahta taburemi yere sürtüyorum. Artık bununla başa çıkamıyorum. Çok sinir bozucu.

Seslerini takip ederek eski hurda dolabımızda onun için hazırladığım misafir odasına gidiyorum. Oldukça basit; sadece bir yatak, bir şifonyer ve bir lamba. Pek lüks sayılmaz ama bundan daha fazlasına nasıl ihtiyaç duyabileceğini anlamıyorum. Kapıyı açık bırakmışlar, ben de içeri bakmak için dışarıda duruyorum.

Daisy ve Eli yatakta oturmuş, bir kart oyununu inceliyorlar. Ben izlerken Daisy, Eli'nin uzun bir küfür dizisi çıkarmasına neden olan bir kart oynuyor. Kıkırdarak Eli'nin omuzlarını itiyor.

Kıskançlık içime işliyor. Ki bu garip. Eli'nin etrafı hep kadınlarla çevrilidir. Ona sinek gibi yapışırlar. Kayak sezonunda, kayak merkezinde neredeyse uyuyarak dolaşıyor. Çocukluğumuzdan beri böyleydi, herkes ona ilgi duyardı. Daha önce hiç umursamamıştım. Aslında, büyürken bir tür anlaşma yapmıştık: Bir grup insanla tanışmamız gerekirse, o önden gider ve hepsini büyülerdi, böylece ben gölgelere geri çekilir ve biz ayrılana kadar bekleyebilirdim. Yabancılarla konuşmanın bana göre olmadığını biliyordu, tıpkı benim de yalnız kalmanın ona göre olmadığını bildiğim gibi. Birbirimize çok iyi uyuyorduk.

Ama şimdi Daisy'ye sırtışını, sanki hayatları boyunca arkadaşmışlar gibi onunla gülüşünü izlerken kıskanıyorum. Ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Ben izlerken, bir elini saç örgüsünün ucuna doluyor ve çekiştiriyor, açıkta kalan boynunu öpmek için eğiliyor. Nefes nefese kalıyor, dudağını ısıtıyor. Ağzını onun yumuşak teninde gezdirirken sikimin seğirdiğini hissediyorum.

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Eli'ı bir kadınla izlemeyeli çok uzun zaman oldu. Görünüşe göre vücudum hâlâ aynı şekilde etkileniyor. Eli onu öperken nefes alış veriş hızlanıyor, kremsi göğüsleri atletinin dekolteli yakasında kabarıyor. Göğüs dekoltesi pembeleşirken taşaklarımdaki sızıyı görmezden gelemiyorum. Eli onun tenine bir şeyler mırıldanıyor, buklelerini yanağına sürtüyor ve o tekrar gülüyor, sesi güzel ve parlak.

Artık bununla başa çıkamıyorum.

Odaya girdim. "*Lütfen çenenizi kapatır mısınız?*" diye bağıryorum. İkisi de sığıyor, birbirlerinden uzaklaşıyorlar. "Sesin başımı ağrıtıyor."

Eli gözlerini devirerek bir kolunu onun omzuna doluyor. "Tanrı aşkına, dostum
-."

"Hayır," diye sözünü keser Daisy. "Hayır, sorun değil. Bana haber vermen iyi oldu Cole. Eli ve ben biraz karaoke denemek üzereydik. Tanrım, muhtemelen ortaya çıkan migrenden *ölürdün*."

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Yazlık pijamalarının içinde neredeyse çıplaktı. Bakışlarımın altında kıpırdanıyor, minik şortunun eteğini aşağı çekiyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

Homurdanıyorum. Kafasını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "*Pardon?*"

"Kuzey Kutup Dairesi'ne bir geziye geldin ve *bunu mu* aldın?" Yerde açık duran bavuluna bakıyorum. Dantelli, fırfırlı şeylerle dolu. Neredeyse hiç toplanmamış gibi görünüyor. Sadece bir avuç dolusu rastgele şey almış. Kışlık kıyafetlerini düşünüyorum. Yepyeni bir şeydi ve birkaç ay önce Intersport'un rafında gördüğüme yemin edebilirim. İsveç'ten almıştı.

"İç çamaşırlarıma bakmayı kes." Uzanıp çantanın kapağını kapatıyor.

"Bütün kıyafetlerin böyle mi?" Talep ediyorum. "Yaz tatili için mi bavul hazırladın?"

"Sizin her odanızda ısıtıcı var," diye tersliyor. "Donarak ölmeden bir saat daha dayanabilirim."

"Ciddiyim. Buraya gelmeyi planlamamıştın, değil mi? Bu planlanmış bir tatil değildi."

Yanakları daha da kızarıyor. "Ne fark eder ki?"

"Önemli, çünkü bu neden burada olduğun konusunda bize yalan söylediğin anlamına geliyor." Eli kaşlarını çatarak, "Kesin şunu," dedi. "Onu rahat bırak, dostum."

Onu görmezden geliyorum. "Kimsin sen?" Talep ediyorum.

Gözlerini kırptırıyor. "Ne demek istiyorsun? Ben Daisy'yim."

"Kaç yaşındasın? Nerede yaşıyorsun? Ne iş yapıyorsun?"

"Eli'a söyledim. Ben bir öğretmenim." Yorganın köşesiyle oynuyor. "Londra'dan geliyorum."

"Öyle mi? Ne öğretiyorsun?"

Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

Eli iç çekerek ayağa kalkıyor ve benimle karşı karşıya geliyor. "Ben ciddiym. Bırak onu."

Ona inanamıyorum. Daha önce de yalancı bir kadın tarafından yakıldık. Ve Eli hepimizden daha çok zarar gördü. Neden kendini korumayı öğrenemediğini anlayamıyorum. "Onu duydun, değil mi? Resmen bir şeyler sakladığını itiraf etti."

Omuz silkiyor. "Bize bir şey söylemek zorunda değil." "Ama-"

"Dur," diye emrediyor, gözlerini bana dikerek.

Nutkum tutuldu. Eli böyle şeyler yapmaz. Genellikle benimle ya da Riv'le kavga etmeyecek kadar yumuşak başlıdır. Bir kaşını kaldırdı, sonra başını kapıya doğru salladı.

"Ciddi misin?"

"Evet."

Birkaç vuruş geçiyor. Geri çekilmiyor.

Tanrım. "Sessiz ol," diye mırıldandım ve gitmek için döndüm.

Mutfığa geri döndüm. Riv mutfak masasında bilgisayarının başında oturuyordu. Su ısıtıcısını kaynamaya bıraktım ve kahve almak için dolapları karıştırdım. Zihnim uğulduyor. Bu doğru değil. Sonu iyi bitemez. Daisy açıkça bizden bir şeyler saklıyor ve bu onu bir tehdit haline getiriyor. Ona bir yalancı gibi davranmalıyız, ona açılmamalıyız. *Kesinlikle* bağlanmamalıyız. İki fincan kahve doldurup masaya getiriyorum.

"Eli bir hamle yaptı," diye mırıldanarak onları yere bırakıyorum. Riv ekranından başını kaldırmıyor.

"Riven."

"Ve bu seni şaşırttı mı?" İçkisi için elini uzatıyor, bir eliyle hâlâ klavyesine dokunuyor. "Takılmamaları için bir şans var mıydı?"

"Bağlanacak."

"En son kontrol ettiğimde, Eli sıradan seks yapma kapasitesinden çok daha fazlasına sahipti."

Başımı sallıyorum. "Onunla seks yapmıyor. Öpüşüyorlar, oyun oynuyorlar falan. Gerçekten mutlu görünüyor." Eli'nın son beş yılda pek çok tek gecelik ilişkisi oldu. Genelde onlara karşı bu kadar sevimli davranmaz. "Çok güveniyor. Sanki geçen sefer olanlardan hiçbir şey öğrenmemiş gibi."

Riven mırıldanıyor.

Yumruklarımı sıktım. "*Riven*."

Sonunda gözlerimle buluştu. "Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun? Onu odasına mı kilitleyeyim? O bir yetişkin. Onunla uğraşmak istiyorsa, bırak uğraşsın."

Bir koltuğa çöküp pencereden dışarı bakıyorum. "Ona güvenmiyorum."

"Şok edici."

"Kim olduğu hakkında yalan söylüyor. İşi hakkında yalan söyledi." İyi bir yalancı değil. Pembe ve kaypak oluyor.

Riv iç çekerek dizüstü bilgisayarını kapatır. "Biliyorum. Endişelenmeyi bırakabilirsin. Yarım saat önce köye giden yolların açıldığına dair bir mesaj aldım. Yarın gidip arabasını garajdan alacağız. Ondan sonra sadece birkaç gün daha bizimle olacak."

Göğsümdeki tüm kaslar gevşedi. Şükürler olsun. "Neden bununla açmadın?" Homurdanıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Onun için endişelenmen çok tatlı." "Siktir git."

Kahvesinden bir yudum alarak gülüyor. Sandalyeme geri çöküyorum. Birkaç gün. Sadece birkaç gün sonra gitmiş olacak. Birkaç günlüğüne onun yolundan çekilebilirim.

Bir başka boğuk kıkırdama sesi duvarlarda yankılanıyor. Alnımı ovuşturuyorum ve yarın kulak tıkacı almayı aklıma not ediyorum.

ON

DAISY

Ertesi gün Cole bir garajın arkasındaki küçük bir otoparka girdi. Airbnb'min bulunduğu Kiruna'ya giden yollar henüz belli değil ama bizi yerel bir Sami yerleşimine götürdü ve zavallı hurda arabamı arkasına taktı.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Burada kalacak bir yer bulamayacağıma emin misin?"

"Turistleri sevmeyiz," diye homurdanıyor Cole. "Kimsenin odasını kiraya vereceğini sanmıyorum."

Eli dizimi okşayarak, "Biraz daha bizimle kalacaksın, Tink," diyor. "Merak etme. Kasabaya giden yollar birkaç gün içinde temizlenir." Eli bir an kalçamda ağır ağır duruyor ve karnımın sıkıştığını hissediyorum. Göz ucuyla onu inceliyorum, kare çenesini ve dağınık saçlarını takip ediyorum. Ona olan aşkımın gücü beni biraz şaşırtıyor. Daha önce birine bu kadar çabuk bağlandığımı sanmıyorum. Dün akşamın tamamını ve gecenin yarısını küçük yatak odamda birbirimize sokularak, kart oyunları oynayarak, içerek ve konuşarak geçirdik. Ve öpüşerek. Birazcık. Cole içeri girdikten sonra göz kırparak ve dudaklarını yavaşça, uzun uzun öperek gitti.

Yeşil gözleri benimkileri yakalıyor, parlıyor ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kaçıramıyorum.

Riven ön koltukta dönüp duruyor. "Daisy?"

Öne doğru eğildim. "Evet!"

Elinde bir alışveriş listesi tutuyor. "Fırtına mevsiminde böyle bir erzak alışverişi yaptığımızda, her zaman en az bir ay yetecek kadar erzak stoklarız, ne olur ne olmaz diye."

Gözlerim açıldı.

"Böyle bir şeyin olma ihtimali son *derece düşük*," diye beni temin ediyor. "Ama tedbirli olmak üzmekten iyidir. İleriyi düşünün. Önümüzdeki bir ay içinde ihtiyacınız olacak bir şey var mı?"

"Hayır, özel bir şeye ihtiyacım yok, sizde ne varsa onu yiyeceğim."

"Sadece yiyecek değil. Tuvalet malzemeleri ya da eczaneden herhangi bir şey?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Riven'ın kara gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Emin misin?" Bastırıyor. "Gerekirse bir aydan fazla bir süre için iyi misin?"

"Um. Evet?" Neden bu kadar zorladığını anlamıyorum.

"Önümüzdeki bir ay içinde ihtiyacın olabilecek bir şey yok mu?" "... Yok mu?"

Cole sürücü koltuğundan, "Tampona ihtiyacın olup olmadığını soruyor," diye sesleniyor.

Birkaç vuruş geçti. Sonra bir kahkaha patlattım. "Evet, ama onları kendim toplayabilirim. Yine de teşekkürler."

"Pekâlâ." Riven yüzünü öne doğru çevirdi. Kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum. "Bütün numaralarımız sende var. Saat üç gibi hava kararmaya başlayacak, bu yüzden o saatten önce ayrılmaya çalışmalıyız. Eğer tek başına dolaşır ve kaybolursan, birine ana meydanın nerede olduğunu sor."

"Anladım."

Herkes kapılarını açıyor ve arabadan iniyor. Etrafa bakıyorum. Yıpranmış görünümlü arabalarla dolu küçük bir otoparktayız. Yolun karşısında evlerin sıralandığı şeritleri ve birkaç sokak ötedeki kilisenin kulesini görebiliyorum. Donmuş hava ciğerlerime doluyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Hadi, Tink. İçeri girelim." Eli elimi tutuyor ve beni otoparkın karşısındaki küçük cam duvarlı ofise doğru çekiyor. Eşikten adımımızı attığımızda bir zil çalıyor. Temiz ve rahat; pelş deri koltukları olan bir bekleme alanı ve köşeye itilmiş bir otomat var. Gümüşi saçlı bir adam tezgâhın arkasında oturmuş, bilgisayarını ateşe vermek ister gibi bakıyor. Elinde bir kase toffees var. Adam bir şeyler homurdanarak kaseyi çekip almadan önce Eli yaklaşıp birkaç tane kapıyor.

Eli İngilizce olarak "Hayır, başka bir kar motosikletini daha kırmadım," diyor. "Aslında, bu sefer ben bile değildim!" Bir şekerlemeyi açıyor ve ağzına atıyor. "Arkadaşım Daisy arabasını mahvetti. Cole'a srklettik."

Ulf gözlerini Eli'dan bana çevirdi. "*Arkadaşım*," diye homurdandı.

"ok cana yakın biri," diye sırtıyor Eli, diğer şekeri cebime atarken.

Yan tarafına dirsek attım. Ulf i çekerek kendini sandalyesinden kaldırmaya zorluyor. "KIMLIK?"

Kahretsin. Eli'a döndüm. "Gitmen gereken başka bir yer varsa, bunu tek başıma halledebilirim."

Omuz silkiyor. "Seninle kalmamın bir sakıncası yok. Yapacak bir şeyim yok."

Dudağımı ısırıyorum, farklı bir yol deniyorum. "Sadece... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bilirsin, son birkaç gündür içeride sıkışıp kaldıktan sonra. Biraz nefes almak istiyorum."

Kaba davrandığımdan endişeleniyorum, ama o sadece omuz silkiyor ve uzaklaşıyor. Sanırım bu kadar uzun süre birlikte yaşadıktan sonra, çocuklar boşluğa ihtiyaç duyduklarını anlıyorlar.

Ulf'a kimliğimi ve ehliyetimi uzatıyorum, kalbim kt küt atıyor. Onları tarıyor ve kaşları derinleşirken boğazım düğümleniyor. Gözleri yüzümle ehliyet arasında gidip geliyor. Birkaç uzun saniye geçiyor. Bir şey söylemesini bekleyerek kendimi hazırlıyorum ama sadece bilgisayarına bir şeyler yazıyor ve sonra yorum yapmadan geri veriyor. Rahat bir nefes alıyorum. Beni tanımadı.

Tanrım. Böyle yaşamaktan nefret ediyorum.

"Tamam." Masasındaki sandalyeden kalktı. "Görelim bakalım."

Dışarıya, otoparka doğru gidiyoruz. Arabamın dağınıklığını görünce ıslık çalıyor. "Ne yaptın buna?"

"Moose."

"Ah." Kaputu çekerek açtı ve motoru inceledi. O içeriği kurcalarken garip bir şekilde etrafta dolanıyorum, sonra bagaja doğru ilerliyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıp ekranımda yanıp sönen metne bakıyorum.

Lütfen bebeğim. Bana bir şans daha ver.

Siliyorum, sonra Ulf doğrulup ellerinin tozunu alırken telefonu geri itiyorum. "Çok fazla iş olacak. Bazı yeni parçalar sipariş etmem gerekiyor. Hava iyi giderse en az iki buçuk hafta sürer. Daha fazla fırtına olursa daha uzun sürer."

Başımı sallıyorum, kalbim sıkışıyor. "Sence ne kadara mal olur?"

Ağzımı açık bırakan bir rakam söyledi. Bu miktar birikimlerimi tamamen yok eder. Beklerken Kiruna'da bir oda kiralama şansım yok. Lanet olsun. Ne yapacağım ben şimdi?

Eli aklıma geliyor. Eminim çocuklarla kalmamı sorun etmezdi ama diğerlerinin birkaç *hafta daha burada* kalmamı istemesine imkân yok. Araba hazır olana kadar sokaklarda yaşayamam ama araba olmadan da eve dönmem mümkün değil.

Boku yedim.

İç çekerek Ulfun benim için yazdırdığı teklifi alıyorum, depozitoyu ödüyorum ve dışarı çıkıyorum. Düşünmeye ihtiyacım var. Arnavut kaldırımlı sokaklarda yürümeye başladım, zihnim dönüyordu.

Köy, modern ve gelenekselin tuhaf bir karışımı olan güzel bir pitoresktir. Işıklı tabelası olan bir banka, kapısında fenerler asılı olan eski moda görünümlü barların arasına sıkışmış. Sokaklarda karda oynayan, küçük kızaklarla zum yaparak geçen çocuklar var.

"Hey!" Biri seslendi. Otomatik olarak arkamı dönüyorum. Küçük bir barın önünden geçiyorum. Kapılar soğuğa karşı kapalı ama dışarıda küçük metal masalarda battaniyelere sarınmış insan kümeleri oturuyor. Biralarını yudumlayıp sohbet ederken turuncu ısıtıcılar başlarının üzerinde parlıyor. Masalardan birinden bir adam kalkıp bana bakıyor. Yanakları kıpkırmızı ve ayaklarının üzerinde dönüyor. Yüzümü inceliyor, sonra gözlerini vücudumda gezdirip sertçe göğsüme bakıyor.

Kahretsin.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum. Arkamdan bir şeyler bağıyor ve ben de adımlarımı hızlandırıyorum, kalbim boğazımda güm güm atıyor. Ayak sesleri arkamda çınlıyor, hızlanıyor ve bir el omzuma indiğinde sıçırıyorum. İçten içe irkilerek, yüzümü ona dönüyorum. Orta yaşlı, muhtemelen ellili yaşlarında. Yağlı sarı saçları başının üzerinde toplanmış, gözleri içkiden sulanmış ve kan çanağına dönmüş. Karışık ve kaba bir şeyler mırıldanıyor. Ne dediğini anlamıyorum olabilirim ama laf atmanın kendine özgü bir tonu var.

"Özür dilerim. İsveççe bilmiyorum," diyorum ona. Tekrar bağıyor. Meydanın etrafındaki birkaç kişinin gözlerini kocaman açarak bize baktığını görüyorum ve irkiliyorum. Kahretsin. Buraya gelirken istediğim son şey buydu. Dikkat.

Paltoma pati atıyor. "Özür dilerim," diyorum tekrar geri adım atarak. "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Ayakkabım buzlu kaldırım taşlarına takılıyor ve geriye doğru sendeliyorum. Kolumu tuttu. Küt parmakları kalın ceketimin içinden bile acıyla tenime bastırıyor.

Bir yanım şokta. Bu gerçekleşiyor olamaz. Halkın içindeyiz. Güpegündüz, bir meydan dolusu insanın önünde saldırıya uğrayacak değilim. Ama kimse bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyor. Kolumdan çekiştirip beni kendine doğru çekiyor, böylece onun önüne düşüyorum. Beni kendine yapıştırırken sıcak, mayalı bira nefesi yüzüme yayılıyor. Onu itmeye çalışıyorum ama benim iki katım ve paltomun fermuarına uzandığında hiçbir işe yaramıyor. Fermuarı çekiştiriyor, sanki onu üzerimden söküp almak istiyor. İçimde bir öfke parlıyor ve topuğumu kaldırıp ayağına sertçe vuruyorum.

ON BİR

RIVEN

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alarak kızgınlığımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Sana söyledim," diyorum sabırla, "karda yürüyemezsin. Ayak bileğin dengesiz ve kemiklerin çok kırılgan."

Anna, şu anda tedavi ettiğim kır saçlı yaşlı kadın, alay ediyor. "Son doksan beş yıldır gayet iyi yürüyorum."

"Sorun da bu zaten," diye mırıldanıyorum, şişmiş deriyi dürtüyorum. Omzuma hafif bir tokat atıyor. "Bu kadar kaba olma," diye azarlıyor.

Sırtımı gererek iç geçiriyorum. Anna'nın mutfağında yere diz çökmüş, en sevdiği sandalyesinde uzanırken ayak bileğini yokluyorum. Bu yıl beşinci kez beni bir sakatlığı için çağırıyor. Neden zahmet ettiğini bile bilmiyorum; ona tavsiye ettiğim hiçbir şeyi yapmıyor.

Torunu ocağın başında durmuş çay yapıyor. "*Mormor*," diye azarlıyor, "lütfen doktora vurma. Neye ihtiyacı var Riv?"

Kalçalarımın üzerine oturdum. "Bir X-Ray. Şehirdeki kar temizlenir temizlenmez. O zamana kadar her saat başı on beş dakika buz tutun ve geçen sefer bıraktığım ağrı kesicileri alın." Tezgâhının üzerindeki kapalı ilaç şişesine bakıyorum.

"*Ağrı kesiciye* ihtiyacım yok," diye homurdanıyor Anna. "Ben *çocuk* değilim."

"Bunlar sadece ağrı için değil," diye elimden geldiğince sabırla açıklıyorum. "Şişliği de azaltırlar. Şişlik çok kötüleşirse, tüm ayak bileğiniz

yerinden çıkar. Bunu mu istiyorsun?" Nefesinin altında homurdanıyor. Tekrar torununa bakıyorum. "Ve Tanrı aşkına, onu bundan uzak tut."

"Elbette."

İkisinin de elini sıkarak doğruluyorum, sonra tekrar karların içine doğru ilerliyorum.

Sokakları arşınlarken ruh halim karanlık. İşimi seviyorum ama bu en kötü kısmı. Anna'nın hastanede tedaviye ihtiyacı var ve yollar açılana kadar ona bu tedaviyi veremem. Hastaları düzgün bir şekilde tedavi edememek çok sinir bozucu.

Köşeyi dönüp ana meydana giriyorum, eczaneye doğru ilerliyorum. Bir anda bir kol omzuma dolanıyor ve beni yarı boğuyor.

"*Läget?*" Eli sorar.

Onu üstümden ittim. "Daisy ile birlikte olman gerekmiyor muydu?"

"Bana defolup gitmemi söyledi," diyor neşeyle, yanıma gelerek. "Arabayı kendi başına halledebileceğini söyledi."

"Muhtemelen yine kimliğini saklıyordur," diye

mırıldandım. "Evet."

Gözlerim ona kayıyor. Kendinden memnun bir kedi gibi görünüyor, mutlu ve tembel. Yanağında Daisy'nin parıltılı pembe dudak merheminden bir leke var. "Ee, ne oldu? Artık birlikte misiniz?"

"Tabii ki hayır." Bana yan yan bakıyor. "Yine de sana söyleyeyim, o inanılmaz."

"Bildiğim iyi oldu."

Sessizce birkaç adım yürüyoruz. Bir süre sonra "*Ee?*" diye soruyor. "Ondan hoşlanıyor musun? Seni daha önce ona bakarken gördüm."

"Pek çok şeye bakıyorum."

İç çekiyor. "Sorun değil dostum. Kötü bir ilişki yüzünden keşiş olmak zorunda değilsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu sadece *kötü bir ilişki* değildi. Yıllarca hepimizin hayatını mahvetti."

"Belki de ihtiyacın olan şey tam olarak budur." Önüme geçip yolumu kapattı. "Belli ki ciddi bir şeye hazır değilsin."

"Asla olmayacağım." Onu geçmeye çalışarak ileriye doğru itiyorum. O sadece geriye doğru yürümeye başladı. "Eli-"

"*Peki*, neden sadece onu denemiyorsun?" Israr ediyor. "Bebek adımları, değil mi? Bağlılık yok, sadece gitmeden önce sıradan bir kaçamak. Hem ikimiz de oluruz. Bu üzerimizdeki baskıyı biraz azaltır."

"Bu konuşmayı onsuz mu yapmalıyız? Henüz benimle ilgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyorsun."

Homurdanıyor. "Güven bana. Eğer *benden* hoşlanıyorsa, eminim ki *Sen*. Uzun boylu, esmer, yakışıklı

doktor?" "Böyle bir şey olmayacak."

Omzumu tuttu. "Özlemiyor musun?" Diyor, yeşil gözleri birden ciddileşiyor. "Özlüyorum. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Ya o ise?"

Ondan kurtulmaya çalışıyorum. "Eli, yapmam gereken bir iş var."

"Bunu bir düşün," diyor ve beni bırakıyor. "Gidip biraz yiyecek alacağım."

Koşarak uzaklaşıyor, bir köşede kayboluyor. Gidişini izliyorum, başım dönüyor. Sözleri zihnimde tekrar tekrar yineleniyor. *Sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Ya o kızs?*

O haklı. Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Son beş yıldır göğsümde bir delik varmış gibi hissediyorum. Burada, medeniyetten uzakta küçük bir aile kurduk ama henüz tamamlanmadı.

Daisy'nin görüntüsü aklıma geliyor. Kesinlikle çok güzel. Dürüst olmak gerekirse, onun evin etrafında dolaşması cehennem gibiydi. Koridorlarda yürüyen, yumuşak kıvrımları, kremsi teni ve uzun, gür saçlarıyla bir kadın varken işe odaklanmak biraz zor. Etrafta bu tür bir dikkat dağıtıcı olmasına alışık değilim.

Ama o sadece bu. Çok güzel. Bu, herhangi birimizle özel bir bağı olduğu anlamına gelmez.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. Bilinmeyen bir numara. Aramayı kabul etmek için kaydırarak açıyorum.

"Dr. Nilsson."

"*Riven*, sevgilim," diye mırıldanıyor annem. Olduğum yerde duruyorum. "Anne? İyi misin? Kimin telefonu bu?"

"*Oh, ben iyiyim, sevgilim. Hizmetçilerden birine ait. Arayanın ben olduğumu bilseydin cevap vermeyeceğini biliyordum.*"

"Neden İngilizce konuşuyorsun?" Sinirlenerek sordum. "Benimle İsveççe konuş."

Sanki hiç konuşmamışım gibi davranıyor. Annem kırk yılı aşkın bir süre İsveç'te yaşamış olsa da Amerikalı gibi davranmayı seviyor. "*Son birkaç gündür beni görmezden geliyorsun.*"

"Seni görmezden gelmiyordum. Telefon hizmeti yine kesildi."

"*Tanrım. Neden o berbat yerde yaşamaya devam ediyorsun anlamıyorum. Neredeyse ortaçağdan kalma.*"

İçimde öfke kabarıyor. "Beni burada yetiştirmekle ilgili bir sorunun yok gibiydi."

"*Evet, ama artık her şey farklı. Daha iyi bir yaşam tarzına sahip olabiliriz.*"

İç çektim. "Ne istiyordun? Şu anda meşgulüm." "*Bu yaz buraya geliyorsun, değil mi?*" "Hayır.

Üzgünüm."

"*Ama planlarımız vardı!*" Sızlanıyor. "*Öylece plan yapıp sonra da iptal edemezsin!*"

"Planımız yoktu. Bana geleceğimi söylemiştin. Gelmeyeceğimi söyledim. Beni görmezden geldin."

Öfkelendi. *"Küçük bir ziyaret gerçekten bu kadar acı verir mi? Seni özliyoruz, Riven."*

"Evet. Ben bir doktorum. Eğer üç aylığına ortadan kaybolursam, bu pek çok insanın canını yakar."

"Bütün o yerli halkın kendi bitkisel ilaçları falan var, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Üzgünüm, gelmiyorum. Başka bir şey var mı, yoksa gidip işimi yapabilir miyim?"

İç çekiyor. *"Bak, sevgilim. Hâlâ kızgın olduğumu biliyorum. Baban ve ben Johanna'yla yaşadığımız küçük sorun için özür diledik. Ama yıllar geçti. Sonunda bizi affetmenin zamanı gelmedi mi?"*

Kalbim göğsümde donuyor. "Bu küçük bir mesele değildi," diye tıslıyorum, "değer verdiğim herkesin hayatını mahvetti. Ve ikiniz de bunu yapmasına yardım ettiniz."

"Şey, durum zordu. Yaptığın şu üçlü şeyine onu da dahil etmen senin hatandı. Sonu gözyaşlarıyla bitecekti, Riven, dürüst olmak gerekirse. Biz sadece senin için en iyisi olduğumu düşündüğümüz şeyi yapıyorduk."

Gözlerimi kapatıyorum. "Hayır, bu yaz eve gelmeyeceğim. Anne, üzgünüm, gerçekten çalışmak zorundayım." Telefonu kapattım.

Telefonum hemen tekrar çalıyor. Elimi yüzüme sürerek cebime geri koyuyorum. Ailemle konuşmaktan nefret ediyorum. Her seferinde çok öfkeleniyorum. Eğer yerel hastaneye bağış yapmaya devam etmeselerdi, onlarla ilişkiyi tamamen keserdim. Ama-

"OROSPU!"

Meydanın karşısından gelen bir bağırış beni düşüncelerimden sıyrıyor. Sesin nereden geldiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Sarhoş, yaşlı bir adam yerel barlardan birinin önünde durmuş, zavallı bir kıza bağırıp çağırıyor. Geri çekilip kızı görüş alanımdan çıkarıyor ve tanıdık soluk pembe bir ceket görüyorum.

Daisy.

Hiç düşünmeden meydana boydan boya koşarak geçiyorum. Yaklaştıkça, ona söylediği iğrenç şeyleri duyabiliyorum. "Dün gece boşalırken seni düşündüm," diye bağıyor. "Sen sadece küçük bir sürtüksün, değil mi? Al." Eliyle cebini yokluyor. "Telefonunu ver. Sana adresimi vereceğim. Sonra gelebilirsin, tamam mı? Merak etme, karım aldırılmaz."

Daisy yüzünü şaşkınlık kaplamış bir halde geri çekiliyor. "Özür dilerim," der. "Ben... Ben ne dediğinizi anlamıyorum."

"Kaba olma," diye mırıldanıyor adam, ileri doğru iterek. "Hadi ama. Bana *numaranı* ver. Buraya gelmen için sana para öderim." Kadın tekrar geri adım atmaya çalışınca adam kolundan tutuyor. "Ne kadar istiyorsun, ha?" Onu kendine doğru çeker, böylece kadın ön tarafına düşer, göğüsleri göğsüne bastırılır.

Yüzünde öfke parlıyor. "*Dokunma* bana." Tıslıyor, sonra da adamın ayağına sertçe vuruyor.

Adam uluyor. "Seni küçük *orospu!*" Tükürüyor.

"Hey!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsunuz lan siz?" İkisi de bana baktı. Daisy'nin yüzünü rahatlık kapladı. Onu arkama çektim ve adama döndüm. Belli ki kafayı bulmuş. Yanakları ve burnu kızarmış, gözleri donuklaşmıştı. "Ona dokunmayacaksın, onunla konuşmayacaksın, ona *bakmayacaksın*," diye bağıyorum. "Beni anlıyor musun?"

Adam ikimizin arasına baktı. "Doktor, kızınız tam bir fahişe," diye mırıldandı. "Beni defalarca boşalttı."

Daisy titriyor. Onu kendime yaklaştırdım. "Defol git buradan, seni bok parçası."

"Kıçından seviyor," diye bağıyor. "Sertçe götten almayı seviyor. Onu götten siktin mi?"

Kendimi kaybettim. Bir adım öne çıktım ve adamı yakasından tutup geriye doğru ittim. "Ona bir daha yaklaşırsan polisi ararım. Güpegündüz kadınlara cinsel tacizde bulunuyorsun. Bir sürü tanık var."

Tökezleyerek geri çekiliyor. "Polisin umurunda olmaz," diye mırıldanıyor, sonra da geçiriyor. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. O bir fahişe."

"Siktir. Çekil."

Soluğunun altında homurdanarak dönüyor ve karda sendeleyerek bara doğru ilerliyor. Sakinleşmeye çalışarak birkaç nefes alıyorum. İçimdeki koruma içgüdüğü o kadar güçlü ki beni şaşırtıyor. Kendimi bildim bileli hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, burnumdan bir nefes alıyorum ve Daisy'ye dönüyorum. Olduğu yerde öylece duruyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki kendini ondan saklamaya çalışıyor. "Sen iyi misin?" Kabaca söyledim.

"Ne diyordu?"

Dudağım kıvrılıyor. "Hoş olmayan şeyler."

"Oh." Solgunlaşıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama emin değildim, bu yüzden ne yapacağımı bilemedim. Eğer sadece tuhaf bir ihtiyarsa taşaklarını tekmelemek istemedim. Ama sonra beni yakaladı." Dudağını ısırdı. "Tam olarak ne diyordu?"

"Bilmek istemezsin."

Yüzü sertleşir. "Riven. Ben ciddiym. Ne. Neydi. O.

Söylüyordu." İç çektim. "Bir sürü cinsiyetçi saçmalık. Boş ver onu."

"*Anlat bana,*" diye ısrar ediyor.

"Gerçekten tercüme etmemi istiyor musun?" Başını sallıyor, kahverengi gözleri kocaman. Yüzümü ovuşturuyorum. Söylemek bile istemiyorum. "Sana... fahişe dedi. Sürtük. Fahişe. Dedi ki sen, ah..." Kibarca söylemeye çalışıyorum, "anal seksten zevk al." Yanaklarındaki tüm kan çekilirken yüzü bembeyaz kesiliyor. "Sadece sarhoş ve saçmalıyor," diye onu temin ediyorum. "Muhtemelen gördüğü her güzel kıza bunu söylüyordur." Yutkunarak yere bakıyor. Omuzları titriyor. Korkunç bir an için *ağlıyor* olabileceğini düşündüm. Elimi sırtına koyuyorum. "Hey. İyisin."

Bakışlarımla buluştuğunda gözleri kurudu. Ağzı sert bir çizgi halinde.

"Tabii ki *iyiyim*," diyor sertçe. "Çok, çok daha kötülerini yaşadım."

Midem bulanıyor. "İster inanın ister inanmayın," diyorum yavaşça, "bu beni pek de iyi hissettirmiyor."

"Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyordum." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve dudaklarını küçük pembe bir kalp şeklinde büzerek sokağın karşısına bakıyor. Ani ve vahşi bir dürtüyle eğilip onu öpmek istiyorum.

Başımı sallıyorum. Benim neyim var böyle? Bu kıza bulaşmak istemiyorum. Evet, güzel ama sır saklıyor. Bence çok fazla. Çok riskli.

Yine de onu bu şekilde yalnız bırakamam. Cinsel tacize uğradıktan sonra onu yabancı bir şehirde tek başına dolaşmaya bırakamam.

"Aç mısın?" Aniden sordum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra temkinli bir şekilde başını sallıyor. "Sanırım?" "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Ben... tamam."

"Hadi gel." Onu beklemeden yolun karşısına doğru yürümeye başladım. Cole ve Eli ile birlikte yürümeye alışkınım ama o daha kısa bacaklarıyla bana ayak uydurmakta zorlanıyor. Ayağı bir buz parçasına çarpıyor ve kayıyor. Yere düşmeden önce onu yakalayıp bir kolumu beline doluyorum. Etrafa baktığımda, birkaç meraklı bakışla karşılaştığımızı görüyorum. Köydeki çoğu insan beni tanıyor. Dedikodu değirmeninin çoktan çalkalandığına eminim. Harika.

"Haydi," diyorum tekrar, biraz daha sert bir şekilde, onu meydanın karşısına geçiriyorum.

ON İKİ

DAISY

Riven beni kapısının önünde ahşap bir tabela sallanan küçük, geleneksel görünümlü bir bara götürüyor. İçerisi sıcak ve altın rengi ışıkla dolu. Duvarlar ren geyiği boynuzları ve titrek gaz lambalarıyla kaplı. Büyük bir taş şöminede kızgın bir ateş çıtırdıyor.

Pembe yanaklı, güler yüzlü, orta yaşlı bir kadın yanımıza yaklaşıyor ve bizi odanın arka tarafına yakın bir masaya götürüyor. Etrafa dağılmış birkaç grup daha var; çoğunlukla biralarını yudumlarken yüksek sesle gülen erkekler, ama birkaç aile de var.

Omuzlarımda bir el hissettiğimde sıcıyorum. Riven ceketimi nazıkçe çıkarıyor ve duvara çakılı bir kancaya asıyor.

"Teşekkür ederim."

Başını eğip sandalyemi çekiyor. "Ren geyiği yemek hakkında ne düşünüyorsun? Et söz konusu olduğunda, olabildiğince etik. Yerliler hayvanın tüm parçalarını kullanıyor. Sami kültürünün büyük bir parçası." Kadına gülümsüyor. "Bu Charlotte'un uzmanlık alanı."

Omuz silkiyorum. "Her şeyi bir kere denerim."

Charlotte'a bir şeyler söylüyor, o da sırtarak siparişi başlatmak için mutfağa koşuyor. Riven bardaki musluktan ikimize de birer bardak su dolduruyor, sonra tam yemek geldiğinde yerine oturuyor. Patates, et ve havuçla dolu, dumanı tüten iki büyük kase güveç sipariş etti. Birden

ne kadar aç olduğumu fark ettim. Kaşığımı alıp içine dalıyorum. Güveç kalın, zengin ve tuzlu.

"Bu çok lezzetli!"

"Beğenmene sevindim." Tabağımın kenarına bir parça ekmek koydu. "Ye."

"Teşekkür ederim."

Biraz gerginim. Riven'la hiç bire bir zaman geçirmedim. İlk günden beri kibar davranıyor; ama aslında beni burada istemediğini açıkça belli ediyor. Yemek yerken pek konuşmuyor, çoğunlukla telefonuna odaklanıyor. Bu fırsatı değerlendirip onu inceliyorum, ateş ışığının keskin elmacık kemikleri ve koyu kahverengi teni üzerinde oynaşmasını izliyorum. Gerçekten de doğal olmayan bir yakışıklılığı var. Paltosunun altına, vücuduna tam oturan, geniş omuzlarını ve pazularını biraz zorlayan, pahalı görünümlü siyah bir kazak giymiş. Kalın çerçeveli gözlükleri, başını eğerken telefon ekranının ışığını yansıtıyor. Tüm paket yüzde yüz seksi bir doktor.

Birkaç masa ötede, bir grup sarhoş adam aniden şarkı söylemeye başlar, sesleri odayı inletir. Diğer masalardaki insanlar da gülererek ve kadehlerini kaldırarak onlara katılıyor. Riven belli belirsiz gülümsüyor ama telefonundan başını kaldırmıyor.

"Ne söylüyorlar?" Ben soruyorum. Herkes biliyor gibi görünüyor. Yan masadaki küçük kız bile mutlu bir şekilde şarkıya eşlik ediyor.

"*Ja, må han lever.* Mutlu Yıllar gibi."

"Oh!" Bitirdiklerinde herkesle birlikte alkışlıyorum. "Daha çok bir içki şarkısına benziyor."

"Başlangıçta bir taneydi, sanırım." Kaşlarını çatıyor, ekranında geziniyor. Kara kaşlarının arasında bir çizgi var. Ani bir istekle uzanıp o çizgi kaybolana kadar okşamak için savaşmak zorunda kalıyorum.

"Riven, bir sorun mu var?"

Yukarı bakıyor. "Hm? Ah. Hayır." Telefonunu cebine koydu. "Özür dilerim, kabalık ettim."

"Hiç de değil! Kendimi meşgul edebilirim. Sadece... biraz üzgün göründüğünü düşündüm." Başımı eğip yüzünü inceledim. "Sen iyi misin?"

Dudakları aralandı. Bir an duraksıyor, sanki bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Ailem bana mesaj atıp duruyor," diyor sonunda. "Annem beni yaz için eve getirmeye çalışıyor." Yüzü buruşuyor. "Artık bana para teklif etmeye başladı."

Bir böreği ikiye böldüm. "Vay canına. Seni gerçekten geri istiyor olmalı. Buraya yakın mı oturuyor?"

Başını sallıyor. "Amerika. Ailem ben gençken oraya göç etti. Annem beni ziyarete getirebilirse, havuza, yatına ve malikanesine o kadar hayran kalacağımı ve asla ayrılmak istemeyeceğimi düşünüyor. Burada, soğukta, alışveriş merkezlerinden uzakta yaşamak istediğim için bende bir sorun olması gerektiğine inanıyor."

"Pek alışveriş merkezi tipine

benzemiyorsun." Dudağı bükülür. "Hayır."

Bir kaşık daha güveç alıyorum. "Demek Amerika'da yaşadın?"

"Lisedeyken iki ya da üç yıllığına. Mezun olduğumda tıp okumak için buraya geri döndüm."

"Ailenizden bu kadar uzakta olmak zor olmalı."

"Hiç de değil. Babam...." diye acımasızca gülümsüyor. "Şey. Belki onu tanıyorsunuzdur. Hans Nilsson."

İsim tanıdık geliyor. Bunu düşündüm. "Birkaç yıl önce haberlere çıkmamış mıydı? Bir rapçiyle ilgili bir şey?"

Riven sertçe başını sallar. "O bir avukat."

Her şey yerli yerine oturuyor. "O rapçiyi cinayet suçlamasından kurtaran avukat!"

Riven kâsesine bakar.

O davayı hatırlıyorum. Çirkin bir hikayeydi. Çok ünlü bir rapçi, kız arkadaşı onu başka bir kadınla bastığında onu bıçaklayarak öldürmüştü. O da

Çılgınca olan şu ki, adam cinayeti kelimenin tam anlamıyla itiraf etti; ama bir şekilde avukatı yine de onu beraat ettirdi. Bütün gazetelerde vardı.

"Bunu nasıl yaptı?"

Riven omuz silkiyor. "İmkansız davaları kazanma konusunda bir ünü var. Ne zaman gerçekten çok zengin biri işleri berbat etse, ilk aradıkları kişi o oluyor."

"Onlar yapmış olsa bile mi?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Özellikle de onlar yaptıysa. Masum seyircileri hapse attırma konusunda uzmanlaşmıştır."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Kahretsin."

"Tahmin edebileceğiniz gibi, aile barbekülerinden uzak durmaya çalışıyorum. Arada sırada da olsa-" telefonu tekrar çaldığında yüzünü buruşturuyor. "Şey. Ailem yerel hastanelere oldukça yüklü miktarda para bağışladı. Onlarla konuşmayı tamamen bırakamıyorum."

Başım dönerken suyumdan bir yudum alıyorum. "Bu yüzden mi buraya geldin?"

Omuz silkiyor. "Amerika'dayken etrafım çok zengin insanlarla çevriliydi ve hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Burada-" başını kapıya doğru salladı. "İnsanlar daha az şeye sahip ve her şey çok daha basit. İnsanlar birbirleriyle ilgileniyor. İnsanların banka hesaplarından daha önemli olduğunu biliyorlar."

"Vay canına." Kaseme baktım. Riven'in neden bu kadar kuzeyde çalışmaya karar verdiğini merak ediyordum. Şimdi her şey anlam kazandı.

Charlotte elinde oymalı bir şamdan içinde bir mumla telaşla geldi. Aramıza yerleştirip yakıyor ve Riv'e İsveççe bir şeyler söylüyor. Riv başını sallıyor, ama Charlotte sadece kıkırdıyor, onu dürtüyor ve tekrar uzaklaşıyor.

"Ne dedi?"

İç çekiyor. "Beni daha önce burada bir kızla görmediğini söyledi. Ve eğer bir randevudaysak, romantik bir ışıklandırmamız olmalı."

Yahnimin içine homurdanıyorum. "Pekala. Buraya getirdiğiniz ilk kız olmaktan onur duyuyorum."

Bir süre sessizce yemek yedik. Şimdi düşünüyorum da, bu durum bir tür randevu gibi. Özellikle de sarı mum ışığı yüzlerimizde ve ellerimizde titrerken. En son ne zaman bir erkeğin beni tek başıma yemeğe çıkardığını hatırlamıyorum. Sam randevuları hiç sevmezdi.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, Riven aniden uzanıp elimi tutuyor. Nefesim ciğerlerimde eriyip gidiyor. Parmaklarımı yüzüne götürüp kaşlarını çatarak incelemesini iri gözlerle izliyorum.

"Eldivenlerini tekrar takmalısın. Kan dolaşımını kaybediyorsun." Başparmağının ucuyla küçük tırnağıma dokunuyor. "Maviye dönüyorlar."

İç çekiyorum, sinirli bir şekilde. "Nasıl oluyor da sen soğukla bu kadar iyi başa çıkabiliyorsun d a ben bu kadar kırılganım?"

"Kırılgan değilsin. Sadece küçüksün. Biraz daha kilo alman gerek."

"Son zamanlarda çok kilo verdim," diye itiraf ediyorum.

"Kazara mı?"

Başımı

salladım.

"Hasta mıydın?" Parmaklarımı ağzına götürüp üflüyor. Karnımdaki sıcaklık sarsıntısı beni şaşırtıyor. Masanın altında kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Hayır. Sadece zor birkaç ay geçirdim. Bu yüzden buraya geldim. Uzaklaşmak için."

"Kötü bir ayrılık mı?" Ellerini benimkilerin etrafında birleştirip ısıtıyor. Sandalyemde kayıyorum. Gülünç derecede samimi hissettiriyor.

"Öyle de denebilir." "Ne

oldu?"

"Rahatsız görünmeye başladığında sana kişisel sorular sormayı nasıl bıraktığımı fark ettin mi?"

Gözleri mum ışığında parıltıyor. "Sanırım evime getirdiğim bu tuhaf kadın hakkında biraz bilgi almayı hak ediyorum."

"Ben parmaklarım kopmadan bir kase çorba iemeyen 1.80 boyunda bir kızım. Bence siz u büyük, güçlü dğ adamı bu durumda avantajlısınız."

O zaman düzgünce gülümsüyor ve ben biraz afallamış bir şekilde arkama yaslanıyorum. Gülümsemesi çok güzel. Kocaman, beyaz ve ışı1 ışı1. Kalbim göğsümde gm güm atıyor. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Telefonu tekrar çalıyor, tiz bip sesi anı mahvediyor. Riven i çeker, arkasına yaslanır ve telefonu cebinden çıkarır. Gözlerini ekrana dikeyor.

"Belki de cevap vermelisin," diyorum ona. "Ailen sana ulaşmak için bu kadar uğraşıyorsa, önemli olabilir. Belki bir şey olmuştur."

Başını sallıyor, yavaşça kalkıyor ve dışarı çıkıyor. Kasemin geri kalanını bitiriyorum, son dilim ekmekle et suyunu emiyorum. Charlotte yeniden ortaya çıktığında parmaklarımdaki son tereyağı parçasını daha yeni yalamıştım.

"Yemeğı nasıl buldunuz?" Kaselerimizi st üste koyarak gülümsüyor.

"ok lezzetliydi, teşekkürler!" Cüzdanımı arıyorum. "Um, kart kabul ediyor musunuz? Üzerimde hiç İsveç parası yok."

Kıkırdıyor. "Evet, kart alıyoruz. Karanlık ağlarda değıliz. Ama deme yapmak zorunda değılsiniz. Dr. Nilsson her zaman bedava yer." Riven'in boş sandalyesine baktı. "Adam nereye gitti?"

"Sadece bir telefon görüşmesi yapmaya gitti."

İ ekti. "Ona karşı sabırlı olmalısın. Kadınlara karşı fazla pratiğı yok."

"Anlayabiliyorum."

Başını geriye atıyor ve içten bir kahkaha atıyor, sonra yanağıını sıkıyor. "ok güzelsin."

"Oh." Kızardım. "Teşekkür ederim."

"Bu onun için iyi," diyor. "Bir kız bulmak. Çok sıkı çalıyor. Köyde biroğumuzla ilgileniyor." Nereden bulduğı belli olmayan bir bez çıkartıyor ve masayı silmeye başlıyor. "Geçen yıl oğlum hastalandığında

Fırtınalı. Onu hastaneye götüremedik. Dr. Nilsson gece boyunca ona bakmak için kanepemizde uyudu. O çok iyi bir adam."

Kalbim ısınıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Uzanıp elimi sıktı. "Lütfen ona yakında tekrar gelmesi gerektiğini söyle. Ve seni de yanında getirmesini bekliyorum."

Dışarı çıktığımda Riven'ı restoranın girişine yakın bir yerde, bir sokak lambasına yaslanmış halde buluyorum. İçeride olduğumuzdan beri hava çok daha kararmış; gökyüzü şimdi koyu mavi ve hızla siyaha doğru ilerliyor. Hâlâ telefonda, sert bir şekilde konuşuyor. Omuzlarının duruşundan mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

"Miktar yok. Sana söyledim, hayır. Böyle bir şey olmayacak," diye tersliyor, aramayı sonlandırıyor ve telefonu cebine atıyor. Derin bir nefes alıp gözlerini kapatmasını izliyorum.

Karda çitirdayarak arkasından geliyorum. "Riven?" Gözleri titreyerek tekrar açıldı. "Hey. İyi misin?"

Çenesinde bir kas titriyor. Başını sallıyor ama yalan söylediğini anlayabiliyorum. Her zamanki sakın maskesinin ardında gerçekten çok üzgün görünüyor.

Kalbim acıyor. Hiç düşünmeden bir adım öne çıktım ve onu kucakladım. Başımın tepesi sadece göğsünün ortasına ulaşıyor. Birkaç saniye hareketsiz kalıyor, donup kalıyor; sonra güçlü kollarını etrafıma doluyor, beni daha da yakına çekiyor ve ellerini arkamda birleştiriyor. Çok çekingen görünen biri için mükemmel bir kucaklayıcı.

Bir süre öyle kalıyoruz. Üzerimize kar yağıyor, insanlar geçerken kahkahalar ve konuşmalar duyuyorum; ama biz kaldırımın ortasında birbirimize sarılmış öylece duruyoruz. Paltosunun üzerinden yavaşça sırtını okşuyorum, vücudundaki gerginliği hissediyorum. Temiz, sıcak keten kokusu tekrar üzerime siniyor ve yüzümü ona gömüyorum.

Sonunda geri çekiliyor, göğsü derin bir nefesle genişliyor. Genelde sakın olan gözleri gün ışığında doğal olmayan bir şekilde karanlık görünüyor. Dudaklarını yalıyor.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye gülümsüyorum. "I-"

Eldivenli elini yanağıma koyduğunda sözümü kesiyorum. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezinerek kar tanelerini siliyor. Hiçbir şey söylemiyor. Her zamankinden daha sert nefes alıyor, vücudundaki her kas gergin.

"Riven?" Fısıldıyorum. "Sen o-"

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dünya sessizleşiyor. Abartı gibi geliyor ama ciddiym; Riven beni öper öpmez, sanki biri kulaklarıma ses engelleyici bir kulaklık takmış gibi oluyor. Tek duyabildiğim kendi titrek nefesim ve Riven'in yanağımla okşayan kirli sakalının yumuşak kılları. Öpücüğü ilk başta yumuşaktı, damarlarıma ısı gönderen sıcak, kapalı bir ağız baskısı. Hiç düşünmeden iki elimi paltosunun yakalarına doluyorum ve yukarı kalkıp onu sertçe öpüyorum. İnliyor, sesi göğsünde gümbürdüyor ve beni daha da yakınına çekmek için bir elini saçlarıma doluyor. Öpüşme derinleşip uzadıkça ve kaydıkça parmakları enseme masaj yapıyor. Tamamen mükemmel olacaktı ama çok geçmeden baldırlarım titremeye başladı. En azından Eli'ı ilk kez öptüğümde uzanmıştık. Riven tüm erkekler arasında en uzun olanı. Sonunda, daha fazla dayanamıyorum ve geri çekilmeye başlıyorum, ama o sadece kollarını sarıyor ve beni belimden tutuyor, beni kolayca bir basamağa kaldırıyor, ağızla teması kesmiyor. Daha sert ve daha sert öpüşüyoruz, ta ki ben ağızının içinde nefes nefese kalana, ön tarafına sürtünene ve neredeyse yıldızları görene kadar. Daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Bir filmin sonunda, kahramanın kadın kahramanı havaalanına kadar kovaladığı ve uçağına binmeden hemen önce gidiş salonuna vardığı zaman gördüğünüz türden bir öpücük gibi hissettiriyor. Ellerimi boynuna doluyor, alt dudağını emiyorum.

"Daisy," diye mırıldanıyor ve ben ürpererek daha da yaklaşıyorum. Daha da yakın. Daha yakın olmak istiyorum.

"İşte buradasınız!" Parlak bir ses aniden meydanın karşısından sesleniyor.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Bir an için Riven'in karanlık gözlerine bakamıyorum. Yüzünde anlamaya başlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Yumuşaklık ve kafa karışıklığının bir karışımı.

"Çocuklar!" Ses tekrar geliyor ve ben kendime geliyorum, Eli ve Cole karların arasından bize doğru gelirken gözlerim onun omzunun üzerinden kayıyor.

Kahretsin. Öpüştüğümüzü gördüler mi? Geldikleri açığa bakılırsa, tek gördükleri Riven'in sırtı olabilir. Eli hiçbir şey fark etmiş gibi görünmüyor, her zamanki gamzeli gülümsemesiyle kasıla kasıla geliyor. Elinde bir karton kutu var ve halinden çok memnun görünüyor.

Suçluluk duygusu midemde çiçek açıyor. İkisini de öptüğüm için suçlu değilim; bir ilişkim yok. İstedığımı öpebilirim. Ama çok yakın oldukları için biraz haksızlık gibi geliyor. Bu, yaşam düzenlemelerini çok garip hale getirebilir.

Özellikle de Riven beni bırakmak istemiyor gibi görüldüğü için. Belimdeki tutuşu sanki beni diğer ikisinden uzaklaştırmak istiyormuş gibi daha da sıkılaşıyor.

"Riv," diye mırıldandım. "Çekil."

Yavaşça doğruldu, isteksizce ellerini bıraktı. "Her şeyi aldın mı?" diye sorar. Cole başını sallar.

Eli kutusunu kaldırıyor. "*Systemet'e* gittim."

"Bize gelecek yıla kadar yetecek kadar içki aldı," diye ekliyor Cole sert bir şekilde.

"Evet." Eli kutuyu hafifçe sallıyor ve şişelerin cam şingirtisini duyuyorum. "Bu gece parti yapıyoruz!"

Cole, muhtemelen bir şeyleri kırmadan önce kutuyu ondan alır. "Hadi gidelim. Karanlıkta yarı temizlenmiş yollarda araba kullanmayacağım." Bizi beklemeden sokağın aşağısına doğru ilerliyor.

Riven uzanıp atkımı düzeltiyor ve dikkatlice ceketimin altına geri sokuyor. Deri eldivenleri boğazıma değdiğinde ürperiyorum. "Hadi," diyor sessizce, bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak. Eli bize katılıyor, diğer yanımda beni kuşatıyor.

"Bensiz eğleniyor musun?" Parlak bir şekilde soruyor.

"Ben... um..." Bocalıyorum. Bugün ikisini de öptüğüm iki seksi, kaslı adamın arasında sıkışmış durumdayım ve bu gerçek beynimi eritiyor. "Evet. Riven ve ben ren geyiği yedik."

"Gerçekten mi? Bu gece sizi bir başka İsveç klasiğiyle tanıştıracam. Çıtçıt aldım."

"Schnapps gibi bir şey mi?"

Alay ediyor. "Hayır, o şeker-nane-hindistancevizi-şeftali saçmalıklarına hiç benzemiyor.

Snaps çok daha iyi."

"Ve çok daha güçlü," diye ekliyor Riven sertçe.

"Evet. Kendini hazırla, Tink. Bu gece çok *sert* olacağız."

Arabaya ulaştık ve çocukların bagajı toplamasına yardım ettim. Arka koltuğa tırmanmadan hemen önce boynum karıncalanıyor. Birinin beni izlediğini hissediyorum. Dönüyorum ve az önceki yaşlı adamı görüyorum, yolun tam ortasında durmuş bana *bakıyor*.

Kalbim göğsümde dondu. Beni *takip* mi etti?

Bu beni şaşırtmazdı. İngiltere'den ayrılmadan önceki hafta Brighton'da beni takip eden bir sürü ürkütücü adam vardı. Ürpererek arabanın kapısını kapattım ve paltolarımın içine girdim. Bir anlığına neyden kaçtığımı unuttum.

Ama sanırım gerçeklerden asla kaçamam.

ON ÜÇ

DAISY

Eli akşam yemeği için spagetti ve köfte pişiriyor, ben de yanında Cesar salatası yapıyorum. Yemekten sonra hepimiz içkilerimizi açıp ateşin başına geçiyoruz. Çocukların bir pikabı var ve ben ve Eli eski rock plaklarından oluşan yığınları karıştırıp çalacaklarımızı seçiyoruz.

Şaşırtıcı bir şekilde Cole da burada. Pek konuşmuyor; sadece pencerenin yanındaki koltukta oturuyor, viskisini içiyor ve dışarıda yağın karı izliyor. Kucağında bir kitap var ama onu görmezden geliyor.

Eski plak kılıflarını karıştırırken, göz ucuyla onu izliyorum. Onda anlam veremediğim gizemli bir şeyler var. İlk tanıştığımızda, onun sadece bir pislik olduğunu düşünmüştüm ve öyle de ama onda daha derin bir şey var. Başka bir katman. Pencereden dışarı bakıp kar tanelerinin yere düşüşünü izlerken neredeyse üzgün görünüyor. Yalnız.

Eli pikaba bir plak yerleştiriyor, sonra buzdolabından plastik bir sandık çıkarıyor. İçi küçük cam şişelerle dolu, tıpkı uçakta satın alabileceğiniz içkiler gibi. "Pekâlâ. Sana bir içki alalım."

Küçük şişelere şüpheyle bakıyorum. "Çıtçıt mı?"

"Tabii ki. Otlarla tatlandırılmış votka gibi bir şey sanırım. Sana kolay bir başlangıç yapalım." Şişelerden birinin üzerindeki etiketi kontrol ediyor. "Portakal kabuğu ve tarçın kulağa nasıl geliyor?"

"Lezzetli."

"Tamam." Kapağı açıyor ve şişeyi küçük bir bardağa boşaltıyor. "Al bakalım, bebeğim."

Çekinerek yudumluyorum. İnerken yakıyor, ama hoş, baharatlı bir tat bırakıyor. Dudaklarımı şapırdatıyorum. "Güzelmış."

Eli kendi içkisini doldurduktan sonra yanındaki kanepeye çöküyor. "Ee. Herkesin günü nasıldı?"

Riven kutudan bir şişe aldı. "Annem aradı ve eve dönmem için bana yirmi bin dolar teklif etti."

Eli ıslık çalıyor. "Dolar mı SEK

mi?" "Dolar."

"Kahretsin."

"Evet." Riven'ın ağzı asık. "Bu yapmak istediğim son şey ama yerel hastane bu parayı gerçekten kullanabilir. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana daha fazlasını teklif edene kadar bekle," diye omuz silkiyor Eli. "Bundan çok daha fazlasını karşılayabilir." Beni işaret ediyor. "Peki ya sen bebeğim? Garaj nasıldı? Araban iyi olacak mı?"

Yüzümü buruşturdum. Barın dışındaki sürüngen hakkında o kadar endişeliydim ki tamirciyi tamamen unutmuştum. "Kötü. Düşündüğümünden çok daha pahalıymış."

Eli başını sallar. "İsveç'te hemen hemen her şey pahalıdır. Vergiler."

Riven, "Eğer paranız yoksa biz karşılayabiliriz, sorun değil," diye ekliyor.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Hayatta olmaz." Bu adamlara zaten borçluyum. Yapmak isteyeceğim son şey onlardan *para* almak olur. "Arabayı kendim tamir ettirebilirim; tek sorun, yolculuk için biriktirdiğim tüm parayı tüketecek olması. Hiçbir yerde oda kiralayamam. Doğruca eve dönmek zorunda kalacağım."

Bu düşünce karşısında ürperdiğimi saklamak zorundayım. Eve, tüm o korkunç, yargılayıcı komşulara ve kapımı yumruklayan gazetecilere geri dönemem. Gidemem.

"Komisyonların olduğunu söylememiş miydin?" Riven soruyor.
"Yolculuğunun geri kalanını karşılamaya yetecek mi?"

Başımı salladım. "Yine de arabamda çalışamam."

Eli kalçalarını tokatlayarak ayağa kalkar. "Peki o zaman. Bu kadar. Kalmak zorundasın."

Göz kırpıyorum. "Kalmak mı?"

"Evet," diyor basitçe. "Komisyonlarını bitirene kadar bizimle kal, Tink. Böylece kira ödemezsın ve parayı daha çabuk biriktirebilirsin."

"Hayırseverlik istemiyorum-" diye başlıyorum.

"Bu bir hayır işi değil. Seni burada misafir olarak istiyoruz. Seni kalman için davet ediyoruz. Değil mi çocuklar?"

Diğer ikisine bakar. Riven birkaç saniye tereddüt eder, sonra başını sallar.

Cole'a dönüyorum. Eğer o istemezse artık ona baskı yapmayacağım. Bu adil değil. Burası onun da evi.

Viski bardağının kenarından beni süzüyor, dumanlı mavi gözleri düşünüyor.
"Buraya gerçekten neden geldin?" Aniden söyledi.

Kıvranıyorum. "Sana söylemiştim. Kuzey Işıklarını boyamak için." "Bana saçmalama."

Nefes alıyorum. "Ben... herkesten uzaklaşmak için bir yer istedim."
Gömleğimin eteğiyle oynuyorum. "İnternetsiz bir yer."

"İnternet alabiliriz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Uzak bir yer, insanların daha az bağlı olacağı bir yer. Ve kimsenin beni bulamayacağı bir yer."

Gözlerini kısar. "Sen kaçtın." Başımı salladım. İnkâr etmenin faydası yok.

"Neden?"

"Sana söyleyemem."

"Neden

söyleyemezsin?"

"Bilmeni istemiyorum."

Dudakları gerildi. "Tehlikede misin?"

Düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Öyleymişim gibi *hissediyorum*. Bugün köydeki sürüngen bu teoriyi kanıtlıyor gibiydi. Ama belki de sadece paranoyaklaşıyorumdur.

Her iki durumda da tereddütüm onu ikna etmeye yetiyor. "Araban tamir edilene kadar," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve şişesini aldı. Sonra da tek kelime etmeden çekip gidiyor.

"Güle güle, Nalle!" Eli sesleniyor. "Seni seviyoruz!"

Yanıt olarak alçak bir homurtu geliyor, sonra kapı çarparak kapanıyor. "Hâlâ benden hoşlandığına ikna olmuş değilim," diyorum.

Eli omuz silkiyor ve bardağımı yeniden doldurmak için eğiliyor. "Dediğimiz gibi, *smaken är som baken*. Tadı popo gibidir."

"Ne?"

"Bölünmüş." Kıçıma şakacı bir şaplak atıyor, sonra kadehini benimkine tokuşturuyor. "*Skål*."

"*Skål*," diye yankılandım, sonra boğazım yanarken *boğuldum*. "*Tanrım*. O da neydi öyle?"

Şişeyi kontrol ediyor. "Karabiber ve dereotu. Hayır mı?"

"*Kesinlikle hayır*."

Başını geriye atar ve güler. Odanın köşesindeki plakçalar parçayı değiştiriyor. Melodiyi tanımıyorum ama bir balad, yavaş ve mırıldanıyor. Esniyorum, geriniyorum ve kanepeye kıvrılırken saçlarımın yüzüme bir perde gibi dolmasına izin veriyorum.

"Aww," diyor Eli, sesi kulağımda yumuşak. "Bebegimiz yorulmaya başladı." Beni boynunun kıvrımına çekiyor ve ben de onun kokusunu içime

ekiyorum.

Bebeğimiz. Bana seslenmek için ne garip bir şey. İçimi titretiyor.

Riven iç çekerek diğer tarafıma oturuyor ve bardağını sehpanın üzerine koyuyor. Eli homurdanıyor ama Riv kolunu kanepenin arkasına atarken ona yer açmak için ilerliyor. Kanepenin minderlerine geri sokuluyorum. Tanrım, hayat bu. Şöminede ateş çıtırdıyor. Pencerelerin dışında kar yağıyor. Ve iki yanında seni sıcak tutan ateşli bir adam. Burada uyuyakalabilirim.

Aslında tam uykuya dalmaya başlamıştım ki Riven saçlarımı boynumdan çekip dudaklarını boğazıma bastırıyor.

Hemen uyandım. Sıcaklık içimi yakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Sıcak ağzını boynumda gezdirirken, dudaklarını çırpınan nabzımın üzerine bastırırken kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Diğer tarafımda Eli sütyenimin askısıyla oynamaya başlıyor, başparmağını kumaşın altında gezdiriyor. Sertçe yutkunuyorum. Vay anasını.

Riven biraz daha yaklaşıyor, sakallı yanağı boğazımın hassas derisine sürtünüyor. Eli parmağını sütyen askımdan aşağıya ve yakamda gezdirerek tenimde karıncalanmalar yaratıyor. Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Bana asılan iki adamın arasında oturuyorum ve ikisi de diğerinin bunu yaptığını bilmiyor. Bu aynı anda hayatımın en ateşli ve en garip deneyimi.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Bekle. Dur." Aralarına bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Çocuklar. Size bir şey söylemem gerekiyor."

İki adam da eğlenmiş görünüyor. "Evet?" Riven soruyor.

"Ben, um..." Tanrım, bunu çıkarmak neden bu kadar zor? Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Eli uzanıp sütyenimin askısını çözüyor. "Ne oldu bebeğim?"

İrkildim. "İkinizi de öptüm mü?"

İkisi karşılıklı bakıştılar. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece o ana kapıldım. İkiniz de çok ateşlisiniz. Ve ben... şey, yaptığım için *üzgün* değilim

"İstedığım kişiyle öpüşebilirim ve bu zaten öylesine bir şey, yani ikinizin de benim üzerimde bir hakkı yok ama bunun garip olduğunu anlıyorum çünkü ikiniz de en iyi arkadaşsınız ve ikinizin arasını açmak istemedim, bu yüzden bilmeniz gerektiğini düşündüm-"

Eli parmağını dudaklarıma koyuyor. "Aman Tanrım, patlamadan önce dur. O zaten biliyor, Tink."

Göz kırpıyorum. "Ne?" Riven'a dönüyorum. "Sen ne biliyorsun?"

"Seni meydanda öptüğümde Eli'yle birlikte olduğunuzu biliyordum," diyor sakince ve bir yudum alıyor.

"*Nasıl?*"

Dudakları yukarı kalkıyor. "Pek de kurnazca davranmadın," diye belirtiyor. "Ayrıca," Eli'a sevgiyle sinirli bir bakış atıyor. "Bana söyledi. Hem de çok heyecanla."

Anlamak için çabalıyorum. "Ama... o zaman... beni neden öptün?"

İçkisini tekrar yere bırakıyor ve elimi sıcak parmaklarının arasına alıyor. Yavaşça elime masaj yapmaya başlıyor, tüm kas tendonlarını gevşetiyor. O kadar iyi hissettiriyor ki gözlerim yarı kapalı kalıyor.

"Bunu yapmayalı uzun zaman oldu," diyor Eli kulağımın dibinde.

"Ne yaptın?" Fısıldıyorum. Eli'nin dişleri kulak mememi sıyrıyor ve ürperiyorum. "*Ah...*" Ağzımdan çıkan iniltiyi durduramıyorum.

İki adam da aynı derin nefesleri alıyor. Riven'ın parmakları elimin üzerinde sıkılaşıyor. "Haklısın," diyor Eli'a. "Bunu çok özlemişim."

Kızıl saçlı sırtıyor.

"Neyi kaçırdın?" Eli'nin ılık nefesi kulağımın üzerinde gezinirken neredeyse geveliyorum. Riv elimi ağzına götürüyor ve avucumun tam ortasına sıcak bir öpücük konduruyor. Arzu içimde zirve yapıyor.

İkisinden de uzaklaşıyorum ve kafamı sallayarak temizliyorum. "Tamam, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

Riven arkasına yaslanır ve hiçbir şey olmamış gibi içkisini tekrar alır. "Eskiden kadınları hep paylaşırdık," diyor rahatça, bir yudum alarak.

Ona bakıyorum. "Yani ikiniz de onunla seks yaptınız mı?" İki adamın arasına bakıyorum. "Aynı anda mı?"

"Üçümüz de. Cole da." Eli çıplak omzumu öpüyor. "Sadece seks değil."

Riven ona bir bakış fırlatıyor ama ben fark etmiyorum bile. Tüm bu yeni bilgilerle başım dönüyor. "Neden?"

"Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Hemen hemen her şeyimizi paylaştık," diyor Eli kayıtsızca. "İlk seferinde bir şekilde oldu. Ve o kadar iyi hissettirdi ki bunu yapmaya devam ettik."

"Ve... bu seni boşaltıyor mu?"

Yeşil gözleri kararıyor. "Aynen öyle."

"Ama siz bundan ne kazanıyorsunuz?" Sanki anlaşmanın haksız tarafını onlar alıyormuş gibi geliyor.

Omuz silkiyor. "Bir kızın giderek daha fazla tahrik olmasını izlemekten daha ateşli bir şey yoktur. Ve onu başka biriyle gördüğünde," kulağıma sıcak bir nefes üflüyor, beni titretiyor, "Gösterinin tadını gerçekten çıkarıyorsun."

"Sadece sen istersen," diye düzeltiyor Riven. "Burada kaldığın için kendini baskı altında hissetmeni istemiyoruz." Elimi tutuyor ve masajına devam ediyor. Başparmağı avucuma değdiğinde iç çekerek eğiliyorum.

Daha birkaç gün önce Riv'in ellerini kendimden uzaklaştırıyor olmam çok saçma geliyor. Şimdi ise her şeyden çok üzerimde olmasını istiyorum. Meydanda beni savunduktan sonra, kendimi onun yanında güvende hissediyorum. Ve yemin ederim dudaklarım hâlâ onun öpücüğüyle karıncalanıyor. El masajına devam ederse, muhtemelen kucağına kıvrılıp bir kedi gibi mırıldanacağım.

"Üçlü seks hakkında gerçekten hiç düşünmedim," diye itiraf ediyorum. "Aklımdan hiç geçmedi."

"Onları şimdi düşün," diye öneriyor Eli.

"Bekleyeceğiz." Ben de öyle yaptım.

Seks konusunda her zaman bu kadar gergin değildim. Sam'le tanışmadan önce, cinsel maceralara atılmayı severdim. Erkekleri severdim. Vücudumu seviyordum. Yeni şeyler denemeyi severdim. Bir süreliğine o yanıma kaybettim ama şimdi onu geri kazanma şansım var. Burada kimse beni tanımıyor. İstedğim her şeyi yapabilirim.

Peki neden olmasın?

Küçük bir beklenti ışıltısı omurgamı titretiyor. Dudaklarımı yalıyorum. "Ben... tamam o zaman. Bir deneyeceğim. Lütfen."

Eli rahatlar. "Tanrıya şükür. Alındın sandım."

Gözlerim büyüdü. "Neden *alınayım* ki?" Benimle yatmaya çalışan iki muhteşem erkeğin olması egom için harikalar yaratıyor.

Riven, "Kendinizi kullanılmış hissetmenizi istemiyoruz, hepsi bu," diyor.

Alay ettim. "Ben kullanıldım. Güven bana. İki tatlı, seksi erkekle seks yapmayı seçmek *kullanılmak* değildir."

Riv'in yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Ne demek istiyorsun?"

Tanrım. Hayatım buna bağlı olsa bile ağzımı kapalı tutamazdım. "Hiçbir şey. Bir şey söylediğimi unut."

Kaşları çatılır. "Daisy..."

Atılıyorum ve gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerine çekiyorum. Bu onu susturdu.

Memelerim genelde bu etkiyi yapar.

"Vay anasını," diye homurdanıyor Eli, zaten derin olan sesi alçalıyor. Kanepenin minderlerine yaslanıp ikisinin de iyice bakmasına izin veriyorum. "Sen..."

"İnanılmaz," diyor Riv sessizce. Yoğun bakışları göğüs dekoltemin üzerinde geziniyor.

Eli başparmağını fincanları çevreleyen dantellerin üzerinde gezdiriyor. "Riv. Şu küçük çiçeklere bak," diye fısıldıyor. "Tanrım. Çok tatlısın."

Kıvranıyorum. Göğüslerim aniden rahatsız edici derecede dolgun ve ağır hissediyor. Onları onun ellerinde istiyorum. Boğazımı temizliyorum. Yarı çıplak olmak çok garip bir duygu.

tamamen giyinik iki adamın önünde vücudunuz hakkında sohbet ederken.
"Peki bunu nasıl yapacağız? Beni domuz gibi kızartacak mısın?"

Adamlar bakıştılar, sonra ikisi de kahkahayı patlattı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Riven bir elini kaldırıyor ve kolumu hafifçe okşayarak tenimi hissediyor.
"İstersen bunu y a p a b i l i r i z . Ama belki biraz daha yavaş başlayabiliriz."

Kalbim boğazımda güm güm atıyor. "Ne gibi?"

Riven Eli'a başını sallıyor. "Öp onu," diye emrediyor.

Güçlü kollar omuzlarımı sarmadan önce arkamı dönecek zamanım bile olmuyor ve sıcak bir göğsün içine çekiliyorum. Gözlerimi kapatıp çam kokusunu içime çekiyorum. Eli'nın dudakları benimkilerle sıcak bir çarpışmayla buluşuyor ve dili benimkilerin üzerinde kıvrılıp ağzımın derinliklerini yağmalarken iç çekiyorum. Yavaşça öpüşürken kırmızı şömine ışığı üzerimizde titriyor, birbirimizin ağzından yavaş yudumlar alıyoruz. Parmak uçları çıplak sırtımın üzerinde geziniyor, tenimin üzerinde tiksindirici desenler çiziyor ve beni ürpertiyor.

Sonunda ondan uzaklaştığımda başım dönüyor ve tenim ısınıyor, kalbim küt küt atıyor. Riven'a bakmak için dönüyorum. Koyu renk gözleriyle beni izliyor, yavaşça kot pantolonunun üzerinden kendini avuçluyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce düşünmedim bile. Çenemi kavırıyor ve beni açlıkla öpüyor, dili benimkine karşı sıcak ve sahiplenici bir şekilde kayıyor. Arkamda Eli'nın küçük bir yumruk sesi çıkardığını duyuyorum. Bir kumaş hışırtısı. Umarım soyunuyordur.

Riven'ın elleri sırtımdan belimin kıvrımlarına doğru iniyor ve tüylerim diken diken oluyor. Kalçalarımın ulaştığında onları kavırıyor ve beni kucağına çekiyor. Ona sarılıyorum, karnımda gerginlik oluşmaya başlayana ve kucağına sürtünmemeye çalışana kadar onu daha sert ve daha sert öpüyorum. Çok ateşliyim, her yerim yanıyor. Arkamda, sırtımda sıcak parmaklar hissediyorum. Sütyenimin askısı çözülüyor ve sütyenim düşüyor. Eli'nın iri elleri etrafımı sarıyor, göğüslerimi avuçluyor. Dudağımla ısıırıyorum, ona doğru eğiliyorum, sonra Riv dilimi emerken inliyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor bana karşı ve Eli'nın göğüslerimi yavaşça sıkmaya

başlamasını izliyor. Başparmakları sertleşen göğüslerimin üzerinde küçük daireler çizerken ağzım gevşiyor.

meme uçları. "Bence başka bir yere taşınmalıyız."

"Burada kalalım," diye fısıldıyorum, gözlerim hülyalı bir şekilde kapanıyor. "Hep bir şöminenin önünde sevişmek istemişimdir." Eli aniden meme uçlarımdan birini çekiştiriyor ve klitorisime parlak bir kıvılcım gönderiyor.

"Ah!" diye nefes alıyorum, vücudum iki adamın arasında sarsılıyor.

Riv gözlerini kapatıyor. Eli alnını sırtıma bastırıyor. "Bu gece öleceğim," diye ilan ediyor. "Tink, bana güzel bir mezar taşı seç, olur mu? Cole'un yapmasına izin verme, beni isimsiz bir mezara atar."

Aklıma bir fikir geldi. Tırnaklarımı Riven'in ensesinde gezdiriyorum. "Cole'a sorsak mı? Katılmak ister mi?"

Evet, adamdan hoşlanmıyorum. Ama çenesini kapalı tuttuğu sürece, sanırım onu *becermek* kesinlikle hoşuma giderdi. Thor'un çekiciyle çivilenmek gibi olurdu.

"Öyle olmadığına eminim," diyor Riven nazikçe. "Hâlâ sana ısınmaya çalışıyor."

"Oh." Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. Eğilip dudaklarını kulağımın kabuğuna değdirdiğinde hayal kırıklığım çabucak eriyip gidiyor.

"Beni içinde mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, düşünceyle yanaklarıma kan hücum ediyor.

Eli kanepeden kayıyor. Omzumun üzerinden "Çevir onu," diyor ve Riv kalçalarımı tutuyor. Ne yaptıklarını biliyor gibi görünüyorlar, bu yüzden beni nazikçe kullanmalarına izin veriyorum. Sonunda Riv'in kucağına oturuyorum, çıplak göğsü sırtıma yaslanmış, yüzüm ateşe dönük. Saçlarımı geriye doğru çekip boynumu emmeye başladığında, Eli önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve bacağımın iç kısmını öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum, sıcak dudaklarının tenimdeki hissini seviyorum. "Önce seni biraz gevşetmemi isteyebilirsin," diyor. "Bilirsin, şişte kızartmadan önce. Riv oldukça büyük."

"Eli..." Riv'in sesi bıkkın geliyor.

"Ne yani? Fark etmemiş gibi mi davranmalıyım? Aletini her çıkardığında geçici olarak kör oluyorum."

Kıçımı Riv'in kalçalarına sürüyorum. Vay anasını. Şaka yapmıyor. Riv dişlerinin arasından tıslayarak nefes alıyor, çenemi kavırıyor ve ağzımı kendine çekiyor. Öpücük iffetli bir şekilde başlıyor ama kısa sürede kirli ve ıslak bir şeye dönüşüyor. Dillerimiz birbirine kayıyor ve elleri göğüslerimde, belimde ve kalçalarımnda geziniyor, sıkıyor ve hissediyor. Bacaklarımın arasında Eli'nin ağzı daha yukarılara tırmanıyor. Kalın bukleleri kalçalarımı okşuyor ve açık ağzı klitorisimin milimetrelerce üzerinde durakladığında kaslarımı sıkıyorum. Sıcak nefesi üzerimde geziniyor ve hassas tenimde karıncalanmalar yaratıyor. Ellerim dışarı fırlıyor. "*Tanrım.*"

Arkamda Riv kalın bir ön kolunu önüme dolayarak kollarımı yanlarıma sabitliyor. "Islak mı?" Sakince soruyor.

Eli bacaklarımın arasına sokuluyor, burnu klitorisimi dürtüyor. "Oh, evet." Yarığıma bir öpücük konduruyor.

"Güzel."

"Bahse girerim onu daha da ıslatabiliriz. Onu damlarken görmek istiyorum." "Alo?" Gıcırdıyorum. "Buradayım."

"Üzgünüm aşkım," Eli klitorisimin üzerine bir sıcak nefes daha üflüyor. Neredeyse tüy gibi hissettiriyor, hassas sinirlerimi neredeyse fark edilmeyecek şekilde fırçalıyor ve kıvrımlarımın arasında daha fazla sağlık havuzu hissederek gözlerimi sıkıyorum. Eli yavaşça yudumluyor, sonra gülümseyerek dudaklarını yalıyor. "Tanrım, kadın. Tadın cennet gibi." Tekrar eğiliyor ve dili sonunda klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Oh, *Tanrım.*" Tüm vücudum sarsılıyor. Biraz geri çekiliyor, dilinin ucunu klitorisimin etrafında gezdiriyor, *neredeyse* yeterli bir basınçla fırçalıyor. "Lütfen, lütfen."

Mırıldanıyor, bana bir alaycı yalama daha veriyor. Bu yeterli gelmiyor, ben de kendimi yavaşça ağzına sürtmeye başlıyorum. Derinden inliyor. "Evet bebeğim," diye mırıldanıyor ve klitorisime tatlı bir öpücük konduruyor. "Tanrım. Bu doğru. İhtiyacın olanı al." Öyle yapıyorum, kalçalarımınla yüzünün üzerinde küçük daireler çiziyorum. Görünüşe göre bu onu çılgına çeviriyor. İnlemeye ve yer değiştirmeye başlıyor, sanki hareketsiz kalamayacak kadar tahrik olmuş gibi içime doğru sertçe nefes alıyor. Aşağıya bakıyorum ve dar siyah pantolonunun içinden yavaşça kendini okşadığını görüyorum.

Boxer. Kumaşla kaplı olsa bile, ciddi bir şekilde toplandığı belli oluyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, klitorisimi hafifçe ısıyor. Ona karşı irkiliyorum ve eli kalçamı kavırıyor. "Aman Tanrım, bebeğim. Sen mükemmelsin, mükemmel." Dudaklarımın arasındaki şeridi yalıyor. "Mükemmel."

"Çıkar şunları," diye mırıldandım.

Eli ağzını benden ayırmadan bir parmağını iç çamaşırının kemerine sokup çıkarıyor. Sikinin serbest kalışını izliyorum. Kalın ve şişmiş. Pürüzsüz başı altın rengi ateş ışığında parlıyor, ucunda bir damla önceden boşalmış sperm parlıyor. Dudaklarımı onun etrafında düşününce ağzım sızlıyor. Bir elini bırakıyor, kendini kabaca avuçluyor.

"Yapma," diye fısıldadım. "Beni bekle."

Eli kasılıyor ama yan tarafına düşmesine izin veriyor. "Lanet olası *ağrılar*," diye inliyor, klitorisimi tekrar öpüyor.

İç çekip başımı Riv'in omzuna yaslıyorum, sonra elini çeneme dolayıp boynumu yana çevirerek ağzını boğazıma dayayıp çırpınan tenimi emerken inliyorum. Aynı anda Eli iki parmağını içime sokuyor. O parmaklarını sokup çıkarırken ben kıvranıyorum, parmaklarını kıvrarak beni açıyor ve o da hassas yumrumu daha sert ve daha hızlı yalıyor, kaba diliyle beni yalıyor. İçimde oluşan gerilim kırılıyor ve kendimi daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde orgazma doğru koşarken hissedebiliyorum. Eğilip bükülüyorum ama neredeyse hiç hareket alanım yok.

"Yapacağım-Riv, Eli-yapamam-"

Riv beni göğsüne daha da sıkı bastırıyor, göğüslerimi ellerinin arasında yuvarlarken kaslı kolları beni demir gibi sarıyor. Ona karşı koyuyorum. Eli'nin başını tutup onu içime sokmak istiyorum. Parmaklarımı saçlarına dolamak ya da ellerimi Riv'in sikine dolamak istiyorum. Bir *şeyler* yapmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim kendimi vücudumdaki iki ağzın hissine bırakmak. Dört el beni sıkıyor. Tenim benimkinin üzerinde kayıyor. Bu çok fazla. Titrememi durduramıyorum. Kalçalarım Eli'nin ağzının altında sarsılıyor ve seğiriyor. Onun üzerinde sallanmaya, yüzüne binmeye, ıslak amımı çaresizce ağzına sürtmeye başlıyorum ve o acı dolu bir ses çıkarıyor. "Aman *Tanrım*," diye inliyor, umutsuzca yüzünü daha da yaklaştırıyor, yanaklarını, ağzını ve çenesini ıslatarak beni öpüyor, yalıyor ve kemiriyor. Gözlerim uçuyor

Açık. Bu çok fazla. Çok fazla his. Tırnaklarımı Riven'ın kollarına geçiriyorum, nefes nefese kalıyorum- sonra Eli dudaklarını klitorisimin etrafına kilitliyor ve *sertçe* emiyor. Sırtım kamburlaşıyor ve kendimi kaybederken yarı çığlık atıyorum.

ON DÖRT

RIVEN

Daisy'nin bana karşı zevkle titrediğini hissetmek o kadar sıcak ki, neredeyse orada kaybediyorum, kıcı sarsıntılı bir şekilde kot pantolonumun içinden sikimi ovuyor. Bileklerini sıkıca kavriyorum. Nabzının başparmaklarımda çırpındığını hissedebiliyorum. Üstümde kıvranıyor, terliyor ve Eli onu yalamaya devam edip orgazmı sağarken ağlıyor. Sonunda aşırı uyarılmanın etkisiyle titremeye başlıyor. Ellerini kavradığımda sarsılıyor, ben de onları bırakıyorum ve Eli'nin başını tutup itiyor. "Aman *Tanrım*." Nefes alıyor, kucağıma oturuyor. Yanakları kızarmış ve saçları omuzlarına dökülmüş. "Ne oluyor-"

Eli ayağa kalkıyor, ıslak ağzını siliyor ve bana sırtıyor. "Sanırım senin için hazır."

Daisy meme ucunu son bir kez daha bükerken ciyaklıyor, sonra ayağa kalkıp Eli ile pozisyon değiştiriyorum. Ben kot pantolonumu çabucak çıkarırken, o Daisy'yi yerinde döndürüp bacaklarını kanepenin koluna doluyor. Daisy'nin gözleri iç çamaşırımın olmadığını fark edince açılıyor. Eli'nin bana uzattığı prezervatifi açıp takıyorum, sonra dizlerinin arasında durup her iki kalçasına birer el koyarak bacaklarını nazikçe ayırıyorum. Ateş ışığında pembeleşmiş ve parlıyordu. Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyorum.

"Evet?" Ben soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. "Lütfen."

Parmaklarımı onun parlayan dudaklarında gezdiriyorum, dikkatlice aralıyorum, onun görüntüsünü içime çekiyorum. İlk defa bir kadınla seks yapacağım.

Beş yıl boyunca. Bir daha asla yapamayacağımı düşündüm. Anın tadını çıkarmak istiyorum.

Yer değiştiriyor, huzursuz. Islaklık damlıyor ve bacaklarına yapışıyor. Ağrısını dindirmek için kalçalarını birbirine sürtmek istiyor ama ben bacaklarını sıkıca kavrayıp sikimin ucunun klitorisini çok ama çok hafifçe dürtmesine izin veriyorum. Öfkeyle seğiriyor ve bana karşı koymaya çalışarak boğuluyor. "İçime gir. Şimdi. Tanrım. *Şimdi*. Lütfen. Lütfen, Riv-

"Şşş." Kalçasını okşuyorum, sonra uzanıp parmağımı kıvrımlarının arasından nazikçe geçiriyorum, yumuşak teninin hatlarını çiziyorum. İnliyor, titriyor, sonra uzanıp elimi tutuyor. "Lütfen," diye fısıldıyor, kahverengi gözleri benimkilerin içinde eriyor. "Acıyor."

Buna izin veremeyiz. Sonunda kuru boğazımla yutkunarak kendimi hizaya getirdim. Çok yavaşça içine giriyorum.

İnanılmaz hissediyor. Yumuşak, ıslak ve yakıcı derecede sıcak. Ve o da çok sıkı, o kadar ki ona kademeli olarak kaymam gerekiyor, ona esnemesi ve beni alması için zaman veriyorum. Başını geriye atıyor, boynundan ve göğsünden aşağı pembe bir kızarıklık yayılıyor. Tamamen içine girdiğimde, hareketsiz kalıyor.

Kendimi durmaya zorluyorum. "Seni incitiyor muyum?" Sessizce soruyorum.

"Hayır. İyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor, etrafında dönüyor. "Dolu." Eli'ye bakmak için dönüyor. "Sen de lütfen."

"Çok kibarsın," diye dalga geçiyor. "Beni nerede istiyorsun, bebeğim?" "Ağzımı," diyor kısık sesle.

İkinci kez söylemesine gerek yok. Sikini yavaşça ağzına sokarken kendimi sabit tutmaya çalışıyorum, ama dolgun, pembe dudaklarının onun etrafında kıvrılmasını izlerken kalçalarım zıplıyor ve hafifçe içine girmekten kendimi alamıyorum. Sızlanıyor.

"Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum Eli'nın nefesinin altından. Kanepenin koluna tutunuyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, bedenimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Hazır mısın Riv?"

Ona başımı salladım, sonra kalçalarımı geri döndürdüm ve ona sertçe çarptım. Zevkle haykırıyor, sırtı kamburlaşıyor. Kalçalarını kavrayıp

kalçalarımın etrafına sarıyorum ve ağır, vurucu bir itme ritmi başlatıyorum.
İnliyor ve

Eli'yi emerken pelvisini benimkine doğru itiyor. Adam ağzını sikerken başını coşkuyla salladığını görebiliyorum. Belli ki bundan hoşlanıyor, onun tadına bakarken kendini kaptırıyor. Kızın yanakları pembeleşmiş, Eli'nin yüzü ise zevkten kaskatı kesilmiş.

İşin içine bu kadar kolay girmesine şaşıyorum. Bunu yapacak birini bulmak, sadece istekli bir kız bulmaktan daha karmaşık; hepimizin aynı dalga boyunda olması gerekiyor, yoksa ritim bozulur ve seks sadece garip ve hantal olur. Yemin ederim, hiç bu kadar kolay olmamıştı. Sanki bize uymak için yaratılmış gibi.

Ellerimi kalçalarında sıkıyorum ve içine giriyorum, duvarlarının bana sertçe kenetlendiğini, beni içine çektiğini hissediyorum. *Cennet* gibi hissediyor, kaygan, sıcak ve açgözlü bir şekilde sikimin etrafında. Tüm bunlar olurken Eli'yi yalamaya devam ediyor. Ağzından çıkan seslere bakılırsa, kız iyi. Belki de fazla iyi.

"*Herregud.*" Başımı kaldırdığımda adamın yavaşça kızın ağzından çıktığını görüyorum. Sızlanıyor, sikinin ardından eğiliyor. Dudakları kırmızı ve ıslak, onları görünce taşaklarım ağrıyor. "Üzgünüm bebeğim," diyor. "Bunu daha fazla kaldıramam." Yutkunuyor. "Bunun bitmesine hazır değilim." Kadın onun ucuna emici bir öpücük konduruyor ve adam inleyerek elini gözlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Daisy," diye soruyorum, sesimi düz tutmaya çalışarak. Sanki bir hastayla konuşuyormuşum gibi. "Sık sık birden fazla orgazm olur musun?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyor. "En azından yalnız olduğumda. Ama asla bir erkekle birlikteyken
-."

Kalçalarımı yuvarlayarak onun içindeki hassas dokuya, tam amının
a r k a s ı n a vuruyorum.

Haykırıyor, başı geriye düşüyor ve tekrar orgazm olmaya başladığında sikimi kavradığını hissediyorum, kalçaları etrafımda kilitleniyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor Eli, aç gözlerle kızın başını geriye atmasını izliyor. "Güzel, güzel, güzel kız. *Titta vad fin hon är.*"

Başımla onaylıyorum. Hâlâ boşalıyor, onu boynundan yakalıyor ve kendisini öpmesi için aşağı çekiyor. İkisi özensiz bir şekilde öpüşürken, ben onun içine pistonla giriyorum, orgazm boyunca onu beceriyorum, sıkılığına tekrar tekrar çarpıyorum.

Sonunda Eli'dan uzaklaşır. Hava almak için kabırırken dolgun göğüsleri titriyor. "Riven-" Benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Yapamam-"

"Rahatla," diye emrediyorum. "Yapabilirsin."

"Bunu tekrar yapamam, ben, ben-" Elimle klitorisini gıdıklıyorum ve yanaklarında sıcaklık yükseliyor. "Vay anasını." Gözleri genişliyor. "Oh, oh, oh Tanrım- lütfen durma, Riven, lütfen, lütfen."

Durmuyorum. Devam ediyorum, dişlerimi sıkarak ona vuruyorum. Her hamlede çığlık atıyor, elektrik çarpmış gibi kamburlaşıyor. Eli ayağa kalkıyor ve sikinin başını tekrar dudaklarına bastırıyor. Ağzını açıyor ve onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi çılgınca emerek yutuyor. Taşaklarımın sıkılaştığını ve çenemi ayarladığımı hissedebiliyorum. Daha fazla dayanamıyorum.

Görünüşe göre, diğer ikisi de yapamıyor.

"Siktir, boşalacağım," diyor Eli. "Bebeğim, bebeğim." Onun omzuna dokunuyor. "Çekilmemi ister misin, tatlım?"

Konuşamıyor ama adamın aletinin etrafında onaylamayan bir ses çıkarıyor.

"Öyle mi?" Adam pantolonunu indiriyor, kalçaları kekeliyor. "Almak ister misin, bebeğim?"

Kadın başını sallar. Başını geriye atıyor ve boşalırken bağılıyor. Eli saçlarını yumrukluyor, çekiyor ve sanırım Daisy bundan hoşlanıyor, çünkü üçüncü orgazmın yavaş dalgası sonunda onu vuruyor, boşalması hala ağzını dolduruyor. Amcığı bir mengene gibi etrafımda kenetleniyor, duvarları nabız gibi atmaya başlarken beni kavırıyor ve aniden her şey çok fazla geliyor. Sonunda bıraktığımda kükrüyorum, gözlerim çarparak kapanıyor.

Beş yıldan fazla bir süre kendimi bir ergen gibi ovuşturduktan sonra, bir kadının, özellikle de bu kadar inanılmaz derecede seksi bir kadının içine girmek neredeyse bunaltıcı. Tüm kontrolümü kaybederek patladığımda kalçalarım ona çarpıyor. Zihnim boşalıyor ve altın rengine bürünüyor ve lanet olası bir çan gibi *şarkı söylüyor* ve taşaklarım tamamen boşalana kadar kalçalarını sıkıca bana doğru tutarak ona pompalamaya devam ediyorum.

Sonunda bedenime geri döndüğümde Daisy'nin hâlâ inleyip soluduğunu fark ediyorum. Gözlerimi açtığımda Eli'nın dizlerinin üzerinde, Daisy'nin meme uçlarından birini emdiğini görüyorum. Bana bakıyor ve sırıtıyor.

"Yol için bir tane."

"Ne zaman bırakacağını hiç bilmiyorsun, değil mi?" Hâlâ nefesimi tutarken, yumuşayan sikimi klitorisine sürterek dikkatlice içinden çıkıyorum. Eli meme uçlarıyla kabaca oynamaya devam ederken o kıpırdanıyor ve boğuluyor, vücudu sarsılıyor. Ben de baskıyı artırarak ona sürtünüyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyor. "Yapamam, yapamam, ooh-" Elini zayıfça uzatıyor ve Eli'nin buklelerine dolanıyor. "Lütfen. Öyle hissettiriyor ki-"

"Neredeyse vardın, tatlım." Kalçasını okşuyorum, sikimi ona daha sert sürtüyorum. Nefes nefese bir kaş çatmayla ağzı açık kalıyor. Titreyip sızlandıktan sonra son bir kez uçurumdan düşerken kalçalarını sabit tutuyorum. Bu sefer hem ben hem de Eli, zevk vücudunu sararken, onu sarsarken ve titretirken ön koltuktan izliyoruz. Kirpikleri titriyor ve maskara lekeli bir gözyaşı izi yanağından aşağı süzülüyor. Eli onu yalamak için eğiliyor, sonra boynuna sokuluyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabildik?

Ellerimi altından geçirip onu yere yatırdığımda hâlâ hafifçe inliyor. Eli yanımıza uzanıyor. Prezervatifi atıyorum ve sonra hepimiz nefes nefese halının üzerinde birbirimize dolanıyoruz. Eli Daisy'nin arkasında yatıyor, yüzü Daisy'nin saçlarına gömülmüş. Daisy ön tarafıma yapışmış, göğüsleri göğsüme çarpıyor. Taş şöminedeki ateş çıtırdayarak bedenlerimizi ısıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum, o nefesini tutarken elimi yavaşça kalçasında gezdiriyorum. Hâlâ ırkılıyor ve küçük artçı şoklarla seğiriyor. Yanakları kızarmış, kahverengi gözleri cam gibi ve puslu. *Harap olmuş gibi* görünüyor.

"Zavallı bebeğimiz," diye mırıldanıyor Eli. "Seni kırdık mı, Tink?" Kızın yüzündeki saçları düzeltiyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor. "Um. Wow." Titreyerek biraz yuvarlanıyor. "Hiç bu kadar çok boşalmamıştım."

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Duymak istediğimiz şey bu." "Sen iyi misin?" Ona soruyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" "Seni bunaltmadık mı?"

Omuz silkiyor. "Belki de. Belki de bunalmış olmayı seviyorumdur." Başını omzuma doğru eğiyor. "Senin için nasıldı?"

Eli sırtıyor. "Yıllardır yaptığım en iyi seks. Sanırım Riv orada bir süreliğine Tanrı'yı gördü. Bayılacağını düşündü."

Daisy bana döndü. "Sence Cole duymuş mudur?"

"Ahırda olabilir. Ama muhtemelen. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başparmağım meme ucunun üzerinde gezinirken titriyor. "Hayır," diyor dudağını ısırarak. Söylemediği bir şey var, ama şu an üzerine gitmenin zamanı olduğunu sanmıyorum.

Ayağa kalkıyorum. "Onu benim yatağıma koy," diyorum

Eli'ye, İsveççe'ye geçerek. Eli kaşlarını çatıyor. "Neden benimkine değil?"

"Çünkü senin çamaşır yıkama becerilerine güvenmiyorum." "Siktir git, çarşaf larımı dün yıkadım!"

"Makinenin nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Evet!"

Daisy zayıfça göğsüme vuruyor. "Hey. Beni becerirken yabancı dil konuşma. Bu çok kaba."

Eli onu kollarının arasında sallayarak, "Ne kadar ateşli olduğundan bahsediyoruz," diyor. "Onu senin yatağına ancak ben de gelebilirsem koyacağım," diye beni bilgilendiriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam." Üçümüz için yeterince büyük.

Daisy onu koridordan geçirip yatak odama taşırken göğsüne sokuluyor. Işığı açıyorum.

Odam biraz dağınık. Her şey temiz, ancak masanın her yerinde notlar ve duvara yığılmış birkaç kitap yığını var. Sürekli daha fazla kitaplık almama rağmen, kitap satın alma alışkanlığıma asla ayak uyduramıyorum. Muhtemelen bu noktada teşhis edilebilir bir bağımlılık.

Eli Daisy'yi büyük boy yatağa taşıyor ve beyaz yorganın tam ortasına bırakıyor. Yüzünü yastıklarına sürüyor. "Bunlar ipek mi?" Mırıldanıyor.

"Riv'in saçlarını güzel tutuyorlar." Eli kendi buklelerini geriye atıyor. "Tabii benimkilerin o kadar uğraşmaya ihtiyacı yok. Ben doğal bir güzelim."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece çarşaflarımın içinde kıvrılmış görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Hâlâ tamamen çıplak, pembe ve terli. Yumuşak kahverengi saç dalgaları yastıklarımın üzerinde süzülüyor. Bakışlarımın altında kıpırdanıyor, kalçalarını birbirine bastırıyor. "Ne?"

"Yatağımda harika görünüyorsun."

Kızarıyor ve kollarını uzatıyor. "Gel o zaman. Çifte kucaklaşma istiyorum."

Örtüyü kaldırıyorum ve yanına kayıyorum. Başını göğsüme yaslayıp küçük bir top gibi kıvrılıyor. Diğer yanında Eli sırtına yaslanıp onu kaşıklıyor. Eli'nin elini tutup kendine dolaması için çekiştiriyor, böylece onu sıkıca tutuyor ve sonra mutlu bir şekilde iç çekiyor.

"Ne düşünüyorsun?" Eli mırıldanıyor. "Çubuktaki domuz gibi mi hissettin?"

Homurdanıyorum. Başını sallıyor ve bana daha da sokuluyor. "Uzun, çok uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyorum."

ON BEŞ

DAISY

Cennette uyandım. Bunun için başka bir kelime yok. Etrafımdaki her şey yumuşak ve sıcak. Gülünç derecede rahat bir şiltede yatıyorum, yumuşacık bir yorganla örtülüyüm ve iki yanımda ateşli, çıplak, kaslı bir adam var. Kendimi çimdikleme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Bunun benim hayatım olmasına imkan yok. Bu kadar şanslı olamam.

Eli önümde yatıyor, bukleleri gözlerinin üzerine düşüyor, sürekli nefes alıyor. Gecenin karanlığında yorganı üzerinden atmış ve kalçalarına doğru sarkıtmış. Gözlerim yarı sertleşmiş sikine doğru inen ince tüylerin izini takip ediyor.

Tanrım. Sabah odunu hakkında konuş.

"Günaydın," diye homurdanıyor alçak bir ses arkamdan. Yuvarlanıyorum. Riven uyanmış, dirseğine dayanmış, kucağında açık bir kitap var. Kontakt lenslerini henüz takmamış ve kalın çerçeveli gözlüklerini takıyor. Saçları başının etrafında dağınık. Ağzım sulanıyor resmen. *Günahkâr* görünüyor. Seksi, sınır tanımayan bir profesör gibi.

"Nasıl uyudun?" Hafifçe gülümseyerek soruyor. O kadar ateşli görünüyor ki dudaklarımı kaldırıp onu öpmekten kendimi alamıyorum. Bir an şaşırarak geriliyor; sonra yanağımı kavrayıp öpücüğü derinleştiriyor. İç çekiyorum, onun içinde eriyorum.

Elini örtünün altına sokup göğüslerimin arasından karnıma doğru kaydırıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Mırıldanıyor, parmak uçları hassas tenimde tiksindirici küçük daireler çiziyor. Sırtımı kamburlaştırıp ona doğru itiyorum. "Ağrın var mı?"

"Evet dersem, beni özel olarak muayene eder misiniz?" Fısıldıyorum.

Kıkırdıyor, başımı eğerek sıcak ağzını boğazımdan aşağıya indiriyor. Gözlerimi kapatıyorum. Yorganın altında yeniden ıslandığımı hissedebiliyorum.

"Sanırım dün gece sana morluk yaptım." Parmak uçlarını çok hafifçe boynuma dokunduruyor. "Kendimi kaptırmış olabilirim," diye itiraf ediyor. "Kendime engel olamadım. Çıkardığın sesler..."

Başımı sallıyorum. "Şeftali gibi çürürüm. Hem ıssız bir yerdeyiz; nasıl olsa kimse görmeyecek." Aslında beni işaretlemesi fikri hoşuma gidiyor. Bunda çok sahiplenici ve ilkel bir şey var. Başını tekrar eğip boğazımı usulca ısıyor ve içimdeki ateş titrerken çarşafın altında iki büküm oluyorum. Yukarı uzanıp onu başının arkasından tutuyorum, parmaklarımı kalın saçlarına doluyorum-

Odanın köşesinden ani, tiz bir bip sesi geliyor. Riven inliyor, isteksizce geri çekiliyor.

Ona uzanıyorum. "Hayır. Geri gel. Ne oldu?"

"Telsizim. Biri bana ulaşmaya çalışıyor." Omzunun üzerinden telsize bakıyor, tereddüt ediyor.

İçimi çektim. "O zaman gitmelisin. Acil bir durum

olabilir." Şaşırılmış görünüyor. "Evet?"

"Tabii ki. Hastalarınızla aranızda girmeyeceğim. Birinin yardıma ihtiyacı olabilir."

Beni inceliyor, koyu renk gözleri gözlüklerinin ardında sıcak ve erimiş, sonra omzuma bir öpücük konduruyor ve yataktan kayıyor. Kaslı kalçalarının üzerine bir çift gri eşofman altı çekerken ağzım sulanarak onu izliyorum. İç çamaşırı giyme zahmetine girmiyor ve kumaşın üzerinde sertleşmiş sikinin dış hatlarını görebiliyorum. Ayrılmadan önce yastığını alıp Eli'nin yüzüne vuruyor. Eli ayağa fırlıyor ve bir dizi küfür savuruyor.

"Kapa çeneni," diye emrediyor Riven. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Daisy'ye eşlik et."

Eli yeşil gözlerini bana kırpıştırıyor, yüzü tembel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hey, güzel kız." Yaklaşıyor ve bir kolunu kalçalarım dolayarak beni kendine çekiyor. "Riv seni öptü mü?"

"Um. Evet?"

"Seni zavallı şey." Yanağımı kavırıyor ve beni nazikçe öpüyor. Her zamanki şehvetli, kayan öpücükleri gibi değil; bu daha yumuşak, daha samimi hissettiriyor. İki sevgili arasındaki bir günaydın öpücüğü gibi. Sonunda geri çekildiğinde bunu düşünmek beni yumuşak, sıcak bir parıltıyla dolduruyor. "İşte. Umarım bu onun berbat tekniğini iptal eder."

Gülüyorum, bir elimi bronz göğsünde gezdiriyorum. "Taraf seçmiyorum. İkiniz de eşit derecede iyi öpüşüyorsunuz."

"Tabii, tabii." Boğazımı okşuyor. "Bak boynunu ne hale getirdi. Ne o, vampir mi?"

"Sayende kalçalarımın da aynı derecede kötü olduğuna eminim."

"Bir kontrol edeyim." Ben onu yakalayamadan yorganın altına dalıyor. Bukleleri göbeğimi, sonra da bacaklarımın arasını gıdıklarken gözlerimi kapatıyorum. Klitorisime minik bir öpücük kondurduktan sonra başını tekrar dışarı çıkardığında ağzım açık kalıyor.

"Haklısın," diyor üzüntüyle. "Tamamen harap olmuş görünüyorsun. Bunun için üzgünüm."

Tam başladığı işi bitirmesini isteyecektim ki pencerenin dışında beyaz bir telaş fark ettim. "*Olamaz.*"

Eli parmaklarını kalçamın üzerinde gezdiriyor. "Bir kızla yatakta olduğumda genelde böyle tepkiler almam ama olsun."

Pencereyi gösteriyorum. "Yine kar yağıyor."

"Evet. Kuzey Kutup Dairesi'nde bu çok olur."

Ona ters ters bakıyorum. Sırıttıyor, bir kolunu bana doluyor ve telefonuna uzanıyor. Hava durumu uygulamasından "Bu gece ya da yarın yoğun kar yağışı var," diye okuyor. "Evet. Başka bir fırtına gibi görünüyor."

"Tanrım. Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Bütün kış burada mahsur kalmak kendini hapiste gibi hissettiriyor olmalı."

Başını iki yana sallar. "Burası hapishane gibi bir yer değil. Ben

bilirim." Dudaklarını seğiriyor. "Neden, gittin mi?"

Şaşkınlığıma rağmen başını salladı. "Hapishane dövmeme bak." Kıvrarak pazusundaki dün gece fark etmediğim dövmeyi gösteriyor. Daha yakından bakmak için eğildim. Biraz solmuş ama yine de net; siyah mürekkeple yapılmış dört köşeli bir yıldız.

Parmak uçlarımı çizgilerin üzerinde gezdirerek kalın kaslarının gerilmesini izliyorum. "Ciddi misin sen? Bunu hapishanede mi aldın?"

"Orada yapacak pek bir şey yok," diyor. Sesindeki acılık beni şaşırtıyor. "Ve bazı çocuklar çok sanatsal." Kaşlarını çatıyor, sırtından su döken bir ördek gibi omuzlarıyla küçük bir hareket yapıyor, sonra tekrar yatağa uzanıyor. "Dövmeli erkeklerden mi hoşlanıyorsun, tatlım?" Tembel ve rahat kişiliğine geri dönerek söylüyor. "Daha fazlasını bulabilirim."

Dikkatimin dağılmasını reddediyorum. "Ne oldu?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "*Ne olduğunu* sorman gerekmiyor. *Ne yaptığını* sorman gerekiyor."

Omuz silktim. "Her neyse, o kadar da kötü olamaz."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen kötü bir insan değilsin."

Gözleri biraz yumuşar. "Kahretsin, çok tatlısın."

"Belki de fazla güveniyorum. Bana hepinizin birlikte çalışan katiller olduğunuzu söylediğin kısım bu mu? Kadınları kulübeye çekiyorsunuz, Cole onları baltayla öldürüyor ve sonra Riven organları için onları parçalara mı ayırıyor?"

Başını sallıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Dondurucuya bakma. Böbrek dolu. Hayır, o şeydi. Kola. Bir yıldır içerideydim."

Vay anasını. *Koca bir yıl mı?* "Kaç yaşındaydın?"

"Sadece birkaç yıl önceydi." Düşünüyor. "Beş, sanırım? Yirmi dört yaşındaydım."

Ağzım açık kaldı. Bu çok yeni. "Aman Tanrım, iyi misin?"

"Evet. Hayatımın yüksek bir noktası değil. Ama ne yapabilirsin ki?" Sırıttı, yanakları çukurlaşıyor. "En çok kadınları özledim."

Gözlerimi kısıyorum. "Saçmalıyorsun."

"Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin," diye itiraf ediyor, yastıkların üzerine uzanarak. Kirpiklerinin altından bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Benim yapıp yapmadığımı sorman gerekiyordu, biliyorsun."

"Ben mi?"

Başını sallıyor. "Bu konuda çok kötüsün. Trajik geçmişim hakkında tek başıma monolog yapmak istemiyorum. Utangaç olacağım."

"Özür dilerim. Seyirci katılımının gerekli olduğunu bilmiyordum." Yanına kıvrılıp yüzümü yastığına koyuyorum. "Sen mi yaptın?" Fısıldıyorum.

Yaklaşıyor. "Hayır." O da fısıldıyor. "Bana *komplo* kuruldu."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Harika bir avukatı ve parti uyuşturucu alışkanlığı olan zengin bir kaltak suçu benim üzerime attı."

"Ve bir grup uyuşturucu suçlusuyla bir yıl mı geçirdin? Aman Tanrım, Eli."

Çenesi gerilir. "Asıl vurucu olan ne biliyor musun?" Saçımın bir teliyle oynamak için uzandı.

"Ne?"

"Beni hapse atan Riven'in babasıydı."

Bir saat kadar daha yatakta kalıp oyalandıktan sonra kendimi kalkıp duş almaya zorluyorum. Daha yeni sabunlanmışım ki kapı sert bir şekilde vuruldu. Çabucak üzerimi değiştiriyorum ve kapıyı açmak için bir havluya sarınıyorum.

Cole diğ er tarafta duruyor, kollarını g  ğs nde kavuşturmuş. Bana kaşlarını çatıyor.

"Affedersiniz, tuvalete mi gitmeniz gerekiyordu? Bana bir saniye verin, kurulayayım-" "Lanet bir duş almak ne kadar sürer?" Havlıyor.

Duvardaki saate baktım. "İki dakikadır buradayım."

"Sen bütün sıcak suyu kullanırken ben nasıl işe gideceğim?"

Buraya ilk geldiğimde, böyle bir pislik olduğu için ona sinirlenirdim. Ama şimdi sanırım onun yanında daha rahatım, çünkü bana huysuz bir ihtiyarı hatırlatıyor. Elindeki kahveye bakıyorum. "Bak, belki de biraz azaltmalısın," diye öneriyorum sesimi alçaltarak. " ok fazla kafeinin seni sinirli yapabileceğini duydum. Belli ki bu senin için büyük bir sorun."

Kaşları  atıldı. "Bu benim ilk fincanım."

"Yani... bu sadece senin kişiliğın mı?" Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. "Tanrım. Bu çok talihsiz bir durum, değil mi?"

"Banyodan  ık." "Tamam."

Cole duştan sonra işe gidiyor, Riven da odasına kapanıp telefonlara cevap veriyor, böylece Eli ve ben günü kulübede tembellik ederek geçiriyoruz. Kahvaltı yapıyoruz -yumurta, pastırma ve avokadolu tost- sonra da biraz daha kart oyunu oynamak için ateşin önündeki halıya yerleşiyoruz.

D n geceden sonra gözlerimi ondan zar zor alabiliyorum. İnanılmaz görünüyor, kare çenesi alevler tarafından vurgulanıyor, vahşi kumral saçları altın rengine yanıyor. Ateşi harlamak ya da biraz daha odun eklemek için her eğildiğinde, pazularını mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Parmaklarımı yumuşak, yıpranmış halının üzerinde gezdiriyorum. Sadece birkaç saat önce burada çıplak ve nefes nefese yatıyordum, iki adam sırayla yalıyor, öpüyor ve

her yerimi emiyordu. Hatırladıkça yanaklarım kızarıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Eli mırıldanıyor, gözleri elinden yukarı kayıyor. "Kirli görünüyor."

Allığım derinleşiyor. Ateş tenimi neredeyse rahatsız edici bir şekilde ısıtıyor. Kıpırdanıyorum, kendimi yelpazeliyorum.

Eli'in gülümsemesi hınzırlaşıyor. Kartlarını bırakıyor ve öne eğilip çenemi tutuyor, beni yavaşça öpüyor. Sonunda yastıkların üzerine yayılıp, poker oyunumuzu unutarak yavaşça öpüşmeye başlıyoruz.

Gün ilerledikçe kar pencerelerin dışına daha yoğun ve daha hızlı yağmaya başlar. Sanırım Eli fırtına konusunda haklıydı. "Cole ne zaman dönüyor?" Dudağımın içini ısırarak soruyorum. Omuz silkiyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ama... fırtına ne olacak? Ya fırtınaya yakalanırsa?"

"Yapmayacak. Adamın çılgın hava tahmin yetenekleri var." Bir kart daha koydu. Şimdi onun *vāndtia* dediği ve benim fevkalade kötü olduğum bir oyuna geçtik. "Her neyse, o bir korucu. Soğukla hepimizden daha iyi başa çıkabilir. Senin sıran, bebeğim."

Oyuna geri dönmeye çalışıyorum ama konsantre olamıyorum. İçimde kötü bir his var. Bir şeylerin ters gittiğinden eminim ama ne olduğunu anlayamıyorum. Üst üste üç oyun daha kaybettikten sonra pes ediyorum.

"Nerede o? Kar gerçekten kötüleşiyor." Pencereden görebildiğim tek şey kalın beyaz bir telaş.

"Muhtemelen geceyi köyde geçirecek." Çenemin altında bir parmak eklemine dokunuyor. "Sakin ol, Tink. Başı belada olsaydı arardı."

Bu fikri sevmedim. Ya bir sebepten arayamazsa? Ya kendini yaraladıysa? Ya bir hayvanın saldırısına uğrarsa ya da buzda kayıp kafasını yararsa ya da-

Aniden, ışıklar tekler ve söner. Kulübe karanlık ve gölgeli bir hal alır. Tek ışık, pencerenin dışındaki kardan yansıyan gri ve ateşin titreyen turuncusudur.

"Lanet olsun. Bu jeneratör olacak." Eli ayağa fırlar. "Bana bir saniye ver, gidip doldurayım. Sanırım Riv unutmuş."

Arkama yaslandım. "Nesi var bunun?"

"Muhtemelen yakıtı bitmiştir. Merak etmeyin, yedeğimiz ve bir ton şarjlı pilimiz var. Bozulmuş olsa bile, güç kaybetmeyeceğiz." Odadan dışarı çıkar.

Ayağa kalkıp pencereye doğru sürükleniyorum. Arka planda Riv'in radyoda hızla konuştuğunu duyabiliyorum. Sesi aceleci olsa da, İsveççe'sinin şarkılı tınısı beni rahatlatıyor. Pencere pervazına yaslanıyorum ve fırtınayı izlerken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok kar görmemiştim. O kadar hızlı dönüyor ve savruluyor ki, uzaktaki küçük bir gri leke dışında görebildiğim tek şey beyaz.

Kaşlarımı çatıyorum, düşen pulların arasından gözlerimi kısarak bakıyorum. Orada kesinlikle bir şey var. Karanlık bir şekil yavaşça bana doğru ilerliyor. Ben izlerken, tökezliyor.

Vay anasını. Bu bir insan.

Burnumu cama dayayarak pencereye daha da yaklaşıyorum. Geniş omuzlarını ve devasa, iri silüetini tanıyorum.

Ben Cole.

Belli ki mücadele ediyor. Her iki kolunda da büyük bir şey var ve her birkaç adımda bir duraksıyor, iki büküm oluyor. Ne kadar yavaş hareket ettiğine bakılırsa, yaralı gibi görünüyor.

Düşünmedim bile. Kapıya yönelip botlarımı ve bir çift kar ayakkabımı alıyorum, ardından kışlık giysilerimi giyiyorum. Ellerim montumun düğmelerini karıştırıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda hızla atıyor. Yeterince hızlı hareket edemiyorum. O *yaralı*.

Sonunda tamamen giyinmiştim. Yardım için kullanabileceğim bir şey bulmak için verandaya bakıyorum ve gözlerim kapının yanında duran bir kızığa takılıyor. Onu kapıyorum, kendimi destekliyorum ve kapıyı açıp karın içine doğru ilerliyorum.

Aman Tanrım, çok soğuk. Hiç böyle soğuk hissetmemiştim. Paltomun içindeyken bile vücuduma bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissediyorum. Kar taneleri yüzüme çarpıyor, kızgın bir eşek arısı kovana gibi tenimi sokuyor. Gözlük takmam gerektiğini çok geç hatırlıyorum ama geri dönüp gözlük alacak zamanım yok. Ona ulaşmalıyım. Gözlerimi kapatarak silüetine doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça bir eliyle omzunu tuttuğunu, diğer eliyle de bir bohça taşıdığını görüyorum.

Sonunda ona ulaştığımda gözlüklerinin arkasından gözleri kocaman açılmıştı. Kar ayakkabımın kenarına takılıyorum ve neredeyse düşüyorum. Serbest kalan kolu beni yakalamak için fırlıyor ve yüzündeki acıyı görüyorum.

"Seni lanet olası aptal!" Rüzgarın üzerinde kükrüyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kapa çeneni." Kızağı ayağına kadar çekiyorum. "Giy şunu."

Acı dolu bir homurtuyla bohçayı dikkatlice kızağın üzerine indiriyor. İpi kaptım ve eve doğru çekmeye başladım. İpe tutunuyor. İpi ondan çekiyorum. "Yaralanmışsın."

Sanırım omzu gerçekten ağrıyor olmalı, çünkü kızağı eve kadar sürüklememe izin veriyor, kalınlaşan karın içinden geçiriyor. Rüzgâr arkamızda olduğu için bu şekilde çok daha kolay oluyor. Ön kapıya vardığımızda kolu çevirmeye çalışıyor ama uyuşmuş elleri sürekli kayıyor. Kapıyı onun için açıyorum ve kulübeye geri dönüyoruz.

Ben daha kapıyı arkamızdan kapatmadan bağırmaya başladı.

Eldivenlerimi çıkarırken "Senin neyin var?" diye bağırıyor. "Fırtınada dışarı çıkılmaz! Aptal mısın lan sen? Ölebilirdin!"

"Şu anda yere kan damlatan *ben değilim*," diye çıkışıyorum. "Tanrım, sen iyi misin? Ne oldu?" Kızağı köşeye ittim ve ceketinin fermuarını açmasına yardım etmek için uzandım. Sarsılarak titriyor, elleri titriyor.

"Dur." Beni başından savdı. "Dokunma bana."

Paltoyu çıkarıyorum ve kazağını gördüğümde irkiliyorum. Omzunda kırmızı lekeler var. "Bir bakayım. Muhtemelen üzerine baskı uygulamalısın ya da

Bir şeyler. Ne oldu? Düştün mü?" Ona doğru uzandım, ama o irkilerek uzaklaştı. "Kıpırdama. Ne kadar kötü olduğunu görmeliyiz, Cole-"

"DUR!" Geri adım atıp kapının kolunu tutuyor. "Oraya geri dönmeliyim."

Çenem düştü. "Ne?"

Yüzü karanlık. "Görüş mesafesi arabayı ahıra götürmek için çok kötüydü. Üstünü örtmem gerek."

"*Delirdin mi* sen? Yaralısın!" "Ben iyiyim."

Onu iterek geçiyorum, kapının önünde duruyorum. "Kesinlikle olmaz. Hiçbir yolu yok."

Gözlüklerini kafama geçiriyor. Mavi gözleri öfkeyle yanıyor. "Bana ne yapamayacağımı söyleyebileceğini *sana* düşündüren ne?"

"Zayıfsın, başaramayacaksın!" Kazağının içine sızan kırmızıyı işaret ediyorum. Lekenin çoktan büyüdüğüne yemin edebilirim. "Bak ne kadar kan kaybetmişsin! Cole, ciddiym, gerçekten kötü olabilir."

Beni geçmeye çalışıyor. Ben yine yolunu kesiyorum. "Arabayı kardan çıkarmam lazım," diye tekrarlıyor yavaşça, sanki ben bir aptalmışım gibi. "Çekil yolumdan."

"Hayır."

Kaşları havaya kalktı. "Yarın onu bir kar yığınının içinden mi çıkaracaksın? Herhangi bir hasar için ödeme yapacak mısınız? Motorun buzunu çözecek misin?"

"Elbette. Çok isterim. Şimdi git *otur*." Onu oturma odasına doğru itmeye çalışıyorum ama beni omuzlarımdan tutup yana itiyor, hareket kolunu oynatırken dişlerinin arasından tıslıyor. Kabinin zeminine sıçrayan kan damlacıklarını dehşet içinde izliyorum ama o bunları görmezden geliyor ve gözlüklerini tekrar yüzüne indiriyor.

Onu durduramıyorum. O çok büyük; kendimi ayak bileklerini kemiren küçük bir chihuahua gibi hissediyorum. Eli kapının koluna dolanıyor ve ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

aklıma geliyor. Salona geri koşuyorum, sesimi yükseltiyorum ve avazım çıktığı kadar "Riven!" diye bağıyorum.

ON ALTI

COLE

Riven gömleğimin boynunu aşağı çekerken dişlerinin arasından "Sen bir aptalsın," diye mırıldanıyor.

"Ben iyiyim," diye zorluyorum. Omzum fena halde ağrıyor ama daha önce hiç sakatlanmamış değilim. Ve üzerime gelinmesinden nefret ediyorum.

Gözlerim Daisy'ye kayıyor. Birkaç metre ötede duruyor, yüzü solgun. "İyi değilsin," diye bağıyor Riv. "Gömleğini çıkar."

Eli nefesini tutuyor ve Daisy'nin gözlerini kapatıyor. Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Şu anda ikisinin de saçmalıklarıyla uğraşacak havada değilim. "Hayır."

"Yine kan zehirlenmesi mi geçirmek istiyorsun?"

"Hadi, Nalle," diye yalvarıyor Eli. "İyi doktor ne diyorsa onu yap. Eğer iyi olursan sana bir lolipop bile verebilir!"

Kaşlarımı çattım. "Bana öyle deme."

Tabii ki Daisy'nin kulakları hemen dikilir. "Bu ne anlama geliyor?"

Eli sırtıyor. "Teddy. İlk adı Björn. *Ayı* demek. Ama o bir sineği bile incitmez, bu yüzden böyle huysuzlandığında ona *Teddy diyorum*."

Bir kaşını kaldırıyor. "İlk adın tam anlamıyla Ayı mı demek? Tanrım, anne karnından hırlayarak mı çıktın?"

"Önümüzdeki on saniye içinde gömleğini çıkarmazsan," diyor Riven keskin bir ifadeyle, bir çift eldiven takarak, "onu senden kesip çıkaracağım."

Yüzümü buruşturarak kumaşı çekiyorum. Acı omzumu parçalıyor ve derimden sıcak kan fişkırdığını hissediyorum. Daisy usulca nefes alıyor.

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa git," diye homurdandım.

Kollarını kavuşturur. "Hayatta olmaz. Bir yere gitmiyorum."

Riven eğilip kanı ılık suyla yıkıyor ve ısırığı incelerken nefesini tenimde hissediyorum. "Bu çok kötü," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla yaranın kenarlarını yokluyor. "Neydi bu? Başka bir geyik mi?"

Eli, Daisy'ye "Birkaç ay önce bir çalılıkta bir *ton* mayalanmış çilek yemiş ve sarhoş olmuş bir geyik buldu" diye mırıldandı. "Yerel bir okulun otoparkına girmiş ve Cole onu sakinleştirmeyi başarana kadar arabaların yarısını ezmiş. Omzundan da güzel bir ısırık aldı."

"O bir anneydi," diyorum huysuzca. "Yavrusunu yakınlarda bulduk. Genelde bu kadar saldırgan olmazlar."

Riven kaşlarını çatarak dik durur. "Bu bir geyik ısırığı değil. Tabii senin geyik bir şekilde köpek dişleri geliştirmediyse."

"Husky," diye sıkılmış çenemin arasından homurdandım.

Riven nefes nefese tıslıyor. Husky ısırıkları neredeyse kurt ısırıkları kadar güçlüdür. Çantasından bir tüp çıkarır. "Lokal anestezi uygulayacağım, böylece daha yakından bakabilirim. Yaranın içine bir şey girip girmediğini kontrol edin. Kuduz gibi görünüyor muydu?"

"Tabii ki *kuduz* gibi görünmüyordu, bu ülkede kuduz falan yok."

"Sormak zorundaydım."

"Evet," dedi Eli. "Sinirli ve saldırgan olmanı istemeyiz."

"Eğer işe yarar bir şey *söylemeyeceksen*, neden arabanın üstünü örtmüyorsun?" diye tükürdüm.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu kıyafetle dışarı çıkmamın imkanı yok." Daisy'ye döndü. "Kahretsin, bunu yaptığina inanamıyorum. Ölüme yakın bir deneyim yaşarsam beni kurtaracak mısın? Çünkü bu oldukça ateşli. Eminim bir şeyler bulabilirim."

"Kimse bir yere gitmiyor," diye kestirip atıyor Riven. "Kar şimdi çok kötü yağıyor. Bir şey mi kaldırdın? Yaranın kenarları yırtılmış gibi görünüyor."

"Hayır."

Daisy kapının yanındaki kızağı göstererek, "Bütün o ekipmanı taşıyordu," diyor. Ona ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

Riven bana düz bir bakış attı. "Dikiş atılması gerekecek. Eli, Daisy'yi odana götürebilir misin?"

"Hayır," diye açıkladı Daisy. "Ben burada kalıyorum." Gözleri kısılır. "Yani yalan söyleyemez."

"Biraz kanlı olabilir," diye uyarıyor Riven, yeni bir çift eldiven takarken.

Homurdanıyor. "Ben bir öğretmenim. Alınan değilim. Bir keresinde sınıflarımızdan birinde hamile bir genç *doğum yapmıştı*." Kanepenin koluna oturmuş, Riv'in yakıcı bir antibiyotik krem sürmesini izliyor.

"Kendi şeridinde kalmalısın," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor. "Oh, Tanrı aşkına. Seni ispiyonlamışım gibi davranmayı bırak. Burada aptallık eden sensin, ben değil *Teddy*."

Riven beni tekrar dikeyyor ve dişlerimi sıkarak mikroskop altındaki bir böcek gibi izlendiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "İşte oldu." Bandajı bağlıyor ve yaralanmamış omzumu sıkıyor. "Şimdi, doktorunuz olarak, kar kalkar kalkmaz hastaneye gidip muayene olmanızı tavsiye ederim."

"Bunu yapmayacağım."

"Anlamıştım." İç geçiriyor, eldivenlerini çıkarıp sarı bir çöp torbasına atıyor. "Burada işim bitti. Gerçekten tavsiyelerimi bekleyen hastalarım var. Ağzından köpükler gelmeye başlarsa beni ara."

Eli gerinerek ayağa kalkar. "Gidip jeneratör üzerinde biraz daha çalışacağım." "Çalışmıyor mu?" Etrafa bakıyorum. Işıklar hâlâ yanıyor.

"Şu anda yedeği kullanıyoruz. Büyük bir sorun değil; sanırım sadece filtrelerin temizlenmesi gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve o da gidiyor, ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Koltuk minderlerine yaslanıyorum ve sonunda gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Uyuşturucu kremin altında omzum yanıyor. Gidip temizlenmem gerektiğini biliyorum ama hareket edemeyecek kadar yorgunum.

Küçük bir el koluma dokunuyor. Gözlerimi açtım. Daisy başımda duruyor, uzun saçları yüzüne dökülüyor.

"Ateşin yanına gel," diyor sessizce, beni çekiştirip yaklaştırarak. "Hâlâ titriyorsun."

"Ben iyiyim."

"*Testere* filmindeki bir figürana benziyorsun. Her tarafın kan içinde. En azından seni temizlememe izin ver." Halının üzerine serdiği bir rulo kağıt havlu ve bir kase suyu işaret ediyor.

"Duş alabilirim."

"Riven'ın söylediği hiçbir şeyi dinlemedin mi? Dikişlerini ıslatamazsın." Yerde buruşmuş duran gömleğime ve kazağıma bakıyor. "Bu işi bitirdiğimde bana giysilerini verirsen lekeleri çıkarırım."

"Kıyafetlerden kanı nasıl çıkaracağınızı nereden biliyorsunuz?"

"Her ay bir hafta boyunca vajinamdan kan gelmesi gibi gerçekten tuhaf bir şey yapıyorum. Nedenini bilmiyorum, çok garip. Şimdi *otur*."

Onunla tartışacak enerjim bile yok. Kendimi ağır hissediyorum, sanki tüm kemiklerim kurşundan yapılmış gibi. Yanımdaki kanepenin koluna tünemiş, suya bir kağıt havlu batırıyor. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum; şeftali ve kremanın tatlı kokusu teninden yayılıyor gibi. O kadar sarhoş edici ki başım dönüyor.

"Seni neden ısırıldı?" Eğilip tomarı boğazıma bastırarak soruyor. Kanla kıpkırmızı oldu.

"Biri ona zarar verdi," diye homurdandım. "O da benim ona zarar vereceğimi sandı."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne? Neden biri bir köpeğe zarar versin ki?"

"Kasabanın yakınındaki turistik bir yerdeydi. Köpekli kızak. Bazı aptallar köpekli kızak yarışı yapıyorlardı ve içlerinden biri daha hızlı gitmeleri için köpeklerini kırbaçlamaya karar verdi."

Ağzı açık kaldı.

"Köpek düştü ve bacağını kırdı," diye devam ediyorum acımasızca. "Sürüden kaçtı ve bu sakatlık onu saldırganlaştırdı." Onu bulmam saatlerimi aldı ve onu kamyonun arkasındaki kulübeye sokmaya çalıştığımda bana tamamen saldırdı. Beni yere yatırdı.

"Ne oldu?"

"Bacağını düzelttirmek için onu veterinere götürdüm." "Onu uyutmayacaklar, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O sadece emekli olacak. Hayatının geri kalanında pisliklerle uğraşmak yerine bir ev köpeği olacak."

Omuzları gevşedi. "Tanrı'ya şükür." Mutfak rulosundan yeni bir parça koparıp suya batırıyor ve yanağıma uzanıyor.

İrkildim. "Ne?"

"*Yüzünde* kan var. Bunu nasıl başardın?" Kağıt havluyu çenemin altına yavaş ve yatıştırıcı darbelerle vurarak muhtemelen sakalımda kurumuş olan kanı siliyor. Minik parmakları tenimi okşuyor. Göğsümde bir şey kasılıyor.

Bununla başa çıkamam. Bana dokunma şekliyle başa çıkamıyorum. Sözleri keskin olsa da, tenimi temizlerken parmakları gülünç derecede hassas. En son ne zaman birinin bana böyle dokunduğunu hatırlamıyorum ve hatırlamak da istemiyorum. Ben porselen bir bebek değilim. Beni *okşamana* gerek yok.

Başımı ondan uzaklaştırıyorum. "Bana bebek gibi davranmayı bırak."

Beni görmezden geliyor.

Bileğini tuttum. "Kes şunu."

İç çekiyor, geri çekiliyor. "Oturup kurumuş kanla marine olmayı mı tercih ediyorsun?"

"Kendim yapabilirim."

"Sadece yardım etmeye

çalışıyorum."

"Yapma o zaman! Senin lanet yardımına ihtiyacım yok!" O sıçrayana kadar bağırdığımı fark etmiyorum. Sakinleşmeye çalışarak burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Yardımına ihtiyacım yok," diye tekrarlıyorum. "Ne şimdi, ne de bir saat önce. Kulübeye sağ salım varabilirdim. Peşimden gelmen *aptalcaydı*."

Yemin ederim, onu orada gördüğümde kalbim durdu. Karda Bambi gibi tökezliyordu. Üzerinde doğru ekipman yoktu. Kolayca kayabilir, bileğini burkabilir ve hiçbirimizin haberi olmadan donarak ölebilirdi. Hatta on dakika sonra olsaydı, görüş mesafesi o kadar kötü olurdu ki kaybolur ve ölürdü.

Ölebilirdi.

Kollarını kavuşturmuş, yerinde duruyor. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Yapma o zaman!" Tersliyorum. "Yardımcı olmuyorsun! Sen lanet olası bir yüksün! Sen ortaya çıkmadan önce *iyiydik ama* şimdi her şey boka sarıyor!"

Gözleri parlıyor. "Peki bir köpek tarafından ısırılman *tam olarak* nasıl benim suçum oluyor? Fırtınaya nasıl sebep oldum? Kendi kişisel güvenliğini umursamaman benim suçum değil. Tüm zamanını bana aptal diyerek ve aptal bir turistmişim gibi davranarak geçiriyorsun, ama *etrafta kan damlayarak dolaştığımı* görmüyorsun. Kendini öldürmene izin vermediğim için özür dilemeyeceğim."

Ateş ışığı yüzünde titriyor. Yanımda dururken çok *küçük* görünüyor. Çok *narin*.

Narin şeyler görmüyorum. Etrafımdaki her şeyin ağır, sağlam ve güçlü olmasına alışkınım. Bu koşullarda hayatta kalmak için öyle olmalısın. Ve şimdi Daisy burada, bir metre boyunda, yumuşak, küçük ve nazik. Olabilecek en kötü kombinasyon: kırılgan ama umursamayacak kadar cesur

ya da aptal. O yarı

Ama yine de bana ve diğerklerine ayak uydurabileceğini sanıyor.

Farkına varmak beni çok etkiledi. Burada kalamaz. Kendi güvenliğine dikkat etmeyecekse, onu Kuzey'den çıkarmalıyız. Mümkün olduğunca çabuk. İngiltere'de kaçtığı şey her neyse, kendi aptallığı yüzünden *ölmesi* kadar kötü olamaz.

"Fikrimi değiştirdim," diye açıklıyorum. "Arabanın tamir edilmesini beklemeyeceğiz. Yarın kar kalkar kalkmaz gidiyorsun."

Zor bir çocukmuşum gibi iç geçiriyor. "Neden?"

"Çünkü sizi burada istemiyoruz," diye vurguluyorum.

"Bu doğru değil. *Sen* benden nefret ediyor olabilirsin ama diğerkleri benden hoşlanıyor."

Gülüyorum. Acı bir ses. "Lütfen. Burada kalmana izin veriyorlar çünkü seni becermek istiyorlar."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz çizgiyi aştığını anlıyorum. Aramıza sessizlik çöküyor. Birkaç kez göz kırptı. Yutkunurken boğazının acıyla kasılmasını izliyorum.

Peçeteleri çöp kutusuna atıyor ve tek kelime etmeden gidiyor.

"Vay canına," diyor Eli kapı aralığında. "Seni *on dakikalığına* onunla bıraktım, dostum."

Misafir odasının kapısı çarparak kapandı. Ses boğuk olsa da ağlamaya başladığını ikimiz de duyabiliyoruz.

YEDİ

DAISY

O gece Riven ve Eli ile birlikte, onların bedenleri arasına sıkışmış bir şekilde uyuyorum. Daha doğrusu yatağı onlarla paylaşıyorum. Ben hiç uyumuyorum. Defalarca sevişip boşaldıktan sonra bile zihnim kapanmıyor. Onlar bana doğru nefes alırken karanlıkta aralarında uzanıyorum, tavana bakıyorum, Cole'un sözlerini tekrar tekrar duyuyorum.

Burada kalmama izin veriyorlar çünkü seni becermek istiyorlar.

Uzun, çok uzun bir gece.

Sabah beş gibi uykudan vazgeçiyorum, çocukların kollarının altından sıyrılıp mutfığa gidiyorum. Kendime bir fincan çay yapıyorum ve pencerenin yanına oturup dışarı bakıyorum. Kar hala yağıyor ama dün öğleden sonraki kar fırtınası gibi değil. Şimdi taneler masumca yere düşerken narin ve nazik görünüyorlar. Çayımı yudumluyorum ve Cole'un fırtınanın içinde mücadele ettiğini fark ettiğim anda içimi burkan o korkunç duyguyu hatırlıyorum.

Cole sorunun görüş mesafesiyle ilgili olduğunu söyledi. Normalde arabayı doğrudan ahıra sürerdi ama yapamadı çünkü kar o kadar yoğundu ki nereye gittiğini bile göremiyordu. Arabayı yolun yarısında terk etmek zorunda kalmış.

Bana gülünç derecede tehlikeli geliyor. Adamlar fırtına sırasında yürüdükleri yeri göremezlerse ölebilirler. Ama hiçbir fırtına sırasında

Böyle bir şey olursa diye bir tür güvenlik önlemi. Bu aptalca.

Bir plan yaptım. Riven'in masasından bir parça kâğıt alarak bahçenin bir haritasını çizmeye başladım. Sonra parmak uçlarımda yatak odasına geri döndüm. Çocuklar hâlâ derin uykundaydı.

Sürünerek yaklaşıyorum ve Eli'nin omzunu hafifçe dürtüyorum.

"Eli," diye tıslıyorum. "Ne?" Homurdanıyor.

"Gerçekten uzun bir ipiniz var mı? Ve bazı metal kancalar? Ve bir çekiç?"

"Aletlerin hepsi verandada," diye mırıldanıyor, elini bana doğru uzatıyor.

"Yatağa geri dön."

"Hayır. Arabadan eve kadar bir güvenlik hattı yapmak istiyorum. Tırabzan gibi bir şey. Olur mu?"

"Çıldırın," diye mırıldanıyor, yuvarlanıyor ve yüzünü tekrar yastığına gömüyor.

İpi ve bazı aletleri bulduğumda dışarıyı aydınlanmaya başlamıştı. Kar kıyafetlerimi giydim ve ipi arkama takarak bahçeye çıktım. Evin hemen dışından başlıyorum. Kapı çerçevesine bir kanca çakıp ipi ona bağlamak neredeyse yirmi dakikamı alıyor. Umarım çocuklar aldırılmazlar; kulübenin dışı oldukça yıpranmış, o yüzden bu konuda çok değerli görünmüyorlar. Düğümü sıkıca sabitledikten sonra ipi kaldırıyorum ve haritamı takip ederek arabaya doğru bir iz oluştuyorum. Arada bir ipi bir ağaca dolayarak sıkıca sabitliyorum.

Ahıra gelmem uzun sürmedi. İpi bırakıyorum ve kapı çerçevesini inceliyorum, ipi bağlamak için iyi bir yer arıyorum. Belki içeride daha iyi olur? Kapıdan içeri girip duvarları taramaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Derin bir ses sorar.

Tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu ve ayağa kalktı. Çenemi tutup Cole'a dönüyorum. Ahırın zemininde çömelmiş oturuyordu, etrafı ince kalaslarla çevriliydi.

Tahta. Onları kare şeklinde dövüyor. Bir çeşit resim çerçevesi yapıyor gibi görünüyor.

Burada kalmama izin veriyorlar çünkü seni becermek istiyorlar.

Çünkü tek iyi olduğum şey bu, değil mi? Vajinal olmayan başka iyi bir özelliğim yok. Başka neden bir erkek beni etrafında istesin ki?

İpi kaldırıyorum. "Güvenlik halatı yapıyorum. Kancayı nereye çakabileceğime dair bir fikrin var mı?"

Doğruldu. "Burada olmamalısın."

"Biliyorum, değil mi?" İç çekiyorum. "Diğer adamların siklerini yalıyor olmalıydım. Neyse ki ikisi de oldukça yorgun, bu yüzden beyinlerini düzmeye kısa bir ara verdim. Yürüyen, konuşan bir et ışığı olmak zor iş."

İç geçiriyor, elini ağzına götürüyor. "Öyle demek istemedim. Dün gece söylediklerim doğru değildi. Seni sadece onlarla yatman için yanlarında tutmuyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tabii Eli'nin bana bahsetmediği bir tür UNO fetişi yoksa." Ahırın kapı çerçevesini oluşturan ağır kirişleri inceliyorum. Tahtanın derinliklerine gömülmüş birkaç metal halka var, sanırım eskiden ekipmanların asıldığı yerlerden. En büyük olanını çekiştiriyorum. Hiçbir yere gitmiyor. "Sence bunu kullanabilir miyim?"

Homurdanıyor.

"Çok aydınlatıcı. Katkılarınız için teşekkürler." Alet çantasını yere bıraktım ve ipi gerdim. Kancanın etrafına sarmaya başladığımda beni izliyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sanki derimin üzerinde lazer noktaları gibi. İç çekip yüzümü ona dönüyorum. "Ne?"

"Sadece..." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu bir daha *yapma*. Peşimden gelme. Sırf bana yardım etmek için hayatını tehlikeye atma."

"Hayatımı kimin için riske atmak istediğime ben karar veririm,

teşekkürler." Yüzü karardı. "Ben *ölmezdim*."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ediyorum. "Ama kesinlikle daha ağır yaralanırdın. Riv, orada daha uzun süre kalsaydın muhtemelen hipotermiye gireceğini söylüyor. Daha fazla kan kaybederdin. O çantayı taşımak yarayı yırtıyordu. Seni almaya gitmemiş olsaydım, şu anda burada oturup kütük kesiyor olmazdın. Kan nakli için hastaneye götürülüyor olurdun. Bir *teşekkür* beklemiyorum ama bana üç saniyeliğine aptal demeyi bırakırsan iyi olur."

Buna cevap vermiyor. Birkaç dakika sessiz kalıyoruz, ipi sıkı bir çift daraltıcı düğüm haline getiriyorum, sonra geri çekilip birkaç çekişle test ediyorum. Düğüm sağlam duruyor.

"Ben... insanlarla aram iyi değildir." Başladı.

Biraz yumuşadım. "Ah, bilemiyorum. Bence kendine verdiği değerden daha iyisin. Çekici anların var."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Seni insan içine çıkarmamalılar." Dudağı büküldü. Yerdeki dağınıklığa bakıyorum. "Ne yapıyorsun? Mobilya mı?"

"Kendiniz bakın. Arkada, muşambanın altında bitmiş birkaç tane var."

Merakla, mavi plastik levhayı kaldırmaya gidiyorum. Gözlerim açıldı. "Aman Tanrım." Muşambanın altında, büyükten küçüğe doğru bir yığın halinde dizilmiş üç tuval var. "Bunları sen mi *yaptın*?" İncelemek için birini kaldırıyorum. Mükemmel bir şey. Ahşap zımparalanmış. Kumaş mükemmel bir şekilde gergin, arkadaki çerçeveye zımbalanmış. Dükkândan aldığım tuvallerden bile daha iyi görünüyor, profesyonel kalitede ama biraz sağlam. Dağ manzaraları için mükemmel.

"Bunun seni sessiz tutacağını düşündüm," diyor huysuzca. "Öylece etrafta dolaşıp herkesin yoluna çıkamazsın. Yeterince iyi olsalar iyi olur, çünkü onları tekrar yapmayacağım."

"Beni dışarı atacağını sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona, parmağımı mükemmel zimba tellerinin üzerinde gezdirerek.

"Diğerlerinin bana izin vereceğinden şüpheliyim."

Ona bir bakış attım. "Özür dileme şeklin bu mu?"

Dikkatini tekrar çakmakta olduğu çiviye verir. "Özür dileycek bir şeyim yok."

Alay ediyorum. "Evet, tabii. Tabii."

Bunun bir özür olduğuna eminim. Cole bir şeyleri yüksek sesle söylemekte pek iyi değildir ama eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, değil mi? Kırılan tuvallerim için üzgün olduğumu gördü ve sorunu çözmeye karar verdi. Bu bir özürdür.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Başını salladı, sonra kafasını yaptığım düğüme doğru salladı. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Oh." Ona tekrar baktım. "Babam donanmadaydı. Ben küçükken benimle düğüm alıştırırmaları yapardı. Kitaptaki her düğümü öğrendim."

"Yakın mısın?"

Boğazım düğümleniyor.

"Öyleydik." "O öldü mü?"

"Hayır. Sadece... artık yakın değiliz." Ailemi en son ne zaman gördüğümü hatırlıyorum. Sadece bir hafta önceydi. Kapılarına ağlayarak geldiğimde babamın yüzünde beliren tiksinti ifadesi gözlerimin önünden geçiyor.

İkisi de aramadı. Ülkeyi terk ettiğimi fark ettiklerini bile sanmıyorum.

İçimdeki hüznü silkeleyip atıyorum. "Peki ya sen? Senin ailen nasıl biri?"

Omuz silkiyor. "Kimsem yoktu."

"Hiç kimse yok muydu?"

"Kardeşim yoktu ve annemin tek ilgilendiği şey o sırada seviştiği erkek arkadaşıydı. Neredeyse kendi kendimi yetiştirdim."

Çok şey açıklıyor.

"Ben okuldayken Eli'nin annesi bana baktı," diye devam ediyor. "Çocukluğumun yarısını onun ya da Riv'in evinde geçirdim."

"Ve o zamandan beri birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Açık ve kapalı." Detaylandırmasını bekliyorum ama o işine geri dönüyor. Bu konuşma açıkça sona erdi.

Kapı aralığından dışarı, hafifçe yağın kara bakıyorum. "Şu kulübeyi güvenlik hattının üzerine koymayı düşünüyordum. Eli onu kullanmadığını söyledi ama arabayı eve kadar süremezsen iyi bir sığınak olabilir."

"Anlamı yok. O yöne giden tek kişi benim."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne olmuş yani? Ahmağın teki olabilirsin ama ölmeyi diğerlerinden daha fazla hak etmiyorsun."

"Zaman kaybı," diye tekrarlıyor.

İç çekiyorum, ipi alıyorum. "Her neyse. Yine de yapacağım. Tuvaller için teşekkürler."

Cevap vermiyor ve ben de arkamda ipi takip ederek avluya geri dönüyorum.

Eli evden çıkıyor, esniyor, tam ben bitirirken. İp mükemmel görünüyor; yaklaşık bel hizasında duruyor, bahçenin kenarları boyunca gergin bir şekilde uzanıyor ve arabanın altından eve kadar uzanıyor. Aktif olarak aramadığınız sürece ağaçların arasına karışacak kadar dikkat çekmiyor.

Eli etkilenmiş görünüyor. "Vay anasını." İpi çekiştiriyor. "Bu gerçekten akıllıca."

"Öyle mi?" Eldivenlerimdeki karın tozunu alıyorum. "Sence faydası olur mu?"

"Nasıl olmaz anlamıyorum." Başıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkürler, bebeğim."

"Bir şey değil." Omuzlarımı yuvarladım. "İyi uyuyamadım. Sanırım gidip biraz kestireceğim."

Yanından geçip koridora çıktığımda, vücudumdaki karı silkeleyerek popoma şakacı bir şaplak atıyor. Onca işten sonra ayaklarımın üzerinde duracak halim yok. Koridordan misafir odama doğru ilerliyorum, portatif karyolada yatmaya hazırım.

Ama kapıyı açtığımda yatak yoktu. Onun yerine oda küçük bir stüdyo gibi düzenlenmiş.

Etrafıma geniş gözlerle bakıyorum. Ben bahçedeyken Cole bütün boyalarımı buraya getirmiş olmalı. Saksıları duvara, tuval yığınlarının ve katlanmış örtülerimin yanına yığmış. Şövale odanın ortasında gururla duruyor, yanında da küçük bir tabure var. Köşeye itilmiş hırpalanmış görünümlü bir masa ve sandalye var ve aydınlatmayı ayarlayabilmem için birkaç lamba daha eklemiş.

Birden kendimi hiç yorgun hissetmemeye başladım. Heyecandan karnıma ağırlar giriyor. Eğilip bir tuval alıyorum ve şövalemin üzerine koyuyorum, sonra da boyalarımı karıştırmaya başlıyorum.

SEKİZ

ELI

Çok sıkıldım.

Kulübenin içinde huzursuzca dolaşıyor, bir şeyleri topluyor ve tekrar yerine koyuyorum. Yapacak hiçbir şeyim yok. Son fırtınadan bu yana bir haftadan fazla zaman geçti, bu yüzden son sekiz günü işte, özel kayak dersleri vererek geçirdim. Bugün izin günüm ve diğer herkes takılmak için çok meşgul. Riven çalışıyor. Cole ahırın dışında, bir avcının getirdiği av hayvanlarının derisini yüzüyor. Daisy resim yapıyor.

Ayaklarım beni koridordan geçirip kapısına götürüyor. Daisy kapıyı açık bırakmış, ben de kapı çerçevesine yaslanıp onu izliyorum. Şifonyerde oturan ve saçlarını toplayan bir kadının resmini yapıyor. Müşterisinin gönderdiği referans fotoğrafı tuvalin üstüne tutturmuş, çalışırken tekrar tekrar kontrol ediyor. Belli ki resim henüz bitmemiş ama yarı bitmiş haliyle bile ne kadar gerçekçi olduğuna hayran olmamak elde değil. Kadının teninin yumuşak dokusunu neredeyse hissedebiliyorsunuz.

Daisy temiz bir fırçaya uzanıyor ve küçük bir dönüş yapıyor. Çalışırken etrafta dans ediyor, radyoda çalan berbat bir pop şarkısı eşliğinde kalçalarını sallıyor. Saçları bir bandana ile arkaya toplanmış ve yanağına pembe boya bulaşmış.

Çok şirin.

Neredeyse iki haftadır bizimle ve her şey cennet gibiydi. Çok fazla seks oldu. Hem de çok. Sabah seksi, gece yarısı seksi, öğleden sonra-quickies-iş öncesi seksi. Sevişmekten öte bir şey bu.

Onunla. Eve gelebileceğim birinin olması hoşuma gidiyor. Sürekli takılıyoruz, yemek yapıyoruz, oyun oynuyoruz, film izliyoruz. Çoğu gece saatlerce konuşup saatlerin geçip gitmesine izin veriyoruz. Şimdi söyleyeceğim; bu kızıdan çok hoşlanıyorum. Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Arabasını tekrar bozması için tamirciye rüşvet vermeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

Ben izlerken telefonu ö t ü y o r . Fırçayı bırakıp e l i n e alıyor ve bildirimi kontrol ediyor. Okurken omuzları çöküyor.

Buna izin veremeyiz.

"Her şey yolunda mı?"

diye sordum.

Yerinden sıçradı. "Tanrım, Eli! Ödümü kopardın!" "Üzgünüm, Tink. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece bir mesaj." Telefonunu cebine koyuyor ve bana gülümsüyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Bana bakışıyla başa çıkamıyorum. Gözlerinde çok fazla yumuşaklık ve sevgi var. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Dikkat."

Gülüyor ve odayı geçip kollarıma atılıyor. Onu öpüyorum, uzun ve derin. Yumuşak bir ses çıkarıyor ve ellerini omuzlarımdan pazularıma doğru sürüklüyor. Beni hissetme deneyimini tam olarak yaşayabilmesi için esnetmeye özen gösteriyorum ve o da takdirle mırıldanıyor. Parmakları dövmemin üzerinde geziniyor.

"Hapishanede olmak nasıldı?"

Kendimi k a p a t m ı ş gibi hissediyorum. Birdenbire artık gülümseyemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Sanırım bu yüzümden okunuyor olmalı, çünkü şaşırmış görünüyor. "Özür dilerim. Özür dilerim, çok meraklı davrandım. Zor geliyorsa bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Hayır, sorun değil. Bunun hakkında konuşabilirim." Kendimi ikna etmeye çalışıyordum gibi konuşmaktan nefret ediyorum.

Bir elini boynumun arkasına doluyor. "Acıtacaksa yapmanı istemiyorum," diyor sessizce. O erimiş gözlere bakarken midem alt üst oluyor.

kahverengi gözler.

Ona hapishanede geçirdiğim zamanı ilk anlattığımda ne dediğini hatırlıyorum. *Her ne yaptıysan, o kadar da kötü olamaz, çünkü sen kötü biri değilsin.* Bu noktada beni tam anlamıyla üç gündür tanıyan bu kız bana inanmıştı. Riven ve Cole'u neredeyse yirmi yıldır tanıyordum ve onlar bana inanmıyordu. Ailem bana inanmadı. Koca bir jüri, bir hapishane dolusu personel ve daha sonra tanıştığım herkes bana inanmadı.

Ama o gördü. İçimi gördü. Bu konuyu konuşabileceğim biri varsa, o da odur.

Boğazımı temizliyorum. "Fena değildi. Diğer ülkelerin çoğundan daha iyi sanırım. İskandinavya hapishanelerinin insancıl olmasıyla bilinir."

"İnsancılık oldukça düşük bir çıta," diye belirtiyor sert bir şekilde.

"Biraz şiddet, biraz uyuşturucu vardı ama genel olarak güzel bir hapishaneydi sanırım. Ama yine de... bilirsiniz işte. Hapsedilmiştim." Sıkışan göğsümü ovuyorum. "Zamanımın çoğunu yalnız geçirdim. Gelip beni görebilecek kimsem yoktu. Ailem benimle ilişkisini kesti. Riven ve Cole bana kızgındı. Yani ben sadece... yalnızdım." Siktir. Lanet olsun. Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Kalbim kaburgalarımın dışarı fırlıyor. "Doğum günümde, Noel'de falan en zor günlerdi. Diğer adamların ziyaretçileri olurdu. Bunlar uyuşturucu imparatorlukları ve kırk yıl hapis cezaları olan adamlardı. Katırlara şantaj yaparlar ve reşit olmayanlara uyuşturucu satarlardı. Aileleri yine de gelirdi. Kız arkadaşları, arkadaşları, kardeşleri vardı. Kimse beni görmeye gelmedi. Bu-" Yutkunmak için konuşmayı kesmek zorunda kaldım. Ağzım kurudu. "Bilmiyorum. Bir hücreye kapatılmak ve sonra beni seven herkes tarafından terk edilmek, üstelik yanlış bir şey yapmadığım halde, çok acı verdi. Bunu atlatmam biraz zaman aldı."

Tam olarak sevdiğimden emin değilim. Bundan sonra seni gerçekten sevecek birine nasıl güvenebilirsin?

Daisy bir şey söylemiyor. Dönüp ona bakıyorum. İri kahverengi gözleri parlıyordu.

"Ah, bebeğim. Ağlama-"

"Bu seni öldürmüş olmalı," diye fısıldıyor. "Birinin sana yapabileceği en kötü şey bu."

İnkâr etmiyorum. "Olan oldu. O zamanı geri getiremem. Tek yapabileceğim bunu aşmak ve ilerlemek."

Kollarını boynuma doluyor ve beni öpmek için yüzünü yukarı kaldırıyor. O kadar kısa ki, parmak uçlarında bile beni boğuyor. Bir ön kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Göğüslerimiz birbirine çarpınca gözlerim açılıyor. Geri çekiliyorum, aniden kendimi çok daha parlak hissediyorum.

"Sütyen giymiyorsun."

Gözleri parlıyor. "Ve üzerine boya bulaşma riskini mi alayım? Pahalı olduklarını biliyorsun."

Homurdanıyorum ve onu kollarımda döndürüyorum, böylece kıcı sertleşen sikime doğru bastırıyor. Gömleğinin boynunu aşağı doğru çekip dolgun, ağır göğüslerinin serbest kalmasına izin verdiğimde mutlu bir şekilde bana geri dönüyor. İki elimle birer tanesini avuçlayıp usulca sıkıyorum. Tanrım, çok ama çok *yumuşak*. Başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde hafifçe gezdiriyorum, dokunuşumu tüy kadar hafif ve alaycı tutuyorum. İnliyor, bana doğru eğiliyor, biraz daha baskı yapmaya çalışıyor. Omzunu öpmek için eğilip meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlamaya başlıyorum. Nefes nefese kalıyor, sarkıyor.

"Artık konuşmak istediğimi sanmıyorum." Tenine doğru mırıldanıyorum. "Ne istiyorsun? Parmaklarımı mı?" Meme uçlarından birini sertçe çekerek onu ağlatıyorum. Kalçaları bana çarpıyor ve sürtünmeden dolayı sikim seğiriyor.

"Ağzım mı?" Dudaklarımı boğazının kenarlarında gezdirerek devam ediyorum. Boynunu geriye doğru eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor ve ben de tam nabız noktasının üzerine sıcak bir öpücük konduruyorum.

"Yoksa sikimi mi?" Tekrar kıcına sürtünüyorum, ona sürtünüyorum.

Başını omzuma yaslıyor ve cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Neden seçiyorsun? Üçü de sende var, değil mi?"

Gülümsüyorum, bir elimi karnından aşağıya ve küçük şortunun kemerinin altına kaydırıyorum, parmaklarımı dantelli külotunun üzerinde gezdiriyorum. Zaten nemli ve sıcaklar. İç çamaşırının üzerinden onu okşarken iç çekiyor, kaslarındaki gerginlik eriyor.

Şortunun düğmelerini açıp çıkmasına yardım ediyorum, sonra bir

parmağımı klotunun altına sokup kalçalarından aŗađı çekiyorum. Onları tekmeleyip uzaklaŗtırmaya çalışıyor ama ben

ıslak dantelden küçük bir top haline getirerek yakaladı. "Bunlar bende kalabilir, tamam mı?" O itiraz edemedi onları cebime sokuyorum, sonra parmaklarımla am dudaklarını ayırarak onunla oynamaya devam ediyorum. O kadar ıslak ki parmaklarım sıcak, narin teninde kaygan bir şekilde kayıyor.

Klitorisini başparmağımın yanıyla çok nazikçe dürttüğümde tıslıyor. "Oh!" Kollarımda kıvranıyor. "Lütfen!"

"Lütfen ne?"

Kıpırdanıyor. "Dokun bana. Düzgünce."

Başparmağımın ucunu yalıyorum, sonra klitorisinin üzerinde yavaş daireler çizmeye başlıyorum. Her tarafı titriyor ve yumuşak, beyaz göğüslerinin üzerinde pembe bir kızarıklığın tırmanışını izliyorum. Boştaki elimle bir tanesini avuçlamak için uzanıyorum, kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissediyorum. "Bu iyi geldi mi?" Kulağına mırıldanıyorum, baskıyı hafifçe artırıyorum. Kalçalarını birbirine bastırıyor ve sadece inliyor.

Başparmağım hala çalışıyor, parmak uçlarımı amının kenarlarında dans ettirmeye başlıyorum, hassas cildin üzerinde dönüyorum. Tekrar kıpırdadığında, parmak uçlarımı yavaşça içine sokup çıkarmaya başlıyorum, dokunuşumu hafif ve gıcıklayıcı tutuyorum, ta ki kıvranana kadar. Sıkı, dar kıcı bana sürtünürken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Acı verici bir şekilde sertleşiyorum ve onun inlemelerini ve haykırışlarını duymak hiç yardımcı olmuyor.

"Aman *Tanrım*. Tak onları," diye emrediyor. "Şimdi!"

Dışarıda, koridorda, Riven'in konuşmaya başladığını duyuyorum. Doktor sesini kullanıyor, yani telefonda olmalı. Söylüyorum. "Kulağa önemli bir şeymiş gibi geliyor. Sessiz olmalısın. Eminim hastası senin becerildiğini duymak istemez."

Gömleğimi dişlerinin arasına alıp ısıriyor. Ağız pamukla dolu olsa bile parmaklarımı içine soktuğumda nefesini tutamıyor. İçi yanıyor ve sırlıslıkla ıslak. Amcığı etrafımda sıkılıyor.

Başparmağımın klitorisi üzerindeki baskısını artırdığımda çığlık atıyor, umutsuzca kıvranıyor. "Yapamam, yapamam Eli-"

"Hayır mı?"

"Hayır," diye neredeyse hıçkırıyor. Klitorisi başparmağımın altında titreşiyor.

"Eğer sessizce gelemiyorsan," diye teklif ediyorum, hızımı kesmeden, "belki de içinde tutmalısın."

"Hayır, hayır, yapamam-"

Ağzımı tam kulağının yanına koydum. "Eğer kendini tutarsan," diye söz veriyorum, "parmaklarımı sikimle değiştireceğim."

"Eğer beni boşaltmazsan, sikini yumruklarım," diye homurdanıyor ama kendini yavaşlatmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Elleri gömleğimi zayıfça kavırıyor. Boğazına ağzı açık bir öpücük konduruyorum, gülümsüyorum ve parmaklarımı kıvrarak G noktasına masaj yapıyorum.

Bu gerçekten çok acımasızca. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, patlamayı durduramıyor. Bana doğru yıkılıyor, yüzünü omzuma gömüyor ve ben onu orgazm boyunca parmaklarken tamamen sessizce titriyor. Dalgalar halinde onu vurmaya devam ediyor. Ne zaman boşalmayı bitirdiğini düşünsem, duvarları tekrar parmaklarımın etrafında dalgalanıyor ve titremeye devam ediyor.

Sonunda, orgazm nihayet kayboluyor. İkimiz de nefes nefese resimlerinin ortasında duruyoruz. Bana yaslanıyor, titriyor ve ürperiyor.

Kapıda bir gıcırtı var. İkimiz de başımızı kaldırıp Riv'in orada durup bizi izlediğini görüyoruz. Daisy gözlerini kırıştırtarak gerçekliğe geri dönerken gözlerini Daisy'nin üzerinde gezdiriyor.

Ağrıyan parmaklarımı yavaşça çekiyorum, ıslaklığını dudaklarının arasına kadar takip ediyorum, titreyene kadar klitorisinin üzerinde döndürüyorum. Ben parmaklarımı emerken o Riven'a elini uzatıyor. "Katılmak ister misin?"

Boğazını temizliyor, ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırıyor. "Ne kadar istesem de Kiruna'da acil bir randevum var. İkinizden biri birkaç saatliğine şehre gelmek ister mi?"

İkimiz de tereddüt ediyoruz. Sikim zonkluyor. Taşaklarım o kadar çok ağrıyor ki, gerçekten fiziksel acı çekiyorum. Vücudumdaki her hücre Daisy'yi yakalamam, onu ters çevirmem ve kendimi içine sokmam için yalvarıyor. Ama şehre gitmeyeli uzun zaman oldu. Daisy'nin dışarı çıkmak istediğini biliyorum. Bizden sıkılıp gitmesini istemiyorum.

Her neyse, gecikmiş hazzın büyük bir hayranıyım.

Saçlarını kulaklarının arkasına itiyorum. "Hadi yapalım şu işi. Dışarıdayken sikimin ölüp düşmeyeceğini varsayarsak, buna daha sonra geri dönebiliriz."

Riv, sesi biraz kısık bir şekilde, "Giysilerini giy o zaman," diyor. "Beş dakika içinde gidiyoruz." Koridora doğru ilerliyor. Çıkarken onu pantolonunu inceden inceye düzeltirken yakalıyorum.

Daisy iç çekiyor. Güzel pembe göğüs ucuna hızlı bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. "Seni özleyeceğim," diye fısıldıyorum, memesini gömleğinin içine geri sokarak. "Yakında görüşürüz."

"Çok aptalsın," diye mırıldanıyor bana yaslanarak. "Fark ettin!"

Kiruna'ya park eder etmez Cole her ne yapıyorsa onu yapmak üzere ortadan kayboluyor. Daisy'nin elinden tutup onu sokaklarda gezdiriyorum ve Riven, Cole ve benim çocukluğumuzda gittiğimiz yerleri gösteriyorum. Okuldan sonra gittiğimiz kafeyi gösteriyorum. Futbol oynadığımız parkı. Ödevlerimizi yapmaya çalışırken kaloriferlerin altında kıvrıldığımız, bitmek bilmeyen sıcak ve uykulu öğleden sonralarını geçirdiğimiz kütüphaneyi. Her şeyi gözlerinde yıldızlarla dinliyor.

"O zamanlar birbirinizi tanıyor olmanız çok hoş. Keşke hepinizi çocukken görebilseydim."

Omuz silktim. "Hemen hemen aynıydık. Riv biraz daha az ciddiydi. Gerçi makasla koştuğum ya da bağcıklarını bağlamadığım için bana bağırırdı. Cole bugün olduğu kadar huysuz ve sessizdi. Tanıdığım en utangaç çocuktu."

Başını yana eğiyor, uzun örgüsü sallanıyor. "Onun utangaç olduğunu hiç düşünmemiştim," diyor düşünceli bir şekilde.

"Çünkü artık iri yarı, kaslı bir adam oldu. Ama o zamanlar, kirli giysileri ve davranış problemleri olan sıska bir çocuktu. Kasabada yaşamıyordu, Sami yerleşimlerinden birinden geliyordu. Üçüncü sınıfta bizim sınıfa katıldı."

"O yerli mi?"

"Evet. Tahta ve deriden bir şeyler yapmayı böyle biliyor. Ve bu yüzden iyi bir korucu. Ren geyiği sürülerinin etrafında büyüdü."

"Sizin hakkınızda bilmediğim o kadar çok şey var ki."

Daha önce hiç fark etmediğim bir iç çamaşırı mağazasının önünden geçiyoruz. Normalde önünden geçip giderdim ama bugün vitrindeki bir şey gözüme çarpıyor. Sütyen ve külot modelleri sergileyen insanlıktan çıkmış sıksa mankenlerin arasında, tam ortada, minik beyaz papatyalarla işlenmiş seftali rengi ipek bir slip giymiş bir tane var.

Bunu onun üzerinde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Soluk kumaş yumuşak teninin üzerinde eriyip giderdi. Göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarına yapıştırdı ve etek ucu muhtemelen şımarık küçük kalçalarının altını sıyırdı.

Beni kaburgalarımın dürttüğünde çok uzun süre baktığımı fark ediyorum. "Denemek ister misin?" "Denemek ister misin?"

"İçinde ne kadar güzel görünürsem görüneyim-" Tekrar pencereye bakıyorum. "Beğendin mi? Ortadaki mi?"

"Bu muhteşem."

Elini tutup onu içeri çekiyorum. Küçük dükkana girdiğimizde zil çalıyor. Onu doğruca rafa götürüyorum. "Bedenini seç."

Gülüyor. "Eli, arabamı tamir ettirmek için para biriktirmeye çalışıyorum, iç çamaşırına para harcamıyorum."

"Bu bir hediye, bebeğim."

Kaşlarını çattı. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Tanrı aşkına, zaten bana yaşamam için bedava bir yer veriyorsun. Bu haliyle sana asla geri ödeme yapamam."

"Güven bana." Bir elimi ceketinin arkasına doğru kaydırıyorum. Cildi tüm yalıtıcı katmanların altında sıcaktan yanıyor. "Bu hediyeden kesinlikle faydalanacağım. Eğer bir şey varsa, bu bana bir hediye."

"Peki ya Riven?"

"Olabilir. Eğer bu gece seni paylaşmak istersem."

Ayağa fırlıyor ve adem elmama bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim o zaman. Hadi yapalım şu işi."

En süslü hediye paketlerine koymaları için ısrar ederek fişin parasını ödüyorum, sonra tekrar dışarıya, karın içine çıkıyoruz. Kapı kapanırken Cole ve Riven'in bize doğru geldiklerini görüyorum. Cole dikkatle dükkanın vitrinine bakıyor.

"Eli görünüşüyle ilgili denemeler yapıyor," diye açıklıyor Daisy. "Ben sadece sutyen ölçüsünü bulmasına yardım ediyordum."

Kulağını öptüm. Yıldız şeklinde minik, ışıltılı küpeler takıyor. Belki ben de ona küpe almalıyım. Acaba o fark etmeden kurtulabilir miyim?

"Alışveriş mi yapıyorsun?" Riven çantaya bakarak soruyor. "Daha fazla kıyafete ihtiyacın var mı?"

"Bu gece biraz eğleneceğiz," diyor Daisy tatlı bir sesle. "Eli başladığı işi bitirmek istiyor."

Gözleri kararıyor. Boğazını temizler. "Peki o zaman. Ah. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Eve dönmeden önce biraz yemek yiyebiliriz. Nasıl h i s s e d i y o r s u n ?"

"Ben oyumu pizzadan yana kullanıyorum," diye ekliyorum.

Riv, "Hep pizzaya oy veriyorsun," diye mırıldanıyor.

Daisy göz ucuyla Cole'a bakar. "Peki ya sen Cole? Sen ne istiyorsun?"

Cole hiçbir şey söylemiyor. Bu pek de alışılmadık bir durum değil; pek konuşkan biri sayılmaz. "Cole," diyorum. "Daisy nerede yemek istediğini sordu."

Hâlâ cevap vermiyor. Dönüp ona bakıyorum. Sokağın karşısındaki bir şeye acımasızca bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve midem alt üst oluyor.

Hayır. İmkânı yok. Bu mümkün değil.

Eski kız arkadaşımız Johanna birkaç metre ötede duruyor ve bir spor mağazasının vitrinini inceliyor. Sanırım geçmiş hayatımda bir sürü kedi yavrusu falan öldürmüş olmalıyım, çünkü ben ona bakarken o bana bakıyor, soluk mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzünde tanıma kıvılcımları belirdi. Yanıma doğru gelmeye başladı. Daisy'yi kapıp kaçma isteğimle savaştığım zorundayım.

"Johanna," diyor Riven sakince, bize doğru yaklaşırken. Sarı saçları biraz daha uzamış ve yüzünde birkaç çizgi daha var, ama çoğunlukla, onu son gördüğümde, mahkeme salonunda olduğu gibi görünüyor.

"Riven. Cole." Beni tanıma zahmetine bile girmedim.

Bu kadınla iki yıl çıktım. Yüzlerce kez içine girdim. Ama o sanki burada değilmişim gibi bana bakıyor.

Ki bu iyi bir şey. Buna alışkınım.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Gözleri aramıza sıkışmış Daisy'ye takılıyor. "Vay canına. Hâlâ bunu yapıyorsun demek?"

"Seninle konuşmak istemiyoruz," diye mırıldanıyor Cole.

"Kabalaşmaya gerek yok," diyor soğukkanlılıkla ve Daisy'ye dönüyor. "İşler nasıl gidiyor? Seni henüz yerleştirmediler mi?"

Daisy ona anlamsızca göz kırpmıyor. "Um. *Förlåt*. İsveççe bilmiyorum."

Johanna'nın pembe dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Yabancı mı? Artık onları denizaşırı ülkelerden mi getiriyorsunuz?"

Riven Daisy'nin önüne geçmek için hamle yapar. "Onunla konuşma," diye bağırıyor. "Burada ne işin var senin?"

Johanna gözlerini kırpmıyor. "Oh. Biz sadece küçük bir ev ziyaretindeyiz." "Biz mi?"

Başını sallıyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Rickard!" diye sesleniyor. "Buraya gel ve merhaba de!"

Beyaz-sarı saçlı küçük bir çocuk kendini bir vitrinden kurtarıyor ve karda biraz tökezleyerek bize doğru koşuyor.

"Merhaba," diyor neşeyle, annesinin yanına yanaşarak. "Sen kimsin?"

Cole'un yüzündeki tüm renk kaybolur. Geriye doğru bir adım atıyor ve karda sendeleyerek geri dönüyor. Kalbim onun için çarpıyor.

Johanna çocuğun saçıyla oynamaya başlar. "Bunlar bazı eski arkadaşlar. Seni bebekliğinden beri tanıyorlar. Bu Riven, ve Cole, ve- şey, Eli, sanırım Rickard'la daha önce hiç tanışmadın, değil mi? Sen hâlâ hapisteydin."

Tokat yemiş gibi hissediyorum. Riven derin bir nefes çeker. Cole'un eli yumruk oldu. Daisy hepimize bakıyor, açıkça kafası karışmış.

Johanna kibarca gülümsüyor. "Seni bıraktıklarını görmek güzel."

Yemin ederim, görüşümün kenarları kararıyor. Kulaklarım parazitlerle doluyor. Birdenbire, artık bu boku yapamıyorum. *Yapamıyorum*. Daisy'nin elini bırakarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bir taksi çağırmak için telefonumu çıkararak uzaklaşıyorum.

Sürüşü fark etmiyorum bile. Sanki bayılmışım gibi. Beynim kapanıyor. Sonra bir baktım, yamaçtaki kiralama masasında iş arkadaşım Carolina ile pazarlık yapıyorum.

"Ekipman kiralamam gerekiyor," diyorum ona hışımla. Tezgâha yaslanıyorum, titriyorum ve terliyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Yumruğumu göğüs kafesime vurarak yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum.

Endişeyle bana bakıyor. "Eli, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Titreyen bir elimle saçlarımı geriye itiyorum. "Ekipmana ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum.

"Tatlım, ihtiyacın olan şey oturmak. Bayılacak gibi görünüyorsun." Beni bir sandalyeye oturtmak için omuzlarıma uzanıyor ama ben ellerini sallıyorum.

"Ver. Bana. Ekipmanı. Ekipmanı," diye ısırdım. "*Şimdi*, Tanrı aşkına!"

Gözleri büyüdü. Hiç şaşırmadım. Ben kimseyle böyle konuşmam. Yarın kendimi tam bir pislik gibi hissedeceğim ama şu anda kendimi hiç de çekici hissetmiyorum. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Benim için bazı ekipmanları kontrol ediyor ve ben de gondola binerek en zorlu çift siyah elmasımıza doğru ilerliyorum. Burada başka kimse yok. Patikanın başlangıcına kadar kayıyorum ve aşağı bakıyorum. Eğim dik; neredeyse dağdan aşağı doğru doğrudan dikey bir düşüş. Ağaçlar her iki tarafta sıralanarak yolu daraltıyor ve sonunda keskin bir uçurumun kenarı düşüyor.

Gözlüklerimi indiriyorum. Zaman yavaşlıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kulaklarımda kendi titrek nefeslerimi duyabiliyorum. Carolina muhtemelen haklıydı; şu anda bunu yapmamalıydım. Doğru kafa yapısında değilim. Tepki sürem berbat olacak. Sakinleşene kadar gidip daha kolay birkaç parkur yapmalıyım.

Ama şu anda umurumda değil. Kendimi kenardan itip havaya uçuyorum, sonra düşmeye başladığımı hissediyorum.

NINETEEN

DAISY

Kayak merkezinde, ellerinde snowboard ve kayak sopaları olan insan gruplarının arasından dolanarak ilerliyorum. Başım dönüyor. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kimdi o sarışın kadın? Neden tüm çocuklar üzerinde bu kadar büyük bir etkisi vardı? Cole ve Riven o gider gitmez arabaya döndüler ama ben kulübeye gitmek yerine burada bırakılmayı istedim. Eli üzgün olsaydı buraya gelirdi diye düşündüm.

Yolun karşısına geçerken, üzerinde tesisin logosu bulunan ceketler giyen birkaç sarışın kız görüyorum ve içlerinden birini durduruyorum. "Affedersiniz. Eli'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Ofluyor. "Tanrım. Bir kızın bana bunu sorduğu her sefer için on kronum olsaydı."

"O yamaçlarda," diyor arkadaşı. "Bir süredir orada." Dönüyor ve gözlerini kısarak üzerimizde yükselen dağlara bakıyor. "Hm." Manzarayı tarıyor, sonra işaret ediyor. "İşte orada! Bu o, orada, yeşil ceketli."

Parmağını takip ediyorum ve onu gördüğümde kalbim sıkışıyor. Vay anasını.

Eli dağdan aşağı inanılmaz bir hızla iniyor, vücudu neredeyse yere degecek şekilde yan yatmış durumda. Ben izlerken, bir rampanın üzerinden uçmak için tam zamanında düzeliyor. Kayakları altından kayıyor ve havada tembelce geriye doğru taklalar atarak yuvarlanırken ağzım açık kalıyor. Kayaklarının üzerinde zahmetsizce dik bir şekilde yere iniyor ve köşeyi dönüyor.

"Bu güvenli mi?" O yokuş aşağı inerken ben ciyaklıyorum.

Gülüyor. "Bence kendi başının çaresine bakabilir."

Yokuşun dibine varmasını nefesimi tutarak izliyorum, sonra kendimi geri dönmeye zorluyorum. Belli ki biraz stres atmaya ihtiyacı var, bu yüzden ona burada olduğumu mesaj atıyorum ve beklemek için en yakın apres-ski barına gidiyorum.

Beklerken, komisyon e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Sam'den gelen üç yeni mesajı görünce iniltimi bastırmak zorunda kaldım. Beni neden rahat bırakmadığını bilmiyorum. Belli ki onunla konuşmak istemiyorum. İçten içe irkilerek mesajı açmak için kaydırıyorum.

Bebeğim, orada olduğunu biliyorum. Lütfen cevap ver. Konuşmamız lazım.

Bu da ne demek şimdi? Ellerim terliyor, kısa bir cevap yazıyorum.

Konuşacak bir şeyimiz yok. Benimle iletişime geçmeye çalışmayı bırak. Bu benim iş e-postam.

Cevap neredeyse anında geri geliyor.

Tanrıya şükür iyisin! Çok endişelendim. Hangi cehennemdesin?

Kızgın olduğunu biliyorum bebeğim ve özür dilerim. Çocukça davrandım. Ama bunu geride bırakabiliriz. Birlikte çok iyi çalışıyoruz.

Öfke seline kapılıyorum. Sanki hayatımı mahvetmemiş gibi nasıl böyle konuşabiliyor? Beni kovdurdu, tüm ailemi ve arkadaşlarımı bana düşman etti ve şimdi bunu 'geçmişte bırakmamız' gerektiğini mi söylüyor?

Başka biriyle görüşüyorum. Olmasam bile, gezegende çıkacağım son kişi sensin. Beni rahat bırak.

E-postayı gönderdim, sonra telefonumu kapattım ve cebime geri koydum. O kadar kızgınım ki önümü bile zor görüyorum. Ona inanamıyorum. *İnanamıyorum.*

Onu. Beni tanıdığım herkesin önünde küçük düşürdükten sonra cidden tekrar bir *araya gelmek mi* istiyor? Tezgâhı kavrayıp sessizce öfkeleniyorum.

"Daisy?" Omzuma ağır bir el indi.

Eli'yi görmek için dönüyorum, hâlâ kayak kıyafetleri içinde. Hiç düşünmeden yukarı doğru fırlıyorum ve onu öpüyorum. Dudakları buz gibi; saçlarında hala buz var ve kıyafetlerinde kar eriyor. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir an hareketsiz duruyor; sonra iç çekiyor ve ağzını açarak onu düzgünce öpmeme izin veriyor.

"Şey," sonunda birbirimizden ayrıldığımızda yeşil gözleri parlıyor. "Sanırım bu, pistlerde yaşadığım en iyi karşılamaydı."

Yanına doğru eğildim. "Senin için çok endişelendim. Çok üzgün görünüyordun."

"Oh, Tink." Yüzünde eğlenen bir ifadeyle ikimizi izleyen garsona dönüyor. "Maria, bize biraz *glögg* getirebilir misin? Sanırım organlarım dondu."

"Hemen geliyor," diyor parlak bir sesle ve ocaktaki büyük gümüş tencereden buharı tüten bir sıvı almak için dönüyor. Eli kayak ceketini silkeliyor, sonra taburemi tutup yaklaştırıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Ona sokuluyorum, çam iğnelerinin ılık kokusunu içime çekiyorum.

"Glooog nedir?"

"*Glögg*. Sıcak kırmızı şarap, porto ve brendi ile. Ve bir sürü baharat."

"Vay anasını. Yerde mi yatacağım?"

Gülüyor. "Maria onu güçlü yapıyor, ama eğer *çitçitlerle* başa çıkabilirsen, iyi olacaksın."

"Buyurun." Maria önümüzdeki barın üzerine dumanı tüten iki fincan koyuyor.

Dikkatli bir yudum alıyorum. Tadı baharatlarla ısıtılmış sıcak şarap gibi. "Çok lezzetli."

"Evet," diyor Eli usulca, yüzüme bakarak.

Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere doluyorum. "İyi misin? Neden buraya geldin? Kimdi o kadın?"

Gözlerini kırpıştırıp yere bakıyor. "O bizim eski sevgilimizdi. Johanna."

"Oh." Bunu kafamda düşündüm. "*Eski sevgilimiz mi? Üçünüzün de mi?*" "Evet."

Birden kadına karşı bir kıskançlık hissettim. *Ü ç ü n ü d e e l d e e t t i* . Cole da onu istiyordu. "Onu sevdin mi?"

İçkisinin sapıyla oynayarak başını sallıyor. "Hepimiz yaptık. Hem de çok." "Kulağa ciddi geliyor."

"Oldukça ciddiydi. İki yıl sürdü. Yüzünü buruşturdu. "Onunla ilişkim iki yıl sürdü. Diğer ikisi daha uzun süre birlikteydi."

"Nedenmiş o?"

Omuzlarını sıkıca silkiyor. "Benden sıkıldı."

Ağzım açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Gülüyor. "*Du ser ut som en fâgelholk.*"

"Ne?"

"Kuş yuvasına benziyorsun." Parmak eklemiyle ağzımı kapatıyor. "Çok tatlısın."

"Bir insan *senden* nasıl sıkılabilir ki?" Ben patladım. İmkânsız görünüyor. Tanıdığım en enerjik, eğlenceli, karizmatik insanlardan biri.

Derin bir iç çekerek *glögg'ünden* bir yudum daha alıyor. "İnanması zor biliyorum ama evet, bu kadar çekiciliğe, zekâya ve yakışıklılığa rağmen insanlar benden sıkılıyor. Bu gerçekten hiç mantıklı değil."

Saptırıyor. Koluna dokunuyorum. "Bence seni istemeyecek kadar akıl hastası."

Homurdanıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Seni yamaçlardan inerken gördüm. Çok yeteneklisin. Yakışıklısın, akıllısın, tatlısın ve çekicisin."

"Büyük bir aletim var," diye ekliyor.

"-çok *büyük bir siki*n var, *Eli*," diye yankıladım. "Gerçekten, sen tam bir paket gibisin. Herhangi bir kadın -herhangi biri- seni hayatında istememek için deli olmalı."

Başını eğiyor ama yüzüne yayılan gülümsemeyi gizleyemiyor. "Teşekkürler, Tink. Çok tatlısın." Bir elini bara vuruyor. "Hadi.   kini bitir, sonra geri dönelim. Sanırım ben ve Riven sana tüm hikâyeyi anlatmalıyız."

Kulübeye geri döndüğümüzde tüm ışıklar kapalıydı. Soğuk ve boş görünüyor.

"Riv?" Eli arıyor.

"Merhaba," diye bir ses geliyor mutfak masasından. Karanlıkta bir yığın evrakın üzerine eğilmiş Riv'i görmek için dönüyorum. Sesi kederliydi.

"Cole nerede?" Eli soruyor.

Başını pencereye doğru salladı. Dışarıdan ritmik bir şekilde gelen sabit bir *gümbürtü* sesi duyabiliyorum. "Masum bir ağacı parçalara ayırmak."

"O iyi mi?" Eşarbımı boğazımdan   z yorum.

Riv omuz silkiyor. "Olacak. Sadece bir şeyi baltalaması gerekiyor." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. Çok  zg n ve bitkin görünüyor. Botlarımdan inerek odayı geçiyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onun kucağına kayıyorum.

şaşkınlıkla sertleşiyor, sonra rahatlıyor. "Merhaba," diye mırıldanıyor ve beni göğsüne çekiyor.

" yi misin?" "Neden

olmayayım ki?"

"Ona Johanna'dan bahsedeceğimizi söyledim," diyor Eli, mutfağa girip ışıkları yakarken.

Riv kaşlarını  atar. "Ne? Neden?"

"Bugünden sonra bir açıklamayı hak etmiyor mu sence?"

"Yine de bu iyi bir fikir mi?"

Eli **h o m u r d a n ı y o r** . "Sence şeytana dönüşmek için ilham **f a l a n m ı** alacak? Ona söylemenin ne zararı var anlamıyorum."

Riven yüzümü okuyarak hafifçe geri çekiliyor. Ben sessiz kalıyorum. Hikâyeyi öğrenmek için can atıyorum ama bunun için onlara baskı yapmayacağım.

"Sanırım **h a y ı r** , " diyor Riven sessizce. "Yine de bu konuşma için bir içkiye ihtiyacım olacak."

"Hallediyorum." Dönüyorum ve Eli'nın dolaptan bir kokteyl çalkalayıcı çıkardığını görüyorum. "Bunları *sert* yapıyorum."

YİRMİ

DAISY

Yirmi dakika sonra, ateş ızgarada çtırdıyor, hepimiz ikinci viski ekşimizi içiyoruz ve kanepeye geçtik. Eli'ye sarılmış oturuyor, Riven'ın sertçe oturuşunu izliyorum. Ölüme mahkum edilmiş bir adam gibi görünüyor.

"O zaman devam edelim," diye mırıldanıyor. Uzanıp elini sıkıyorum.

"Doğru." Eli kolumu okşadı. "Evet. Johanna ile yedi ya da sekiz yıl önce Kiruna'da tanıştık. Cole ve ben bir spor merkezinde çalışıyorduk, Riv de *allmântjänstgöring* yapıyordu." Ben bilgece başımı sallıyorum, o da başını eğiyor. "Tıp fakültesinden sonra lisansınızı almak için yaptığınız staj gibi bir şey. Johanna bizimkinin yanındaki daireye taşındı. Güzel ve tatlıydı. Ona hemen aşık olduk ve ilişkimiz çok hızlı bir şekilde ciddileşti. Aslında o yıl Noel'i Riv'in Amerika'daki ailesiyle geçirdik, dördümüz birden."

"Oh." Gözlerim açıldı. "Siz bu konuda açık mısınız?"

"Utanılacak bir şey yapmıyoruz ki. Sonraki iki yıl geçti. Sonunda benden sıkıldı ve beni terk etti ama o sırada hepimiz aynı dairede yaşıyorduk, yani hala ev arkadaşydık. Bir gün polis kapıyı çaldı. O gün erken saatlerde bir araba kiralamıştım ve kiraladığım yerde koltuğun arkasına zulalanmış kocaman bir kokain torbası bulmuşlardı. Arabayı Johanna da kullanmıştı ama benim adıma kiralanmıştı, bu yüzden tutuklandım. Benim olmadığını söylediğimde kimse bana inanmadı, hapse girdim - hikayenin o kısmını biliyorsunuz."

Başımı salladım, kalçasını sıktım.

"Duruşmadan hemen sonra Johanna Riv'e onunla özel olmak istediğini söyledi. Cole'u terk etmek ve evlenmek istiyordu. Riv de ona sırılsıklam aşıktı, bu yüzden evlenme teklif etti, taşındılar ve düğünü planlamaya başladılar. Tek sorun, birkaç ay sonra hamile olduğunu öğrenmesiydi. Hesaplamaları yaptı ve babasının *Cole* olduğunu söyledi."

Kokteylimden bir yudum alıyorum. "Eastenders gibi bir şey bu."

"Seni eğlendirdiğimize sevindim," diyor Riven sert bir şekilde.

Eli ona dirsek atar. "Riv bu konuda pek heyecanlı değildi ama bu yaptığımız işin bir riski. Sadece nişanlandıktan sonra birlikte oldular, yani Riv'i aldatmış falan değildi." Bardağının geri kalanını içiyor. "Bebek doğdu. Rickard. Johanna ve Cole, Cole'un hafta sonları ona bakacağı bir anlaşma yaptılar. Çok heyecanlıydı; dairesindeki bir odayı bebek odası olarak yeniledi, tüm bu bebek eşyalarını satın aldı. Ve *sonra...*" dramatik bir şekilde duraklar. "Cole'un bebek nöbetinde *olduğu* bir gece, kapısına bir adam geldi ve Cole'a gerçekten babası olduğunu söyledi. Cole çok öfkелendi. Bu çocuğu *çok* seviyordu. Adamı neredeyse sokak ortasında dövecekti. Johanna Rickard'ı almaya geldiğinde, Cole ona olanları anlattı ve Johanna garip bir şekilde savunmaya geçti. O da DNA testi istedi ve bir de ne görsün, Cole baba değilmiş."

"Seni aldatıyor muydu?" Riven'a sordum. "İkinizi de mi?"

Riven başını sallıyor.

"Ama anlamıyorum. Neden bebeğin Riven'ın değil de Cole'un olduğunu söyledi?" Eli bana sert bir bakış attı.

"Ne?"

"Riven siyah," diyor Eli nazikçe. "Cole beyaz."

Kızardım. "Ah. Doğru." Duh.

"Fark etmedin mi?" Riven içkisinden derin bir yudum daha alarak söyleniyor.

"Ona bakmamaya çalışıyorum."

Eli kahkahalarla gülüyor. "Her neyse, Cole'a çok sert vurdu. *Gerçekten* çok sert. Çocuğunu kaybetmiş gibi hissetti. Ortadan kayboldu. Kalktı ve şehri terk etti. Bu arada, Riven nişanlısının onu aldattığına inanamadı, bu yüzden kanıt aramak için onun eşyalarını aramaya başladı. Ve tahmin edin ne buldu?"

"Bunu bu kadar interaktif yapmak zorunda mısın?" Riv mırıldanıyor. Yüzüne bakıyorum. Gözleri acı dolu. Bundan gerçekten zevk almıyor.

Eli'dan uzaklaşıyorum ve onun yerine kolunun altına girip başımı göğsüne koyuyorum. Saçlarıma bir öpücük konduruyor ve beni içine çekiyor.

"Poşetler dolusu kokain buldu," diye devam ediyor Eli. "Hem de çok miktarda. Gideceği bir parti için saklıymış."

Gözlerim muhtemelen tabak büyüklüğünde. "Sana tuzak kurdu."

"Babam Eli'nin masum olduğunu biliyordu," diye zorluyor Riven. "Johanna'yı mahkemede bedavaya savundu, çünkü ailem grup ilişkilerim olmasından nefret ediyordu. Bunu akıllı, güzel, eğitilmiş bir kadınla birlikte olmamı sağlamak için bir fırsat olarak görüyorlardı." Bardağının kenarına hafifçe vuruyor. "Babam ona, diğer ikisini terk edip benimle evlenmeyi kabul ederse davayı *karşılıksız* yapacağını söyledi. Ben de kandım." Kalın kalın yutkunuyor. "Hatayı fark eder etmez Eli'yi hapishanede ziyaret etmeye çalıştım ama beni görmek istemedi. Onu çıktıktan aylar sonra buldum. İşsizdi ve bir motel odasında ölene kadar içiyordu."

"Uyuşturucu suçlamasıyla iş bulmak oldukça zor," diye omuz silkiyor Eli. "Ama sorun değil, çünkü ondan sonra her şeyi düzeltti."

Rahat bir nefes aldım. "Öyle mi?"

Eli başını sallıyor. "Başka biri olsa bizden vazgeçer ve yoluna devam ederdi. Ama Riv, Cole'u Stockholm'de buldu ve ikimizi de büyüdüğümüz yere, buraya getirdi. Bana kayak merkezinde kayak eğitmeni olarak iş buldu. Sahibine benim için kefil oldu. Ve burayı satın aldı." Kulübenin etrafında el sallıyor. "Dökülüyordu ama birlikte onardık. Ve gerisi tarih oldu."

"Vay be." Koltuk minderlerine yaslanıyorum. "Bu hayatımda duyduğum en saçma ilişki hikâyesi." Bu *benim* kötü ayrılığımı

uysal. "En azından mutlu bir sonu var." Riven alay ediyor. Ben de ona bakıyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diyor kısaca. "Bu mutlu bir son değil. Eli haksız yere hapsedildi. Cole bir çocuk kaybetti. Bunların hiçbiri olmak zorunda değildi ama beni manipüle etmesine izin verdim."

"Senin hatan değildi dostum," diye itiraz ediyor Eli. "İşte bu yüzden *manipülasyon*."

"Anlıyorum," diye araya giriyorum. "Ben de eski sevgilim tarafından manipüle edildim. Birini bu kadar çok sevdiğinizde, düşünceleriniz üzerinde çok fazla güce sahip olurlar. Kafanın içine girmelerine bile gerek yok; zaten oradalar."

Riven kaşlarını çatıyor, bakışları bana odaklanıyor. "Seni kim manipüle etti?"

Yere bakıp bardağımın dibindeki portakal dilimini inceliyorum. Bir an için Sam'le olanları onlara anlatmayı düşünüyorum. Ama kelimeler ağzımda kalıyor.

Yapamam. Bu her şeyi mahveder. Eğer öğrenirlerse, artık burada onlarla kalamam.

"Sadece onu terk etmemi istemeyen bir eski sevgili. Bir süre önceydi." Boğazımı temizliyorum, konuyu değiştirmek için hızlı bir yol arıyorum. "Şey. Bana anlattığınız için teşekkür ederim." Bardağımı yere bıraktım ve Riv'in kolunun altından kayarak çıktım. "Biliyor musun, Eli bugün bana bir hediye aldı."

Eli sırtıyor, neşeleniyor. "Kesinlikle yaptım." "Görmek ister misin?"

"Tamam." Riven şaşkın görünüyor.

"Bir saniye." Tazelenmek için banyoya koşuyorum, sonra üstümü değiştirmek için yatak odama gidiyorum. Riv iç çamaşırı çantasını yatağımın üzerine bırakmıştı ve ben de beyaz, ışıltılı kağıt mendili hızla açıp slipi çıkardım. Elimi kumaşın üzerinde gezdirdim. İnanılmaz yumuşak ve ipeksi, narin bir bale terliği şeftalisi. İç çamaşırıyla uğraşmadan içine giriyorum, sonra makyajımı tazeliyorum, saçıma biraz parfüm sıkıyorum ve parmaklarımı buklelerimde gezdirerek onları gevşetiyorum. Aynada kendimi kontrol ettiğimde etkilendim. Seksi görünüyorum.

Yansımamı incelerken midemde bir şeyler sızlıyor. Ben bakıyorum. *Ateşli* görünüyorum. Ateşli, seksi ve biraz da... güzel görünüyorum. Uzanıp tırnağımla cama dokunuyorum.

Asla itiraf etmem ama İsveç'e gitmeden önce kendimi bir daha asla seksi bulamayacağımı düşünüyordum. Duşta vücuduma bakamıyordum bile. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm herkes birden arkamdan konuşmaya, bana fahişe ve sürtük demeye başladı. Haberlerde gazeteciler sanki ben bir tür cinsel sapkınmışım gibi konuşuyorlardı. Gittiğim her yerde erkeklerin bana baktığını, gözleriyle beni soyduklarını hissediyordum. Vücudum bana seksi gelmiyordu; kendimi kullanılmış, çöp kutusunun dibindeki bir çöp parçası gibi hissediyordum.

Ama şimdi vücudum tekrar benimmiş gibi hissediyor. Kızardım, tahrik oldum ve heyecanlandım. Ve bu inanılmaz bir his.

Saçlarımı kabartıp yalınayak oturma odasına dönüyorum. Çocuklar içkilerini yudumlarken sohbet ediyorlardı. Beni ilk Riven fark etti ve sözün ortasında dondu kaldı.

YİRMİ BİR

DAISY

Eli bakar. "Oh, *bebeğim*. Sana hayal ettiğimden daha çok yakışmış." Bana doğru uzanıyor, ben de kollarına girip parmaklarını kalçalarımındaki kumaşın üzerinde gezdirmesine izin veriyorum. "Siktir. Çok güzelsin."

Ona doğru sallanıyorum, sonra ellerimi omuzlarımda hissedince sıçıyorum. Riven beni nazikçe kendisine doğru çeviriyor ve bir balerin gibi olduğum yerde döndürüyor. Gözlerini yavaşça üzerimde gezdiriyor, beni öyle bir içine çekiyor ki yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Fark ediyor ve bir elini kaldırıp başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, adem elması sallanıyor. "İyi bir zevkin var," diyor Eli'a sertçe.

Eli cevap vermiyor, ellerini kıçımdaki ipeğin üzerinde gezdirmekle meşgul. Yanaklarımı kavırıyor, sıkıyor, sonra küçük bir çimdik atarak beni sarsıyor. Riven parmağını küçük dantelli kayışlardan birinin altına sokup omzumdan çekştiriyor. Sonra beni daha yakına çekti ve yüzünü memelerime gömdü. Sıcak dudaklarının hassas tenimde gezindiğini hissederek çığlık atıyorum. Göğüslerimi ağzına alıp sertçe nefes alırken sakallı yanakları bana sertçe vuruyor.

Arkamda Eli bir elini kalçamın iç kısmına doğru kaydırarak bacaklarımdan arasına uzanıyor. İki parmağını kıvrımlarımdan arasına sokup nefes alıyor. "Bebeğim. *Sırılsıklam* olmuşsun."

Titriyorum ve başparmağını yarığımın etrafında dolaştırıp kalçalarımı ona doğru itene kadar benimle alay ederken hiçbir şey söylemiyorum. Elbisemin eteğini kaldırıyor ve kalçamı ısırarak beni inletiyor.

"Ne istiyorsun?" diyor Riven, göğüslerimi öperek. Bir meme ucunu emip kumaşın üzerinden ıslatırken gözlerim dalıyor.

"Sen. İkiniz de. Şimdi."

"Neden önce onu sen almıyorsun?" Eli parmaklarını son bir kez dudaklarımın arasında gezdirdikten sonra elini çekiyor. Bir kolunu kanepenin arkasına atarak arkaya doğru yayılmasını ve parmaklarını tembelce yalamasını izliyorum. "Manzaranın tadını çıkarıyorum."

Riven bana bakıyor, ben de elimi kıvrıcık saçlarında gezdirerek başımı sallıyorum. "Prezervatif mi?" Homurdanıyor.

Düşünüyorum. Zaten Bareback Talk'u yaptık; Riv her ikisi için de kan tahlili sonuçları verdi ve Sam'den ayrıldıktan hemen sonra test yaptırdım. Son birkaç yıldır bobinim var, yani ne istersek yapabilecek durumdayız.

Ne istersek.

Bir sürü şey istiyorum.

"İçime boşalmanı istiyorum," diye karar verdim.

Riv boğazının arkasından bir ses çıkarıyor, sonra kollarını belime doluyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni döndürüp duvara yasladığında inliyorum, böylece göğsü sırtıma bastırıyor ve siki kırımın arasına sürtünüyor. Bir elini slipin altından geçirerek parmaklarını amcığımına sokuyor. "Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor. Bana sürtünürken inleyerek ona doğru geri itiyorum. Elleri her tarafımda dolaşıyor, kıcıımı avuçluyor, kalçalarımı sıkıyor ve ben gözlerimi kapatıp karıncalanma dalgalarının tenime hücum ettiğini hissediyorum. Sikiinin sert ucu bacaklarımın arasına baskı yapıyor, ben onu içime almaya çalışarak üzerine doğru eğilmeye başlayana kadar benimle alay ediyor. Riv teslim olup yavaşça içime girerken İsveççe küfürler ediyor. Onun için açıldığımı, bir çiçek gibi açıldığımı hissediyorum. İçime santim santim giriyor ve yoğun dolgunluk hissi karşısında ağzım açık kalıyor. Ellerim dışarı fırlıyor. Gergin, titreyen pazusunu kavırıyorum ve bir anlığına hareketsiz kalıyoruz.

"İyi mi?" Mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Lütfen. Lütfen, lütfen."

Bir elini duvara dayıyor ve enieme bir öpücük konduruyor. "Tatlı kız," diye fısıldıyor, sonra beni güçlü, ağır itişlerle sismeye başlıyor. İçime sertçe girerken başımın omzuna düşmesine izin veriyorum, kucağında eriyorum. Başka bir şey yapamıyorum; zar zor ayakta durabiliyorum. Parmakları kalçalarımı sıkıyor ve içime girerken göğsündeki ve kollarındaki kasların esnediğini hissediyorum, kalın siki hassas duvarlarıma tekrar tekrar kayıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve orgazmımın çoktan içimde ürperdiğini, başımın üzerinde, ulaşamayacağım bir yerde sallandığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Kıvraniyorum ama oraya ulaşamıyorum. "Daha fazla," diye kabaca bağıriyorum.

İtaat ediyor, beni duvara daha da sert bastırıyor. Göğüslerim ahşap panellere çarpıyor, meme uçlarım slipin alaycı, kaygan ipeğine sürtünüyor. Hızını artırıp içime girerken sıcak nefesi boynuma çarpıyor. Her itiş beni biraz daha kenara çekerken tekrar tekrar inlemeye başlıyorum. Riv parmağını yalıyor, sonra aşağı uzanıyor ve klitorisimin etrafında gezdiriyor.

Bu çok fazla. Ona karşı sarsılıyorum. "Oh, *Tanrım*, Riv-"

"Şşşt," diye fısıldıyor kulak mememi ısırarak. İtişleriyle aynı anda klitorisimin yan tarafını hafifçe okşamaya başlıyor. Dokunuşu alaycı ve sinir bozucu, beni daha fazla kızdırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar hafif. Ona karşı kıpırdaniyorum, nefes nefese kalıyorum ve iç çekiyorum. İçimdeki o mükemmel noktaya vurmaya devam ediyor, hassas sinirleri tokatlıyor, içime zevk kıvılcımları gönderiyor. Tam artık dayanamayacağımı, *aslında bu adamı öldürmek üzere olduğumu* düşündüğüm anda pes ediyor ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Orgazmım beni vurduğunda yarı çığlık atıyorum, midemde patlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Riv'in göğsüne yığılıyorum ve ben titreyip kıvranırken, aletine sürtünürken, ön kolunu pençelerken o beni tutuyor. İtişleri titrete ve dengesiz hale geliyor. Çok yaklaştı ama kendini tutmaya çalışıyor. Kıcıımı ona doğru geri itiyorum, orgazmım azalırken ona sürtünüyorum ve sanırım arka planda Eli'nin kurt ıslığını duyuyorum.

"Emin misin?" Riven kulağımı tırmalıyor.

"*Evet*. Tanrım, sadece *gel* Riv. İçime gel."

Parmaklarını kalçalarımaya geçirip sonunda bıraktığında haykırıyorum. Orgazmı tüm vücudumu titretiyor ve içime akıp beni derinlemesine doldururken sıcaklık karnıma yayılıyor. Gözlerimi kapatıyorum. İnanılmaz bir his. Boşalırken içime girmeye devam ediyor, G noktama sürtünüyor, saçlarıma doğru nefes nefese kalıyor. Sonunda, yine de, itişleri yavaşlayarak durdu. İkimiz de ayakta duruyoruz, nefes nefese, kalçalarımız hala birbirimize karşı küçük sallanma hareketleri yapıyor. Dudaklarını boynuma, omuzlarıma sürtüyor, sıcak nefesi titreyen tenimde buğulanıyor.

"Sen bir rüyasın," diye mırıldanıyor.

"Gösteri iyi miydi?" Omzumun üzerinden Eli'a zayıfça sesleniyorum.

"Eleştirmenler ona on üzerinden on veriyor." Ayağa kalkıyor, kumral buklelerini gözlerinden silkeliyor. Alt dudağı kızarmış, sanki ısırmış gibi ve çok zor nefes alıyor. Elimi tutuyor. "Sanırım sıra bende."

Riv dudaklarını başımın arkasına değdiriyor, sonra yavaşça çekiliyor. Kalçalarımı birbirine sürtüyorum, geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Bacaklarımdan aşağı ılık, yapışkan bir ıslaklık damlıyor ve gülümsüyorum. Tüm vücudum uğulduyor. Kendimi çok ateşli hissediyorum.

Eli beni Riv'in kollarından nazikçe kurtarıyor ve sıkıca kucaklıyor. Açıkçası beni kanepeye fırlatıp atmasını bekliyordum, o yüzden bu jest kalbimi eritecek kadar tatlı geldi. Ona sarıldım ve nefes alış verişimin düzene girdiğini hissettim.

"Nasıl istersin, tatlım?" Kulağıma fısıldıyor. "Arkadan mı?" "Sırt üstü," diye emrediyorum. "Yüzünü görmek istiyorum."

"Kim istemez ki?" Sırtarak beni kanepeye doğru itiyor. Sırt üstü uzanıyorum ve hala terleyen ve zor nefes alan Riv, Eli bacaklarımdan arasına yerleşirken omuzlarımdan altına birkaç yastık koyuyor. Topuklarımdan onun kaslı sırtına gömüp onu kendime çekmeye çalışıyorum, o da sikini dudaklarıma sürtüyor ve beni inletip kıvrandırıyor.

"Eli... lütfen..."

"Hadi, tatlım. Beni senin için kayganlaştır. Acı çekmeni istemiyorum." Kalçalarını tekrar yuvarlıyor, ıslaklığını boyuna yayıyor. Bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum. O kadar sert ki neredeyse acı verici görünüyor, kalın

siki kızarmış ve ağlıyordu. Ben izlerken uzanıp taşaklarını avuçluyor, yüzünde bir rahatsızlık ifadesi beliriyor. Zavallı adam muhtemelen günün yarısında sertleşmişti.

"Acıyor mu?"

"Bok gibi. Taşaklarıma tekme yemeyi tercih ederim." Sırıttıyor. "Çok uzun sürmeyecek, değil mi?" Aşağı uzanıyor ve klitorisimle oynamaya başlıyor. Titriyorum, inliyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Şu çıkardığın sesler. Seni kaydedebilir miyim? Seni sabah alarmım yapabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın."

Riv izlemek için koltuğa geri yaslanıyor. Göz ucuyla onun kendini okşayarak yeniden sertleşmesini izliyorum. Eli klitorisime küçük bir çimdik atarken boğuluyorum. "*ELI*. İçime gir amına koyayım."

Gülüyor, sikinin başını yukarı kaldırıyor. Riv'in yaptığı gibi kendini rahatlatmasına gerek yok; zaten gevşemiş durumdayım ve onun için ağrıyorum. Bunun yerine dizlerimi kavırıyor, birbirinden ayırıyor ve tek bir hamleyle içime giriyor. Nefesim kesiliyor, vücudumdaki her sinir elektrikleniyor, o da cezalandırıcı bir tempoya başlıyor, amımın ön duvarına çarpıyor ve içimi ateşe veriyor.

"Daha yükseğe," diye inliyorum. Kalçalarımı biraz kaldırıyor, daha iyi bir açı yakalıyor ve ben kanepenin içinde eriyip gidiyorum. "Oh... Lütfen.... Lütfen... Lütfen..." diyebiliyorum tek söyleyebildiğim, o kendini içime sokarken. İnanılmaz bir his.

Dikkatim o kadar dağınık ki mutfak kapısının gıcırdayarak açıldığını bile fark etmiyorum. Eli itişin ortasında donup kalınca fark ediyorum. Kalbim mideme iniyor. Yavaşça başımı geriye doğru eğdiğimde Cole'un mutfak kapısında elinde bir bardakla durduğunu görüyorum. Üstü çıplak, sadece bir kot pantolon giymiş. Sarı saçları nemli ve parlak mavi gözleri bana bakarken geniş. Vay anasını, adam kaslı. Karın kasları üst üste yığılmış tuğlalar gibi ve kolları kaslarla dolu. Omzuna bakıyorum ve Riv'in dikişlerini aldığını görüyorum; ısırık çoktan kırmızımsı bir yara izine dönüşmüş. Tam oturuyor - her yerinde yara izleri var, bazıları yeni, bazıları eski. Bir tür Viking savaşçısına benziyor.

Gözlerim sonunda onun yüzüne geri dönerken hiçbir şey söylemiyor. Diğerleri hâlâ etrafımda donmuş, bir şey söylememi bekliyorlar.

Elimi ona uzattım. "Katılmak ister misin?"

YİRMİ İKİ

COLE

Önümdeki manzarayı seyrederken vücudumdaki tüm kaslar kıpırdamıyor. Fincanımı sıkıca kavıyorum.

Yorulдум. Johanna ve çocuğu kasabada gördükten sonra geri döndüm ve bir ay yetecek kadar odun kestim. İhtiyacımız bile yoktu ama fiziksel bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Artık çok yorgunum ve yatmaya hazırım. Sadece su içmek için dışarı çıktım; ama bunun yerine üç ev arkadaşımı oturma odasında çılgınca kızııştırken buldum.

Birdenbire, artık o kadar yorgun hissetmiyorum.

Daisy dudaklarını yalıyor ve bana bir el uzatıyor. "Katılmak ister misin?" Derin ve boğuk bir sesle soruyor.

Gözlerimi yavaşça onun üzerinde gezdiriyorum. Riv ve Eli onu *mahvetmiş*. Teni kızarmış ve terden parlıyor, kahverengi saçları yüzünün etrafına karışık bukleler halinde dökülüyor. İç çamaşırı giymiş; soluk ve ipeksi bir şey. Nefes nefese kalırken göğüslerinin göğüs dekoltesindeki dantellere karşı titremesini izliyorum.

"Bunu mu istiyorsun?" Sonunda sordum. Bu kıza tam bir pislik gibi davrandım. Benimle bir şey yapmak istemesi için hiçbir sebep yok.

Ama dudağını ısıırıyor ve başını sallıyor, gözleri kot pantolonumda giderek büyüyen şişkinliğe kayıyor. "Çok fazla."

Birkaç saniye düşündükten sonra başımı sallayıp öne çıkıyorum. Eli nezaketle ayağa kalkıyor, bacaklarının arasındaki yerini teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır." Onun arkasında durmaya gidiyorum. "Ağzını istiyorum."

Gözleri kararıyor. Uzanıp başparmağımı alt dudağına dokunduruyorum. "Bunu mu istiyorsun?" Tekrar soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor. Elimi boğazından aşağıya, köprücük kemiğinin yanından yumuşak göğüslerinin arasına doğru gezdiriyorum. Parmaklarım kaygan kumaşın üzerinde kayarken altımda kıpırdanıyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor. Meme uçlarından birini parmaklıyorum ve nefesini kesiyorum.

"O zaman çıkar şunu." Küçük geceliğinin askısını çekiştiriyorum. "Sonunda onu mahvedeceğim." Ayağa kalkıp geceliğinden sıyrılıyor ve ben de başının arkasındaki pozisyonuma geri dönüp kot pantolonumun fermuarını açıyorum ve sikimi çıkarıyorum. Zaten acı verici bir şekilde sertleşmişim.

"Sen de," diyor. "Ne?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne yani, kot pantolonunun fermuarını açıp beni kıyafetlerinin yarısı üzerindeyken sikeceğini mi sanıyorsun? Ben çıplakken herkes çıplaktır."

Ona dik dik bakıyorum. O da bana bakıyor, gözlerini kısıyor. Yavaşça kot pantolonumun kemerini aşağı doğru itiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Gözleri sikime kayıyor ve dudakları aralanıyor.

"Ne kadar büyük olduğu hakkında yorum yaparsam egon kabini paramparça mı edecek?" Homurdanıyorum. "İdare edersin. Aç kapıyı."

Başını öne eğiyor. "En son ne zaman seks yaptınız?" "Bir süre önce."

"Belli oluyor, tatlı dilli. Lanet olası bir dişçi gibi konuşuyorsun-" aniden bağırıyor, çünkü sessizce ölmekte olan Eli, onun amına yarı gömülü, görünüşe göre daha fazla dayanamayacağına karar veriyor. Kalçalarını kavırıyor, içine doğru itiyor.

"Ben seni becerirken flört edebilir misiniz?" Dişlerini sıkarak mırıldanıyor. "Yaşama isteğimi kaybediyorum." Kalçalarını yuvarlayarak ona doğru sürünüyor ve Daisy'nin başı geriye kayıyor. Kendimi okşamaya devam ediyorum, o bana uzanmadan önce bir an için manzaranın tadını çıkarıyorum. Sikimin başını dudaklarına götürmesine yardım ediyorum. Birkaç saniye onunla oynuyor, ucunu öpüyor, dilini yarığım boyunca gezdiriyor. Taşaklarımdan şaftıma kadar beni yalarken gözlerimi kapatıyorum, sonra beni yavaşça ağzına alıyor, dudaklarını sikimden aşağı indirirken göz temasını kesmiyor. Tıslıyorum. Ağzı inanılmaz bir his veriyor; kaynar derecede sıcak ve inanılmaz derecede yumuşak. Başında durmasını bekliyorum ama o devam ediyor, neredeyse tamamımı ağzına alıyor. "Kendine zarar verme," diye mırıldanıyorum. Gözlerini deviriyor, daha da derine iniyor. Boğazının arkasına doğru kayarken nefesimin altında usulca küfrediyorum. Tanrım. Bu kızın öğürme refleksi yok mu?

Yavaşça geri çekiliyor ve başını sallayarak tekrar içeri itiyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patladığına yemin edebilirim.

Eli bacaklarından birini daha da yukarı kaldırıp içine daha da fazla girdiğinde gözleri kapanıyor ve hafifçe mırıldanıyor. Her ne yapıyorsa, belli ki iyi yapıyor; içine her girdiğinde nefesi kesiliyor ve tüm vücudu biraz sarsılıyor. Hay sikeyim. Buna bayılıyorum. Ağzının içinden onu siken adama verdiği tepkileri hissetmeyi seviyorum.

"Biliyor musun," diyorum parmaklarımı çenesinin altına kıvrarak, "sanırım konuşamadığın zaman seni daha çok seviyorum."

Geri çekiliyor ve "*Seni ısırmamı ister misin?*" gibi bir şey söylüyor. Ama gerçekten dikkatimi veremiyorum çünkü sikimden aşağı akan titreşimler beynimi öldürüyor. Başını kavriyorum, kalçalarımı hareketsiz kalmaya ve ağzına vurmamaya zorluyorum. Muhtemelen bundan hoşlanmayacaktır.

Birden yüksek sesle inlemeye, sikimin etrafında soluk soluğa kalmaya başladı. Vücudunun sıkıştığını hissediyorum ve başımı kaldırıp Eli'n taşaklarını onun klitorisine çarptığını görüyorum. Bir elini havaya doğru uzatıyor ve hiç düşünmeden uzanıp parmaklarını benimkilerin arasına sıkıştırıyorum. Elime yapışıyor, iniltileri gittikçe yükseliyor ve sonra boşalırken tüm vücudu yaylanıyor ve titriyor, haykırıyor.

Lanet olsun. Yedek elimi saçlarına doladım ve boğulmasın diye biraz çektim. Bunu yaptığımız onca zaman boyunca, ağzının içindeyken bir kızın boşaldığını hiç hissetmemiştim. Dalgalar halinde onu sarsıyor, titremesine, kızarmasına ve ateşlenmesine, etrafımda soluk soluğa kalmasına neden oluyor. Tüm bu süre boyunca elini sıktım, manzarayı içime çektim.

Sonunda sakinleşiyor, küçük küçük inleme sesleri çıkarıyor. Elini bırakıp uzun saçlarını okşuyorum ve Riv bir adım öne çıkıp avuçlarını kendine doğru çeviriyor. Daisy'nin kalçaları arasında parlayan yapışkan meniye bakılırsa çoktan gitmiş ama yine sertleşmiş. O gösteriden sonra onu suçlayamam. Daisy ona doğru uzanıyor, onu daha yakına çekiyor ve sert ve hızlı bir şekilde okşamaya başlıyor. Boğuluyor, bir elini ağzına götürüyor.

Aynı anda hem beni emerken hem de Eli tarafından sikilirken, ona otuz bir çekmenin ritmini tutturmaya çalıştığı birkaç garip saniye oluyor. Yeterince koordine olamadığını hemen fark ediyor ve ağzını geri çekerek sikimin ucuna kadar özensizce öpüyor, başını yalıyor ve emiyor. "Ağzımı sik," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle.

Yutkunuyorum. Sikim dudaklarında seğiriyor ve o gülümsüyor. "Seni incitmek istemiyorum," diye kabaca söylüyorum.

"Yap," diye emrediyor. Tereddüt ettiğimde bana ters ters bakıyor. "Eğer sana halledebileceğimi söylersem, halledebilirim."

Derinden inleyerek başını kavriyor, sabit tutuyor ve ağzının sıcak ıslaklığına doğru itiyorum. Tekrar. Ve tekrar. Çok derine inmemeye çalışıyorum ama kontrolümü kaybedip kalçalarım ileri fırladığında irkilmiyorum bile. Eli amına girmeye devam ederken o inanılmaz hissediyor, altımda titriyor. Ve tüm bu zaman boyunca, Riven'ı ovmaya devam ediyor.

Görünüşe göre kaldırabileceğinden daha fazla. Başını geriye atıyor, kare çenesini sıkıyor. "Ben-"

"Hadi memelerime gel," diye nefes alıyor, elini onun sikinin dibinde döndürüyor. Bir eliyle kanepenin koluna tutunarak kendini destekliyor. Kollarındaki kalın kaslar dişlerinin arasından tıslayıp Daisy'nin göğsüne dökülürken titriyor. Daisy onun altında kıvranıyor ve iç çekiyor, boşalmasını tenine sürüyor ve bu görüntü benim için çok fazla. Taşaklarımın karıncalandığını ve acıyla gerildiğini hissediyorum.

Daha fazla dayanamıyorum. Bana bakması için başını geri çekiyorum. Ben daha ağzımı açmadan o başını sallıyor. "Evet."

Başımı sallıyorum, dişlerimi sıkarak içine giriyorum, bir, iki, üç kez daha... Kendimi kaybediyorum.

Ağzına boşaldığımı hissediyorum, sıcak dölleri boğazından aşağı kayıyor. Yutkunurken gözleri titreyerek kapanıyor, beni emiyor ve bu manzara o kadar sıcak ki yüzüne doğru sürtünmekten kendimi alamıyorum. Sanki yıllardır boşalıyormuşum gibi geliyor, kendimi onun içine akıtırken tüm gerginliğim vücudumu terk ediyor, ama ağzında kasılırken geri çekilmiyor. Aslında bundan hoşlanmış gibi görünüyor. Tekrar sikimin etrafında inlemeye başlıyor, bana bakıyor, kıcı üzerine uzandığı kanepe minderlerine doğru kıvranıyor, yanakları kızarıyor. Titreyen kalçalarından başka bir orgazma doğru ilerlediğini görebiliyorum. Beynim hala endorfinle bulanık, eğilip göğüslerini kabaca okşamaya başlıyorum, meme uçlarından birini sertçe çekiştiriyorum. Haykırıyor, eğiliyor ve bir çığlıkla tekrar boşalıyor, sarsılırken ağzı açık kalıyor. Karşımda Eli, Daisy'nin kalçalarını kavrayıp içine patlarken bağırıyor, tüm vücudu titriyor. Daisy inleyerek, nefes nefese kalarak ve ikimizin de altında kıvranarak boşalmaya devam ediyor. Göğüslerini sıkıyorum, kalbinin parmaklarımın altında sıkıştığını hissediyorum ve o da dönerek tekrar elimi tutuyor, ona yapışıyor.

Sonunda sakinleşti. Hepimiz birkaç saniye sessiz kaldık, nefes nefese kaldık. Gözlerimi ovuşturuyorum, dikkatlice ağzından çekiyorum. Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Odadaki tüm renkler etrafımda çok parlak görünüyor, sanki bir rüyadaymışım gibi.

Daisy altımda iç çekerek kanepeye kıvrılıyor. "Bunu hayal etmiştim," diyor nefes nefese, kırmızı dudaklarını elinin tersiyle silerek. "Hepiniz böyle birlikteydiniz. Bunu hayal etmiştim." Elimini aşağı çekip yastık gibi yanağının altına sıkıştırıyor, sonra dudaklarını bana doğru eğiyor. "Öp beni?"

Tereddüt ediyorum. Tanrım, istiyorum. Çok tatlı görünüyor, altımda böyle yayılmış. En son ne zaman birini öptüğümü bile hatırlamıyorum ama gözlerim mıknaş gibi onun yumuşak ağzına çekiliyor. Boğazımı temizliyorum. "Ben yattığım kızları öpmem."

"Ne, hiç mi?"

"Hayır."

"Nefesin falan mı kokuyor?" Gözlerimi deviriyorum. Geriniyor. "Cidden, az önce aletini emdim ve sen bana bir öpücük bile vermiyor musun?"

"Hayır."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Tuhafsın Teddy," diye fısıldıyor, yanağını elime sokarak.

"Bana Teddy deme."

Mırıldanıyor. Gözleri dalgalanarak

kapanıyor. Bir kaşımı

kaldırıyorum. "Yorgun musun?"

"O bizden daha kötü," diye araya giriyor Eli. "Her zaman hemen ardından uykuya dalmak ister." Ayağının kemerini sıkıyor ve kız lezzetli bir şekilde titriyor. "Ne istiyorsun, Tink?"

"Sarıl bana!" Kollarını dramatik bir şekilde savurarak emrediyor. Diğer ikisi de gülüyor.

Elimi çekip geri çekiliyorum ve hâlâ hafifçe titremekten nefret ediyorum. Ben pantolonumu yerden alırken Riven ve Eli onun etrafında kıvrılıyorlar. Riven tenindeki akıntıları silerken, Eli saçlarına öpücükler konduruyor ve yumuşak, rahatlatıcı sesler çıkarıyor. Gülümsüyor ve onların elleri altında mutlu bir şekilde kıpırdanıyor, ilginin tadını çıkarıyor.

Gömleğimi çıkarıp dönüyorum ve onları yalnız bırakıyorum. Seksten sonra sarılmam. *Şımartmam*. Eğer öpücük, okşama ve rahatlık istiyorsa, Riven ve Eli onu korur.

Ben kapıya yönelirken sessizce "Kal," diyor.

Kapı aralığında duraklıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Lütfen?" Fısıldıyor. "Sarılmak zorunda değilsin. Ya da beni öpmene. Sadece kalabilirsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve gidiyorum.

YİRMİ ÜÇ

RIVEN

Sonraki on gün bir bulanıklık içinde geçti. Gökyüzü fırtınalardan uzak duruyor ve Cole, Eli ve ben normal rutinlerimize devam ediyoruz. Eli  zel ders vermek için kayak pistlerine gidiyor. Ben hastaları ziyaret etmek için yakındaki yerleşim yerlerine gidiyorum. Cole günlerini odun keserek ve korucu olarak görevlerini yerine getirerek geçiriyor. Her gece birlikte yemek yiyoruz, birkaç saat takılıyor ve sonra yatıyoruz. Bu tanidik bir rutin.

Ama  imdi onunla her şey farklı. Eskiden kar k remek ve bulaşık yıkamak gibi nefret ettiğim tüm sıkıcı i ler, sırf o yanımda olduğu için birden heyecan verici gelmeye başladı. Ben reçeteleri imzalarken ya da evrak i leriyle u ra ırken, o kanepenin ucuna kıvrılıyor ya da koridorda kendi kendine mırıldanıyor. Her gece, soğuk bir yatakta tek başına yatmak yerine, Eli ile benim aramda uyuyor, yorgun ve orgazm sonrası bir kızarıklıkla parlıyor.

Onu mümkün olan her pozisyonda, evin her yerinde tuttuk. Kulübenin her odasında isimlerimizi haykırdı. Vücudunun her santimine dokunduk. Cole bazen katılıyor, bazen katılmıyor. Daisy ile aralarında her geçen gün daha da güçlenen cızırtılı bir gerilim var. Hala onu öpmeyi reddediyor ve sadece Eli ya da ben de oradayken onu beceriyor. Bunun onu kızdıraca ından endi eleniyordum, ama sanırım Daisy onun mesafeli duruşunu bir meydan okuma olarak görüyor; onu sıkıştırmak ve yalnız bırakmak için gittikçe daha çok u ra ıyor. Direniyor ama yıkılması an meselesi. Ona dokunmak için can attığını her aptal görebilir.

Sadece seks de değil. Diğer ikisini hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Özellikle Eli'yi. Belli ki ona açık oluyor. Onu aldığında yaptığı ilk şey

išten eve döndüğünde onu bulup sarılıyor. Ona her zaman bir şeyler getirir; küçük sabunlar, çikolatalar ve tatil köyündeki mağazalardan aldığı hediyeler. İkisi birlikte gülerek, şakalaşarak ve flört ederek saatler geçirebilir.

Cole'u okumak daha zor ama onu yıllardır görmediğim kadar rahatlamış durumda. Ahırda çok zaman geçiriyor, onun için daha fazla tuval yapıyor. Şu anda tüm boyalarını saklaması için yeni bir çekmece seti üzerinde çalışıyor. Neden uğraştığından pek emin değilim. Kullanacak kadar uzun süre kalacak değil ya. Hepimiz bunun geçici olduğu gerçeğini görmezden geliyoruz. Yakında gidecek ve biz yine yalnız kalacağız.

Sonunda Perşembe akşamı bu konuyu tartıştık. Birkaç saat boyunca sırayla her birimiz tarafından yatağa yatırıldıktan sonra Daisy bitkin bir halde uykuya dalıyor. Saat daha akşamın sekizi, bu yüzden onu Eli'nin odasında sarılmış halde bırakıyoruz ve rahatsız etmemek için benim odama geçiyoruz. Eli yatağımın üzerine yayılmış, lastik bir topu duvara vurarak zıplatıyor. Cole bir aşağı bir yukarı volta atıyor, halımda bir delik açıyor. *Define Adası* kitabıma odaklanmaya çalışıyorum.

Bu rahat bir rutin. Çocukluğumuzdan beri birbirimizin odasında bu şekilde kaç kez takıldığımızı tahmin bile edemiyorum. Ama bugün ortam gergindi. Hepimiz Eli'nin yatağına çökmüş, nefes almaya çalışırken, Daisy uykulu bir şekilde komisyonlarının bittiğini ve kurduğunu, yarın gönderilmeye hazır olduğunu duyurdu. Sadece son ödemeleri bekliyor.

Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Ve hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz.

Cole aniden pencerenin yanında volta atmayı bırakıyor, dışarıdaki kara bakıyor ve bir şeyler homurdanıyor.

"İnsanca kelimeler kullan, Nalle," diye mırıldanıyor Eli. "Bunu konuşmuştuk. Biz ayı dili konuşmayız."

Sesini yükseltiyor. "Kalabilir."

Kitabımdan başımı kaldırıp

bakıyorum. "Ne?"

"Burada kalabilir," diye tekrarlıyor Cole.

"Yani... resmi olarak mı?" Eli soruyor. "Yanımıza taşınmasını ve bizimle çıkmasını mı isteyeceğiz?" Cole başını hafifçe sallıyor. İkisi de bana bakıyor.

İçim burkuluyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum yavaşça.

Eli homurdanır. "Tabii ki bilmiyorsun. Ama onun bir Johanna 2.0 olduğundan şüpheliyim. Tabii gezegendeki en kötü şansa sahip değilsek."

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi ovuşturuyorum. "Sadece o değil. Bir düşünün. Onun bir işi var. Öğrencileri var. Geri dönmesi gereken bir hayatı var. Ondan Londra'yı terk edip *Kuzey Kutup Dairesi'nde* yaşamasını isteyemeyiz."

Eli oturuyor. Berbat görünüyor. Tişörtü buruşmuş, Daisy'nin parmaklarını doladığı saçları neredeyse diken diken olmuş ve boynunun her yerinde morluklar var. "Tabii ki *sorabiliriz*."

Başımı sallıyorum, şakaklarım ağrıyor. "Evet dese bile perişan olur. Şu anda tatilde olduğu için eğleniyor. Ama dil bilmiyor. Çalışamaz. Hiç arkadaşı olmayacak. Toplumdan tamamen soyutlanmış olacak. Her gün üçümüzle birlikte burada sıkışıp kalacak. Kendini kapana kısılmış hissedirdi. Ve bizden nefret etmeye başlar."

"Ama-"

"Başından beri bunun sadece geçici olacağını biliyorduk," diyorum elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Ona bunun sözünü vermiştin."

Eli yere bakar. Cole'un çenesinde bir kas titriyor. Bir kere. İki kez.

Topuklarının üzerinde döner ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin vererek çıkar.

Ertesi gün hava tahminlerine göre bir fırtına daha olacaktı. Günü kasabada geçiriyorum, Daisy'nin paketlerini gönderiyorum, insanları kontrol ediyorum ve bizi idare etmesi için biraz taze yiyecek alıyorum. Kulübeye geri döndüğümde kar yeniden başladı ve şimdiden endişe verici derecede kalınlaşmaya başladı. Alışverişi bagajdan çıkarıp eve doğru yola koyuldum

ama daha yolun yarısındaydım

Telefonum cebimde çaldığında oradaydım. Eski taş kulübe yakındaydı, bu yüzden aramayı cevaplamak için içeri girdim.

"Alo?"

"Hej," diyor bir adam İsveççe. "*Bu Ulf.*"

Tamirci. "Ulf," diye selamlıyorum. "Neden beni arıyorsun? Hasta değilsin, değil mi?"

"Hayır, hayır, kızın arabası için aramıştım. Sizinle kaldığını biliyorum ve son birkaç saattir telefonuna cevap vermiyor."

Daisy'de bunu fark ettim. Telefonumuz çekse bile, telefonuna cevap verme konusunda çok kötü. Çoğu zaman telefonunu kapalı bırakıyor, tüm mesaj ve e-postalarının birikmesine izin veriyor. "Sanırım meşgul olmalı."

"Arabası almaya hazır. Yine de bir sonraki fırtına dindikten sonra olması gerekecek. Görünüşe göre çoktan başlamış."

Beyaz gökyüzüne bakıyorum. "Burası o kadar da kötü değil."

"Öyle olacak," diye uyarıyor. "*Annem daha kuzeyde yaşıyor, fırtına onu çoktan vurdu. Bütün kış boyunca yaşadığımız en kötü fırtına olduğunu söylüyor. Sizler güvende kalmalısınız. Tüm malzemelerinizi hazırlayın.*"

"Bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler. Daisy'nin arabası için de teşekkürler."

"Sorun değil. Güle güle."

"Kendine dikkat et." Telefonu kapattım ve cebime geri koydum. Kalbim güm güm atıyor.

Arabası hazır. Gidebilir.

Gidecek.

İçeri geri dönüyorum. Onu bulup söylemem gerek. Eli bir süre önce bana mesaj atıp Cole'la birlikte deri satmak için köye gideceklerini söyledi. Daisy'yi kamyonu almadıklarını varsayıyorum. Arka koltuğu bir sürü hayvan postuyla paylaşmaktan hoşlanacağından şüpheliyim.

İlk kontrol ettiğim oda onun resim odası, ama orada değil. Odaya hızlıca bir göz atıyorum, sadece birkaç hafta içinde yapmayı başardığı işlerin miktarına hayret ediyorum. Sanattan pek anlamam ama onun çalışmaları hâlâ nefesimi kesiyor. Şövalenin üzerinde duran resim, şafak vakti dağları gösteriyor; büyük mavi, gümüş ve beyaz lekeler, kaya ve kardaki yarıkların üzerinden süzülen altın rengi güneş ışığı.

Tam çıkmak üzereydim ki odanın köşesinde duvara yaslanmış portreyi fark ettim. Kalbim durdu.

Benden.

Aslında, hepimizin fotoğrafı. Ben, Eli ve Cole, hepimiz oturma odasındaki masanın etrafında oturmuş, *şipşak* kadehlerimizi yudumlarken gülüyoruz. Yüzlerimiz ateş ışığında turuncu renkte aydınlanıyor ve başımızın arkasındaki pencereden beyaz bir kar fırtınası görünüyor. Detaylar inanılmaz. Eli'nin gözlerinin rengini ve Cole'un ağzının alaycı kıvrımını tam olarak yakalamış. Tuvalin altına ilştirilmiş küçük bir kâğıt parçası var. Daha yakından bakmak için eğildim. Silik bir kalemle, bugünün tarihiyle birlikte *Ev* kelimesini yazmış. Boğazım öyle sıkılıyor ki zar zor yutkunabiliyorum.

Burayı evi olarak mı görüyor?

Ciğerlerim çok küçük geliyor. Elimi ağzıma sildim. Eğer bu doğruysa, belki Cole ve Eli haklıdır. Belki de burada kalmak istiyordur. Belki sorarsam hayır demez.

Resme son bir kez bakıp koridora geri dönüyorum.

Sonunda onu Eli'nin odasında buldum. Yatağında kıvrılmış, telefonunu karıştırıyordu. Bana baktı. "Riv! İş nasıldı? Donmuş görünüyorsun."

"Yeni geldim. İşler iyiydi." Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "Neden uzanıyorsun? Kendini iyi hissediyor musun?"

İnliyor. "Eli çok fazla yemek pişirdi. Sanırım hepsini sindirmek için kış uykusuna yatmam gerekiyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Seni şişmanlatmanın burada hayatta kalma şansını artıracığını düşünüyor."

"Olacak

mı?"

"Muhtemel

en."

"Sadece daha büyük bir kırım olmasını istediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor. "Her neyse. Şikayet etmiyorum." Esniyor, nazıkçe geriniyor, sonra küçük bir topun içinde kıvrılıyor. Saçları dökülmüş ve gevşek, çikolata kaplı dalgalar halinde yastıkların üzerine yayılmış. Kapının pervazında durup onu izliyorum. Hareket edemiyorum.

Ona arabadan bahsetmeyi gerçekten istemiyorum.

Onu kaybetmek istemiyorum, farkındayım. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyorum.

"Ürkütücü bir şekilde izlenirken uyumak biraz zor," diye mırıldanıyor yastığa doğru.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Seninle ısınabilir miyim?"

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. Kollarını uzatıyor. "Lütfen."

Kazağımı ve çoraplarımı çıkarıp yatağa, onun yanına kayıyorum. Göğsüme sarılıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Çok üşümüştün," diye fısıldıyor, yüzünü eğip boynumu öpüyor. Dudakları tenimi zar zor okşayarak boğazıma küçük, çırpınan öpücükler konduruyor. İyi hissettiriyorlar ama karşılık vermiyorum.

Kaşlarını çatıyor ve geri çekiliyor. "Bekle. Bu bir tahrik değil

miydi?" "Ben sadece..." Gözlerimi kapatıyorum. "Sadece

sana sarılmak istiyorum."

"Oh," diye fısıldıyor. "Tamam o zaman." Yüzünü boynuma gömüyor.

"Uzak dur."

Kahretsin, çok tatlı. "Bebeğim."

"Bebeğim." Daha da yaklaşıyor. "Bunu sevdim."

Kendimi çelikleştirdim. "Sana söylemem

gereken bir şey var." "Hm?"

"Tamirciden bir telefon aldım. Araban hazır." Gerildi. Boğazımdaki yumruya rağmen konuşmaya devam ediyorum. "Kar temizlenir temizlenmez gitmekte özgür olacaksın. Komisyonların için paran var, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bu sabah hesabıma geldi."

"Peki o zaman. Ne yapacaksın?" Saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırıyorum.

Bir süre sessiz kalır, düşünür. "Bilmiyorum. Henüz eve gitmeye hazır değilim. Sanırım Kiruna'daki Airbnb'de yer ayırtacağım. Belki şansım yaver gider ve sonunda ışıkları görebilirim."

"Eli'nin kayak merkezine gidebilirsin," diye teklif ettim. "Sana biraz ders versin. Seni kayak pistlerine çıkarmak için can attığını biliyorum."

Başını sallıyor. "Hayır. Hayır. Ben... Buraya yakın bir yerde

kalamam." Kalbim sıkışıyor. "Neden kalamazsın?"

"Yapamam."

Derin bir nefes alıyorum ve bana bakmasını sağlamak için yanaklarını avuçluyorum. "Hepimizin resmini gördüm."

İnliyor. "Riv! Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu!"

"Üzgünüm." Ben üzgün değilim. "Bu çok güzel. Ama... neden boyadın?"

"Öldüğümde beni hatırlayacak bir şey olur diye düşündüm. Ve bana bu kadar uzun süre yardım ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Oraya 'Ev' dediniz."

Biraz kıvranıyor. "Mm. Biraz daha açıklayıcı bir şey düşündüm. *Üç İsveçli Dağ Adamı* ya da *Snowed In* gibi bir şey. Ama 'Ev' daha iyi hissettirdi."

Dudaklarımı yaladım. "Burada kalabilirsin. Tam burada."

Hüzünle gülümsüyor. "Yapamam," diye fısıldıyor. "Üzgünüm."

"Neden olmasın?" Umutsuzluğa kapılıyorum. "Eli kalmanı istiyor. Cole da öyle, sana asla söylemeyecek olsa da. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Riven-"

"Açıkçası sizden kira almayacağız ama sizi bu kadar rahatsız ediyorsa ödeyebilirsiniz," diye deniyorum. "Kuzey Işıkları bittikten sonra resmini yapabileceğiniz başka şeyler de var. Gece yarısı güneşi de oldukça inanılmaz." Değil, aslında çok sinir bozucu ama şu anda kalması için her şeyi söyleyebilirim.

Başını sallıyor ve beni durdurmak için eliyle ağzımı kapatıyor. "Yapamam Riv. Üzgünüm."

Başımı sallıyorum, midem bulanıyor. "Doğru. Tabii ki." Dün gece haklıydım. Geri dönmesi gereken bir hayatı var. Bu asla yürümez.

"Burada öylece kalamam," diye devam ediyor. "Sanki uzun bir tatildeymişim, siz benden sıkılana kadar hepinizle sevişiyormuşum gibi."

Kaşlarımı çattım. "Daisy-"

"Bu benim için çok eğlenceli oldu," diye devam ediyor. "Gerçekten. İnanılmaz bir deneyim oldu. Ama... Hepinizle daha ne kadar seks yapabilirim ve duygularım gelişmez bilmiyorum. Ben yavaş yavaş hepinize aşık olurken burada kalıp 'sıradan' seks yapmak kalbimi kırabilir."

"Daisy, anlamıyorsun. Senden burada bir ilişki için kalmanı istiyorum. Romantik bir partner olarak. Bir kız arkadaş olarak."

Oturuyor. Buruşuk bukleler yüzüne dökülüyor. "Ne?"

Az önce söylediklerimi kafamda geri sarıyorum. "Ben... bunu daha açık nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözleri kocaman. "*Hiç de* açık değil! Seninle çıkmamı mı istiyorsun?" "Sadece benimle değil. Hepimizin."

Bana boş boş bakıyor.

"Bunu anlamak o kadar da zor değil," diyorum nazıkçe.

Ters ters bakıyor. "Tamam, profesyonel ipucu, belki de bir kıza çıkma teklif ederken ona aptal dememelisin?"

"Sana aptal demiyorum. Demek istediğim, son birkaç haftadır yaptığımız şeyin aynısını yapıyor olurduk."

"Ama sıradan bir ilişki yerine," diyor yavaşça, "senin kız arkadaşın olurdum." "Evet."

"Özel olurduk."

"Tanrım, evet."

"Üç erkek arkadaşım olurdu."

"*Evet*, bebeğim." Küçük pembe dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Keşke onu daha iyi okuyabilseydim. "Alışılmadık bir şey ama bunu daha önce de yaptık. Bizim için işe yarıyor. Asıl soru senin için uygun olup olmadığı."

"Peki ya diğerleri?" O talep ediyor. "Benimle çıkmak *istediklerini* nereden biliyorsun?"

"Dün gece bunun hakkında konuştuk. İkisi de kabul etti." "Cole bile mi?"

"Konuyu açan Cole'du." Boğazımı ovuşturuyorum. "Yasaları tam bilmiyorum ama sen AB vatandaşıysın, sanırım bir iş bulmadan ya da eğitime başlamadan önce altı ay burada kalabilirsin. Resimlerinden ne kadar kazandığına bağlı olarak bu süre oturma izni alman için yeterli olabilir. Ya da ilişkisi olan çiftler için *sambo* vizelerimiz var, burada vize almak için evlenmenize gerek yok." Hiçbir şey söylemiyor, kahverengi gözleri parlıyor. Yutkunuyorum. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Kendini bana doğru fırlatıyor ve beni sırtüstü yatırıp ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atarken boğuluyorum. "Evet! Tabii ki! Çok isterim!"

Rahatlamıştım. Kalçalarını yakalıyorum ve onu daha sıkı bir şekilde vücuduma çekiyorum, bana karşı şekillendiriyorum. Yüzümü kavriyor ve beni derinden öpüyor.

"Mutlu musun?" Soluk soluğa ayrıldıktan sonra kontrol ediyorum.

"Çok çok çok mutlu," diye nefes alıyor.

İçime bir sıcaklık yayılıyor, damarlarımı dolduruyor. "Tek istediğim bu," diyorum ona sessizce.

Sırıttıyor ve üstümde kıpırdanıyor, kıcı kasıklarına sürtünüyor. "Ama sunacak daha çok şeyim var. Ve kutlama amaçlı erkek arkadaş seksi istiyorum."

Homurdanıyorum, onu daha yakına çekiyorum.

Tam elleşiyorduk ki, salondan gelen yüksek sesli bir cızırtı ile bölündük. Durup dinliyorum ama ses yine kayboluyor. Omuz silkerek dikkatimi tekrar boynuna yöneltiyorum. İç çekiyor, bana karşı titriyor ve sikimin pantolonumun içinde seğirdiğini hissediyorum. Kahretsin. Ona sahip olmalıyım. Ellerimi eşofmanının kemerinden aşağı kaydırıyorum, kıcını kavıyorum ve yumuşak yanaklarını yoğuruyorum.

Aniden, telsiz tekrar ciyaklıyor. Bu sefer bir ses duyulur.

Dr. Nilsson. Beni duyabiliyor musunuz? İçeri gelin, Dr. Nilsson.

Yemin ederim. Daisy yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor, sonra beni yataktan itiyor. "Git al onu," diyor. "Git hayat kurtar."

"Umarım o kadar ciddi bir şey değildir," diye mırıldanıyorum ve gömleğimi kaptığım gibi yalınayak oturma odasına ilerliyorum. Masaya doğru ilerleyip radyoyu açıyorum. "Ben Dr. Riven Nilsson. Tamam."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye haykırıyor adamın sesi. "Saatlerdir ulaşmaya çalışıyordum. Jenny yanında mı?"

"Jenny? Özür dilerim. Bu isimde birini tanımıyorum. Tamam."

"Jenny Adams. Onu buraya kadar takip ettim. Kiruna'nın kuzeyindeki bir yerleşim yerindeyim. Köydeki bazı insanlara onun resmini gösterdim ve birçok kişi onu seninle birlikte gördüklerini söyledi."

"Sanırım yanlış bilgi almış olmalısınız. Özür dilerim. Tamam."

"Lütfen!" Yarı bağılıyor. "Tamirci onu gördüğünü söyledi. Bir de barda bir kadın. Charlotte Lundquist mi?"

Kaşlarımı çattım. Charlotte beni başkasıyla karıştırmazdı. Muhtemelen onun restoranına yüzlerce kez gitmişimdir. "Bana onun eşkalini ve telefon numaranı verirsen, ona göz kulak olabilirim. Ama onu görmüş olabileceğimden şüpheliyim. Burada kendi içimize kapanırız."

"O bir İngiliz. Çok, çok kısa, uzun kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. Eski turuncu bir araba kullanıyor. Kulağının arkasında küçük bir peri dövmesi var."

Bir an sessiz kaldım. "Özür dilerim, ona ne dedin?"

"Jenny Adams? Jennifer mı? Lütfen, nerede olduğunu biliyorsanız bana söyleyin. Birkaç hafta önce ortadan kayboldu, onun için endişelenmekten deliye döndüm."

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

"Ben onun erkek arkadaşıyım."

Kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

Dışarıdaki koridorda bir ayak sesi duyulur. Daisy kafasını kapı aralığından içeri uzatıyor. "Böldüğüm için özür dilerim," diye fısıldıyor, kara gözleri parlıyor. "Diğerlerini arayıp söyleyebilir miyim?"

Yavaşça ona dönüyorum. Kaşlarını çattı. "Bebeğim? İyi misin?" Odaya giriyor. "Tanrım, kötü haber değil, değil mi?"

"Jenny Adams kim?" diye sordum. Yüzündeki bütün kan çekildi.

YİRMİ DÖRT

DAISY

"Bu ismi nereden duydun?" Gözlerim elindeki radyoya kayıyor. "Kiminle konuşuyorsun?"

Radyo parazit yapıyor. *Bu o mu? Oh, Tanrıya şükür. Jenny, bebeğim. Jenny, telsizi aç. Bana iyi olduğunu söyle.*

Sam. Bir adım geri çekiliyorum. *Hayır. Hayır.* Riven telsizi bana uzattı, yüzü bomboştı. "Ona cevap vermelisin."

Hayır. Hayır. Dudaklarımı yalıyorum. "Hayır," diye zorluyorum.

"Görünüşe göre o senin erkek arkadaşın," diye kestirip atıyor Riven. Sesi tamamen ifadesiz. "Senin için endişeleniyor gibi. Endişelenmesine izin vermemelisin."

"O benim erkek arkadaşım değil."

Radyo cızırdıyor. *Jenny, bebeğim, sesini duymak çok güzel. İyi misin? Ne halt ediyorsun sen?*

"Al şunu," diyor Riven, radyoyu bana doğru iterek. Geri çekiliyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Sam'in sesi kesildi. *"Hayır. Onunla konuşmayacağım. Ve o benim erkek arkadaşım değil, eski sevgilim."*

"Gerçekten mi?" Riven'ın sesi düz.

"Evet! Gerçekten! Neden benim yerime ona inanıyorsun, onu tanıımıyorsun bile!"

"Sanki seni tanıımıyormuşum gibi geliyor." Başını sallıyor. "Senin adın ne?"

"D-Daisy Whittaker."

Beni incelerken dudakları birbirine yapışıyor. Soğuk gözleri beni değerlendirirken ürperiyorum. Karşımdaki adam, birkaç dakika önce boynuma bakıp gülen adama hiç benzemiyor. Öfkeli görünüyor. Sanki benden nefret ediyor.

"Bana cüzdanını ver," dedi aniden. "Ne?"

Odaya bakıyor ve mutfak sandalyesinin üzerinde asılı duran el çantamı görüyor. Çantayı almaya gidiyor ve cüzdanımı bulana kadar karıştırıyor.

Ona doğru hamle yaptım. "Ne yapıyorsun lan sen? Geri ver onu!"

"Dur," diye emrediyor, açıyor ve tüm kartlarımı masanın üzerine silkeliyor. Yavaşça bakıyor, ehliyetimi, kütüphane kartımı, banka kartımı inceliyor. Hepsinin üzerinde yazılı olan ismi okuyor. *Jennifer Adams*.

Buz sırtımdan aşağı kayıyor. "Açıklayabilirim," diye fısıldıyorum.

Beni görmezden geliyor, çantamı tekrar kontrol ediyor ve pasaportumu buluyor. Sayfaları çevirip adım ve fotoğrafımı kontrol ediyor.

"Kesinlikle sana benziyor," diyor açıkça. "Peki. Sanırım şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor." Pasaportu masanın üzerine fırlatır.

"Riven, yemin ederim, düşündüğün gibi değil-"

"Bize söylediğin her şey doğru mu?" Talep ediyor. "Herhangi bir şey? Gerçekten Londra'da mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Brighton." "Ne?"

"Ben şehirde yaşamıyorum. Brighton'da, deniz kenarında yaşıyorum."

"Anlıyorum," diyor, sesi buz gibi. "Peki ya mesleğiniz? Resim öğretmeni misiniz? Buraya gerçekten tatile mi geldiniz?"

Tereddüt ediyorum.

Gözleri kısıldı. "Bana *doğruyu* söyle, lanet olası."

"Ben bir resim öğretmeniyim. Ya da öyleyim," diye itiraf ediyorum.

"Ama tatilde değilim. Kovuldum."

Çenesinde bir kas seğiriyor. Derin bir nefes alarak arkasını döner. "Tanrım! *Lanet olsun.*"

Gözlerimi kapatıyorum, yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona tüm hikayeyi anlatmadan ne olduğunu açıklayamam. O zaman videoyu görebilir. Videoyu görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Ağlamayı kes," diye bağılıyor, kendini dikleştirerek. Üzerimde yükseliyor. Soğuk öfkesiyle tüm odayı dolduruyormuş gibi hissediyorum. "*Kimsin* sen? Neden buradasın? Ne *sikime buraya geldin*? Her şey bir yalandan ibaretken hepimizin sana değer vermesini mi sağladın?"

Ona doğru uzandım. "Riven, çok üzgünüm-lütfen açıklamama izin ver-"

"*Hayır.*" Kolunu geri çeker. "Açıklama yapmanı istemiyorum. Mazeretlerini duymak istemiyorum."

"Ama..."

"*HAYIR!*" Kükrüyor ve sesi salonda yankılanırken dehşete kapılarak geri çekiliyorum. "Bunca zamandır bana yalan söylüyorsun! Daha fazla yalan dinlemek istemiyorum!"

Ağzımı kapatıyorum. Riv daha önce bana hiç bağırمامıştı. Bağırabileceğini bile düşünmemiştim. Ama şimdi sakın ve nazik doktor görüntüsü kayboldu ve artık onu tanıyamıyorum.

Bir an sessiz kaldı, göğsü kabarmıştı. Sonra dönüp masaya yöneliyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor.

İçimden korku fışkırıyor. "Hayır. Lütfen beni arama."

Beni görmezden geliyor. Kolundan tutup onu dizüstü bilgisayardan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Riven, lütfen, lütfen, *lütfen*, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, *bana bakma.*

Yukarı. LÜTFEN!"

Beni silkeledi. "Bunca zamandır evimde kimi tuttuğumu bilmem gerekiyor. *Her gece yatağıma* kimin girmesine izin verdiğimi bilmek istiyorum. Ne, bir çeşit suçlu musun? Polisle başın belada mı?"

"Hayır, ben-"

"O zaman adını aratmamı neden umursuyorsun?" Bir web tarayıcısı açıyor.

İçime korku düştü. Onu durduramıyorum. Videoyu göreceğ.

Videoyu göreceğ.

Buradan çıkmam lazım. O izlerken burada olamam. Yapamam.

Odama koşarken neredeyse hiç düşünmüyorum bile. Bavulumu görmezden geliyorum. Umurumda bile değil. Sadece buradan gitmeliyim. Zar zor nefes alıyorum. Fazladan bir kazak ve ikinci bir çift çorap giyiyorum, sonra eskiz defterimden bir sayfa koparıp hızlıca bir not karalıyorum. Koridorda Riven anlamadığım bir şey havlıyor. Zıplıyorum, kalbim güm güm atıyor. "*Eli,*" diye hırlıyor. Bir radyo tıslaması duyuyorum.

Kahretsin. Diğerlerine geri gelmelerini söylüyor olmalı. Oturma odasından sıvışıp cüzdanımı alıyorum ve bir çift kar ayakkabısı giyip paltomun içine giriyorum. Ön kapıyı iterek açtığımda birkaç saniye duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Kendimi güçsüz hissediyorum. Göğsüm yanıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Kar bu sabahkinden daha ağır, ama yürümek için iyi olmalı. Riven bir saat önce buradaydı. Tek yapmam gereken köye varmak; sonra hava düzelene kadar kalacak bir yer bulabilirim. Arabamı alıp yeni bir kasabaya gidebilir ve tüm bu olanları unutabilirim.

Kendimi duvardan itiyorum ve karda yürümeye başlıyorum. Artık o evde onunla birlikte olamam. O benim videomu izlerken orada öylece oturamam. Bunu düşünmek bile ciğerlerimin sıkışmasına ve midemin bulanmasına neden oluyor.

Görüşüm kenarlardan kararmaya başlıyor. Donmuş yağ taneleri gözlerime ve yanaklarıma batıyor. İlerlerken bir hıçkırığı yutuyorum.

Aman Tanrım. Yine yapayalnızım.

YİRMİ BEŞ

ELI

Cole ve ben geyik postunu arabadan çıkardık, sonra adam biraz para sayarken ben geride durdum. O bizim müdavimlerimizden biri; deriden giysiler yapan bir Sami zanaatkârı. Cole birkaç gün önce yoldaki leşleri temizlemek için çağrılmıştı ve şimdi post iyi bir şekilde kullanılacak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Donuyorum. Kar şimdi çok daha kalın yağıyor ve rüzgar rahatsız edici olmaya başlıyor.

Cole işlemi bitirir. Adam bize teşekkür ediyor, sonra gökyüzüne bakıyor. "Eve gitmeniz gerekiyor," diyor acımasızca. "Yollar daha fazla güvenli olmayacak."

İkimiz de başımızı sallıyoruz. Yaklaşan fırtınanın kötü bir fırtına olacağı çok açık.

Arabaya dönerken Cole rüzgâra karşı "Kar temizlendikten sonra bitirmek zorunda kalacağız," diye bağılıyor. Konuşamayacak kadar üşümüş bir halde başımı sallıyorum ve kapıyı çarparak içeri giriyorum. Hemen çılgınca bir bip sesi duyuyorum. Arabanın ön panelindeki radyo bozulmuştu. Açıyorum.

"Hey-"

Riven'ın sesi hattan aşağıya doğru havlıyor. "*Eve gel. Hemen.*"

"Biliyorum, biliyorum. Fırtınaya yakalanmayacağız." Cole motoru çalıştırdı ve yola geri geri çıktık. "Şimdi dönüş yolundayız."

"Lanet fırtına umurumda değil," diye tükürüyor. Kaşlarımı çatıyorum, daha dik oturuyorum. Riven'in sesinin bu kadar kızgın çıktığını duymayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Kriz anlarında hep kendini toparlar. Bu da demek oluyor ki yanlış olan her neyse çok ama çok yanlış olmalı.

"Vay canına, dostum," diyorum hafifçe. "Güvenliğimizle ilgilendiğin için teşekkürler. Bir an için önemsedliğini düşünmüştüm."

Derin bir nefes alır. "Ben Daisy."

Cole sertçe bakıyor. "Daisy ne olacak?" Sesini yükselterek sorar. "O iyi mi? Bir şey mi oldu?" Gaza biraz dokunup hızlanıyor.

"Bize yalan söylüyormuş."

"Ne hakkında?"

"Her şey hakkında." Yolda bir virajı dönüp ormana giriyoruz ve bağlantımız kopunca elimdeki radyo cızırdıyor. Gökyüzüne bakıyorum. Hava endişe verici bir hızla kararıyor.

"İyi olacak mıyız?" Cole'a sordum. "Hiç bu kadar hızlı gelen bir fırtına görmemiştim."

"Başaracağız," diye mırıldanıyor.

Ağaçların arasından çıkıyoruz ve Riven'in sesi yeniden yükselmeye başlıyor.

"Onun hakkında söylediği her şey doğrudu. Her şey. O-"

Sözünü kestim. "Bak dostum, bunların hiçbirini anlamadık. Sadece dayan ve biz oraya varana kadar bekle. O kadar da kötü olamaz."

"Hayır, ben-"

"Cole kar fırtınasında araba sürmeye çalışıyor. Biz oraya varana kadar çeneni kapat." Telsizi kılıfına geri soktum.

Kulübeye vardığımızda kar gerçekten çok şiddetli yağıyor ve rüzgar şiddetleniyor. Arabayı ahıra park edecek vaktimiz yok; onu garaj yolunda bırakmak ve kapıya kadar birkaç metre sendeleyerek gitmek zorundayız.

İçeri adımımızı atar atmaz Riv'in ateşin önünde bir aşağı bir yukarı volta attığını görüyorum. Ayakkabılarımızı çıkarmamızı bile beklemiyor.

"Bize *yalan söyledi*," diye açıkladı, topuğunun üzerinde dönerek. "Adı *Jenny Adams*."

"Ne?" Atkımı çözüyorum, sonra onu geçip ateşe doğru ilerliyorum. "Isınmam için bana bir saniye verebilir misin?"

"Daisy," diye ısrar ediyor. "Gerçek adı Jenny Adams. Londra'da hiç yaşamamış. Bize söylediği okulda çalışmıyordu. Ara vermedi, *kovuldu*."

Kaşlarımı çattım. "Bekle, ne? Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Son yirmi dakikayı telsizde erkek arkadaşıyla konuşarak geçirdim. Kız aniden ortadan kaybolmuş, adam da çok endişelenmiş ve kızın izini buraya kadar sürmüş."

Düşüyormuşum gibi

hissediyorum. "Onun

neyi?" Cole

homurdanıyor.

"Erkek arkadaşı," diye tersledi Riven. "Onun bir erkek arkadaşı var. Ondan bahsetme şekline bakılırsa, bence nişanlanmaya çok yakınlar."

Kalbim küt küt atıyor. Daisy'nin erkek arkadaşı yok. İmkânı yok.

"Pasaportunu ve ehliyetini kontrol ettim," diye devam ediyor. "Söylediği her şey doğruydı."

"Neden yalan söylesin ki?" diye sordum. "Bir nedeni olmalı. Çıkarıcı bir eski sevgilisi olduğundan bahsetmişti; belki de bu odur?"

Gözleri yanıyor. "Umurumda değil. Fırtına biter bitmez onu doğruca havaalanına götüreceksin."

"Onunla konuşmamız gerek," diyor Cole. "O kendini açıklayabilir."

Onu bulmak için koridora yöneliyorum ama Riv kolumu tutuyor. "Bunun bir anlamı yok. Ona güvenemeyeceğimizi çoktan kanıtladı. Kendini kurtarmak için daha da fazla yalan söyleyecektir."

"Bunu bilmiyorsun-"

"*Evet, biliyorum,*" diye homurdanıyor. "Daha önce de oldu. Yoksa unuttun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Daisy, Johanna'ya hiç benzemiyor."

Başını sallıyor. "Onunla konuşmayacağız. Gerçeği kendimiz bulmalıyız." Elini uzatıyor. "Bana telefonunu ver."

"Ne?"

"Bana telefonunu ver. Benimkinden daha iyi sinyal alıyor. Dizüstü bilgisayarını hotspot'a bağlamak istiyorum."

Ekranımı kontrol ediyorum. "Hiç çubuğum yok."

"Bu lanet evde sinyali olan bir yer bulacağım. Ver. Bana. Telefonunu. Telefonunu."

İç çekerek vazgeçiyorum. Yemek masasına oturuyor ve bilgisayarla uğraşüyor, dizüstü bilgisayara bağlıyor, sonra tarayıcısını açıyor. Sayfa yüklenmeyince elini masaya vuruyor. "*Lanet olsun!*" diye bağırır.

Zıplıyorum. "Tanrım, adamım!"

Riven'ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Yakınından bile geçmedi. Kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor. Elimini omzuna koydum. "Sakin ol. Neyin var senin?"

Elini yüzünde gezdiriyor. "Neredeyse yine

yapıyordum." "Neyi neredeyse yine yapıyordun?"

"Neredeyse hepimizi sikip atıyordu. Ben sadece-" Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyor. "Sadece bizimle kalmasını istedim."

"Ne?"

"Taşınmak için. Bizimle çıkmak için. Resmi olarak. Bir saat önce teklif ettim." Kalbim yerinden fırladı. "Ne dedi?"

"Bunun bir önemi var mı? Belli ki artık olmayacak." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. Tüm öfkesinin altında tamamen perişan görünüyor.

"Onu seviyorsun," diye fark ettim. "Vay anasını. Ona tamamen aşıksın."

Dudaklarını sıkıca kapatıyor, inkâr etmiyor. Tek söylediği "Bilmeliydim," oluyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Aslında henüz *hiçbir şey* bilmiyoruz. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma olabilir."

Bana kaşlarını çattı. "Nasıl? Lanet kimliğini gördüm, bize sahte bir isim verdi! Neden onun *tarafındasın*?"

"Ona hapse girdiğimi söylediğimde bana inandı. Bu kıza bir *suçluyla* birlikte dağlarda mahsur kaldığını söyledim ve o bile irkilmedi. Bence şüphenin faydasını hak ediyor." Hiçbir şey söylemiyor. İçimi çektim. "Bak, Johanna sana yıllarca yalan söyledi. Ama sana söyledim dostum, bu senin hatan değildi."

Web sayfasını tekrar tekrar yenilemek için tıklar. "Öyleydi. Her şeyin olmasının sebebi *bendim*. Ona evlenme teklif eden bendim. Mahkemede sana karşı tanıklık eden bendim. Ona aşık olana kadar her şey yolundaydı."

Başımı salladım. "Her şeyin olmasının sebebi oydu. Sen değil. Kötü kaltak oydu."

"Kendime bir daha asla bir kadının beni böyle kandırmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Ve *Jenny* yaptı. Johanna'dan çok daha *kötü* yaptı. En azından Johanna bize gerçek adını söyledi!"

Google nihayet yüklenirken dizüstü bilgisayarın ekranı aniden beyazlaşıyor.

"*Nihayet.*" Riven öne doğru eğilir ve arama çubuğuna *Jenny Adams* yazar.

Bir sandalyeye çöküp izliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim tek şey Daisy'ye güvendiğim. Her ne yaptıysa, onun iyi bir insan olduğunu biliyorum.

İsim binlerce sonuç çıkarıyor. İlk başlığa gözlerimi kısarak bakıyorum. The Express'ten bir haber. *P*rn Yıldızı Geçmişi Ortaya Çıkan Lise Öğretmeni Kovuldu*. "Daisy porno mu yapıyor?"

"Jenny," diye ısrar ediyor Riv. "Onun adı Jenny."

"O benim için Daisy." Omzunun üzerinden uzanıp makaleye tıklıyorum ve göz gezdiriyorum.

Brighton'da bir lise resim öğretmeni, yetişkinlere yönelik videolarının fakülteye ve bazı öğrencilerin velilerine sızdırılmasının ardından ateş altında. Uygunsuz içerikleri bir e-posta ile alan bir anne, 'bu kadar ahlaksız birinin gençleri eğitmesine izin verilmesinden' 'dehşete düştüğünü' ifade ederken, bir diğeri 'öğretmenler için tarama süreçlerinin yeterince ciddi olmadığından' endişe ediyor.

Kapsamlı bir soruşturmanın ardından, Alton Ortaokulu Bayan Adams'ı hızla görevden alarak, sınavlarına aylar kala bir sınıf A seviyesi öğrencisini zor durumda bıraktı.

Gözlerimi kısıyorum. Daisy'yi bir porno yıldızı olarak hayal etmek zor. Yani, kesinlikle bunun için vücudu var, çok seksi. Ama Riv ondan tişörtünü çıkarmasını istediğinde ne kadar sinirlendiğini hatırlıyorum.

Riv, "Sanırım bu yüzden gerçek adını öğrenmemizi istemedi," diye mırıldandı.

"Ama neden? Porno çekmesi neden umurumuzda olsun ki? Bu onun işi." Evet, videoların öğrencilerinin velilerine gönderilmesi gerçekten garip ve boktan bir durum; ancak makalede videoların *sızdırıldığı* söyleniyor. Bu videoları sınıfında oynattığı anlamına gelmiyor.

Cole bir şey söylemiyor.

Riv arama sayfasına geri döner ve sonuçlar arasında gezinir. Burada bir *Bir sürü* porno sitesi listelenmiş. Rastgele birine tıklıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Dostum. Bunun için onu çağırmamız gerekmiyor mu? Resmen yan odada. Onsuz seks yaptığı bir videoyu izlemek garip hissettiriyor."

"Gerçeği bilmek istiyorum," diye söze giriyor. Daisy ekranda belirdiğinde iç geçiriyorum. Riv hep böyleydi. Bir sorunla karşılaştığında

çözmek için. Neler olduğunu tam olarak çözene kadar bu gizemi Sherlock gibi çözecek.

Videoya odaklanıyorum. Daisy tişört ve külotla yatakta oturmuş, bir adamla öpüşüyor. Adamın elini kızın kalçasında gördüğümde içime saplanan kıskançlık beni şaşırtıyor.

"Bunu izlemek zorunda mıyız?" diye inliyorum. "İzlemeyi sevdiğimi söyledim, ama sadece rastgele adamları değil-"

"Kapa çeneni."

"Boynunda sevdiği o noktayı tamamen kaçırıyor-"

"Eli. Kapa çeneni. Kapa çeneni."

İçimi çekiyorum, sandalyemde geriye doğru yığılıyorum ve bandın dönmesine izin veriyorum. Bu konuda içimde kötü bir his var. Videoda ilerledikçe durum daha da kötüleşiyor.

Övünmek gibi olmasın ama pornoya oldukça aşinayım. Dürüst olmak gerekirse biraz uzmanım. Kollarımda gerçek bir kadının olmasını tercih ederim, ancak beş yıl boyunca vahşi doğada yaşadıktan sonra, kötü havalarda içeride mahsur kaldıktan sonra, seks kasetlerine oldukça aşina oldum.

Bu bir seks kaseti değil.

Bu seks kaseti seksi değil. Açık saçık konuşma ya da striptiz yok. Hiçbiri yapılmış gibi görünmüyor. Kamerada iyi görünmek için kendini konumlandırmaya çalışmıyor, sırtını kamburlaştırmıyor veya karnını emmiyor. Düz siyah külot giyiyor. Evet, belli ki üzerinde harika görünüyorlar; ama kendini seks yaparken filme alan bir kadın olsaydım, muhtemelen biraz daha güzel bir şey seçerdim.

İkisi oynaşmaya başladılar. Kadın adamın üstünde yuvarlanırken, kadının o günkü dersleri hakkında konuştuğunu duyuyorum. Adamın yüzü kırpılmış ama kızinki gayet net.

Bu porno değil, farkındayım. Hiç yapılmamış. Bu sadece aile içi, rahat, sevgi dolu bir partner seksi. Gömleğinin eteğine uzanırken bir kez olsun kameraya bakmıyor. Yukarı kaldırmaya başladığında, parmağımı

boşluk tuşuna basıp durduruyorum. Midem bulanıyor. "Dostum. Bunun filme alındığını bildiğini sanmıyorum."

Cole sandalyesini kazıyarak ayağa kalkar. "Sikerim böyle işi. Onu bulmaya gidiyorum. Kapat şu boku."

Riven kaşlarını çatar. "Bekle-"

"Hayır," diye tersliyor Cole ve odadan çıkıyor. "*Kapalı.*"

Klipten çıkıp sayfanın geri kalanını kontrol ediyorum ve videonun izlenme sayısını gördüğümde içimin soğuduğunu hissediyorum. Aman Tanrım.

Riv gözlüklerini çıkarır ve gözlerini ovuşturur. "Birinin onu kullandığını söyledi," diyor sessizce. "Hatırlıyor musun? Onunla yattığımız ilk geceyi."

"Görünüşe göre *birisi* tüm interneti kasıp kavuruyor," diyorum dişlerimi sıkarak. "Trend sayfasına girmiş." Sanırım o haberlere girdikten sonra video da patlamış olmalı. Yorumları aşağı kaydırıyorum.

Öğretmen olduğunu duydum. Bir sonraki videon kız öğrenci kostümü içinde cetvelle kendine şaplak atman olmalı.

Express'in haberinden geldim, böyle bir kış beklemiyordum.

O memelerin üzerinde şehre giderdim seni küçük sürtük.

Mide bulantısı boğazımda yükselirken başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. *Tanrım.* Ne zamandır buna katlanıyor? Yükleme tarihini kontrol ediyorum. Video biz onunla tanışmadan bir hafta önce yayınlanmış. Her şey yerli yerine oturmaya başladı. Birisi onun bu videosunu internette yayınlamış ve okulundaki fakülteye göndermiş. Bir sürü haber sitesi hikayeyi haber yaptıktan sonra viral oldu. Çantasını topladı ve gitti.

"Eski sevgilisinin onunla kalması için kendisini manipüle ettiğini söyledi," diye hatırlıyorum. "Sence o-"

Riven'in yüzündeki renk kaybolur. Ayağa kalkar ama onu bulmaya gidemeden Cole kapıda yeniden belirir.

"Seni lanet olası aptal," diye hırlıyor. "Sen. *Lanet olası*.

Salak." "Nerede o?" Riven sessizce sorar.

Cole hiçbir şey söylemiyor. Sadece masanın üzerine bir kâğıt parçası atar ve ön kapıya doğru fırlar. Paltoları karıştırmaya başladı. Riven hareket etmiyor, ben de yüksek sesle okumak için kağıdı aldım.

"Cole, Eli ve Riven. Sadece özür dilemek istedim. Size yalan söylediğim için özür dilerim. Hiçbiriniz bunu hak etmediniz. Hepiniz çok naziktiniz ve ben bundan faydalandım. Üçünüz hayatımı kurtardınız ve son birkaç hafta bana anlayabileceğinizden çok daha fazla yardımcı oldu.

Sana kendim hakkında söylediğim hemen hemen her şey yalandı. Nerede yaşadığım, nerede çalıştığım, neden burada olduğum. İsmim. Gerçekten hiçbirinizi incitmek istemedim. Ama hepinizin güvenini kırdım ve bu çok kötü bir şeydi. Bir sonraki uçakla eve döneceğim.

Çok, çok, çok üzgünüm

Daisy."

Kağıdı yere bıraktım. Odayı bir sessizlik

kaplıyor. "Hayır," diyor Riven. Sesi alçaktı.

"Hayır."

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Fırtına tüm gücüyle bizi vurdu. Rüzgâr çığlık çığlığa, kar öyle yoğun yağıyor ki tek seçebildiğim beyaz.

Konuşamıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Cole, "Ceketi, cüzdanı ve ayakkabıları gitmiş," diyerek bize doğru ilerliyor. "Ne kadar zaman önce ayrıldı?"

"Bilmiyorum. Onun gittiğini görmedim."

"Belli ki aceleyle gitmiş. Hiçbir eşyasını almamış." Cole'un mavi gözleri yanıyor. "Onunla ne zaman kavga ettiniz?"

"Sanırım... otuz dakika önce?"

Gözlerimi kapatıyorum. O ölmüş. Köye zamanında ulaşmasının imkanı yok. Ve kar fırtınasında o kadar uzun süre hayatta kalmasının imkanı yok. Daha yola bile çıkamadan fırtınaya yakalanırdı.

O öldü.

Riven ayağa fırlar ve ön kapıya yönelir. "Onu bulmaya gidiyorum." Paltosunu askıdan alıp omuz silkerek giyiyor, elleri düğmelerle uğraşıyor.

"Hayır." Cole onu geri iter. "İşe yaramazsın. Geri gelirse diye burada kal." Kendi botlarını giyer. "Eli, hayatta kalma çantalarım nerede?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. İçim donmuş gibi hissediyorum.

O öldü.

O öldü ve ben ona aşık olduğuma eminim. "Eli!"

Cole havlıyor. "Hayatta kalma paketleri nerede?"

Ağzımı çalışmaya zorluyorum. "Üst rafta."

Homurdanıyor ve sırt çantalarından birini kapıp omzuna atıyor. Riven da bir tane almaya gider. "Eli burada kalabilir. Ben de geleceğim."

"Hayır!" Cole ona döner. "*Beni dinle*. Bu benim *işim*, bırak da yapayım!"

"Ama ölüyor olabilir!"

"Sadece beni yavaşlatacaksın. Hayatta tutmam gereken iki kişi olacak." "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bu bir intihar görevi olur."

"*Umurumda değil.*"

Cole'un burun delikleri alevlenir. Hızlı bir hareketle Riv'i gömleğinin önünden yakalar ve sertçe duvara çarpar. "Sen. Kalıyorsun. Burada."

"Ama-"

"İKİNİZİ DE KAYBETMEYECEĞİM!" Cole kükrer, yüzüne doğru yaklaşır. "ONU ZATEN BENDEN ALDIN, SEN DE ÖLMEYECEKSİN!"

Riven soluklaşır. Cole göğsü kabarak onu birkaç saniye yerinde tutar. Sonunda Riven ona küçük bir baş selamı verir.

"Git," diyor kısık sesle.

Cole geri çekilir, gözlüklerini takar ve ön kapının kilidini açar. Anında rüzgâr kapıyı çarparak açar. Gürültü sağır edicidir. Kar koridora savrulur, iki adamın üzerinden uçarak zemini kaplar.

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu başarmasına imkan yok. Cehennemde bile.

Cole ellerini çantasında sıkıyor ve dışarı adım atıyor. Riven kapıyı arkasından kapatır. Rüzgârın uğultusu kesildiğinde ev ürkütücü bir sessizliğe bürünür.

"Ona bağırdım," diyor, sesi boş.

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Sanırım onu sevdim."

Yüzünü ellerinin arasına alır. "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Düşündüm ki-"

"Sen *düşündün*." Ayağa fırladım. Öfke boğazımı yakıyor. "*Düşündün. Bilmiyordun ki. Tanrı aşkına, ona sormadın bile.*" Gitmek için döndüm.

"Eli-"

"Benimle konuşma."

Onu oturma odasında tek başına bırakarak odama gidiyorum, dizüstü bilgisayar hala onun videosunda açık.

YİRMİ ALTI

COLE

Kayboldum.

On dakikadır buradayım ve tamamen kayboldum.

Bir kar fırtınasının en tehlikeli yanı soğuk ya da rüzgar değildir. İnsanlar yeterince hızlı içeri döndükleri sürece bunlara dayanabilirler. Asıl tehlikeli olan yönelim bozukluğudur. Etrafınızdaki her şey bembeyaz olduğunda ve hareket ettiğinde, yukarıdan aşağıya ya da soldan sağa zar zor ayırt edebilirsiniz. Çöpleri dışarı atmak için evinizden çıkabilir, sonra da hangi yönden geldiğinizi hatırlayamadığınız için kapınızdan on adım ötede ölebilirsiniz.

Dışarı ilk çıktığımda görüş mesafesi sıfıra yakındı. Bir çeşit iz bırakmış olmasını umuyordum; ama tabii ki ayak izleri çoktan kapanmıştı. Tek yapabildiğim rüzgârda ilerlemek ve hafızamla yönümü bulmaya çalışmaktı.

Tahminime göre, daha fazla ilerleyemeyeceğini fark etmeden önce neredeyse yola varmış olacaktı. Dönen karda ilerlerken kafamda arazinin bir haritasını tutmaya çalışıyorum ve doğru yöne gittiğime dua ediyorum. Şiddetli rüzgâr beni geri savuruyor ve buzlu kar taneleri gözlüklerim ve atkımın açıkta bıraktığı az miktardaki derime batıyor. Umudumu kaybediyorum. Tek bildiğim, daireler çiziyor olabileceğim. Her an tekrar ön kapıya varabilirim. Ben-

Çalılara çarparken neredeyse düşüyordum. Tamamen beyaza bürünmüşler ve o kadar kar körü olmuşum ki onları zar zor görebiliyorum ama onları yolun sonundaki çalılar olarak tanıyorum. Bir süredir

doğru yönde. Aklıma bir fikir geldi. Daisy akıllıdır. Bu kadar uzağa gittiyse, saklanmak için çalının altına saklanırdı.

Ve eğer çalıya ulaşamazsa, o zaman ölmüş demektir. Yani başka seçeneğim yok.

Çitin yanından yürümeye başladım, yerdeki topakları arıyordum. Yumuşak bir şeye takılmadan önce ancak on adım atabildim. Dizlerimin üzerine çöküp çılgınca karı eşeliyorum. Ellerimin altında pembe bir leke beliriyor. Onun paltosu. Bu o. Her tarafı karla kaplı ama çalılıklardan korunmak kara gömülmesini engellemiş. Yüzünü silerek temizliyorum. Saçlarında kar var, paltosundan aşağı düşüyor, kirpiklerine yapışıyor. Gözleri kapalı. Kucağında bir ceset gibi hareketsiz duruyor.

"Daisy," diye nefes alıyorum, yüzünü okşayarak. "Daisy. Daisy, lütfen. Hadi bebeğim. Sen ölmedin."

Birkaç korkunç saniyeden sonra gözleri titreyerek açılır. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Rahatlayıp ağlayabilirdim.

Mavi dudaklarını ve tenini kataloglayarak ona bakıyorum. Titremiyor, ki bu çok ama çok kötüye işaret. Hipotermik durumda. Onu hemen ısıtmalıyım. En hızlı yol kendi vücut ısımla olur, ama bunun işe yaraması için soyunmamız gerekir ve kuru bir yere gelene kadar bunu yapamayız.

Onu biraz sarsıyorum. Kollarımda uyukluyor, uykulu gözlerle göz kırpmıyor. "Daisy. Uyanık kalabilir misin? Benimle konuşabilir misin?"

Mavi, çatlamış dudakları kıpırdıyor. Eğilip kulağımı tam ağzının yanına koyuyorum. "Teddy," diye mırıldanıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Evet. Buradayım. Buradayım, iyi olacaksın."

"Özür dilerim." Gözleri titriyor ama başka bir şey söylemiyor. Soluyor. Sırtımdaki çantamı dengelemeye çalışarak ellerimi koltuk altlarından geçiriyorum ve onu kollarımın arasına alarak dikleştiriyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok. Tanrı aşkına, benim çantam ondan daha ağır. Onu kulübeye geri götürür götürmez içeri kilitleyip karnını doyuracağım. Belki o zaman rüzgarda savrulmaktan kurtulur.

"Boynuma tutun," diye bağıyorum. Kollarının zayıfça boynuma dolandığını hissediyorum ve dönüp etrafıma bakıyorum. Her şey beyaz bir bulanıklıktı. Ev ne taraftaydı? Kahretsin, hatırlayamıyorum. Karda bıraktığım izler çoktan tamamen kapanmış. Korkunun boğazımı sıkıldığını hissediyorum. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak, yönümü yeniden bulmak için bir saniyemi ayırıyorum, sonra doksan derece sola dönüyorum. Bu yol eve giden yol *olmalı*. Karda tökezleyerek ilerliyorum. Daisy'nin ağırlığı yarayı çekiştirirken omzum yanıyor ama aldırmiyorum. Onu içeri geri götürmeliyim. Onu güvene almalıyım.

Kalçama bir şey çarpınca homurdanıyorum. İnce ve gergin, neredeyse bir tırabzan ya da çamaşır ipi gibi. Kaşlarımı çatıyorum, karı fırçalayarak üzerinde geziniyorum. Bu bir çeşit ip. Daisy'nin görüş mesafesi kötü olduğunda bizi eve doğru yönlendirmek için kurduğu ip. Kalbim sıkışıyor.

Yedek bir elim yok, bu yüzden kalçamla ona yaslanıyorum ve onu ileriye doğru takip ediyorum. Düşmeden önce ancak beş adım atabiliyorum, karla kaplı bir kayaya takılıyorum.

Tekrar ayağa kalkmam neredeyse otuz saniye sürüyor. Daisy'nin üstünü arayıp yaralanmadığını kontrol ettikten sonra onu kollarımda yeniden düzenliyor ve yürümeye devam ediyorum. Bir sonraki düşüşümde ayaklarımı tekrar yere basmam tam bir dakika sürüyor. Her zaman kar kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor. Her inişimizde üzerimizi örtmeye başlıyor, ben kendimi tekrar yukarı çekene kadar bizi tamamen gömmekle tehdit ediyor.

Bu tekrar, tekrar ve tekrar oluyor. Salyangoz hızında ilerliyoruz. Sanki attığım her adımda daha da zayıflıyorum. Uzuvarım uyuşuyor. Vücut ısım düşüyor.

Bir dahaki sefere tökezlediğimde, hiçbir şeyin üzerine düşmüyorum bile; sadece kendi botumun üzerine düşüyorum. Tekrar dizlerimin üzerine düşüp iki büklüm oluyorum. Daisy neredeyse kollarımdan yuvarlanıyordu ama nefes nefese onu tuttum. Omzum ateş gibi yanıyor.

Bunu başaramayacağız. Evden ne kadar yürüdüğümü biliyorum. Bu mesafeyi dört ya da beş kez aştım. Doğru yönü seçmiş olsam bile, başaramayacağız.

Daha önce birkaç ölüme yakın deneyim yaşadım. Fırtınaya yakalandım, dövüş ringlerinde dayak yedim ve vahşi hayvanlar tarafından saldırıya uğradım. Her seferinde,

Gerçekten ölebileceğimi fark ettiğim an, garip bir sakinlik hissi kapladı içimi. Neredeyse huzurlu hissettim. Tüm seçenekler elinizden alındığında, endişelenecek bir şey kalmıyor.

Ama şu anda huzurlu değilim. Ölsem de umurumda değil ama bu benimle ilgili değil. *Onunla* ilgili.

Ölmesine izin vermemin imkanı yok. Vücudumda nefes varken olmaz. Son saniyeye kadar savaşacağım.

Kendimi tekrar ayağa kaldırıp onu kollarıma alırken vahşi rüzgâra karşı kükrüyorum. Önce bir adım, sonra bir adım daha atarak ilerlemeye devam ediyorum.

Yavaşça, karın içinden, gri bir şey önümde beliriyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum, gözlüklerimi beceriksizce omzuma siliyorum. Sendeleyerek birkaç adım daha yaklaşıncı, o şey netleşiyor.

Kulübe. Kulübeye ilk taşındığımızda terk ettiğimiz köhne, kırık dökük taş mağara. Büyüleyici, nazik, *dahi kız kulübeyi* kurtarma rotasına koydu. Ona zahmet etmemesini söylememe rağmen.

Bugün, kendi iyiliği hayatını kurtaracak. Karda son birkaç adımı sendeleyerek atıyorum ve neredeyse sığınağa düşüyorum. Dışarıdaki rüzgârın sağır edici gürültüsü taş duvarlar tarafından anında bastırılıyor. Burası hâlâ buz gibi ama en azından ıslaktan ve rüzgârdan korunuyoruz.

Daisy'yi yere yatırdım. Zemin buz tutmuştu ve yemin ederim. Onu bu halde bırakamam.

"Seni yerden kaldırmamız gerekiyor," diyorum yanağını okşayarak. Gözleri tekrar kapandı. Nabzına bakamayacak kadar korkuyorum. Tabii ki yaşıyor. Başka alternatif yok. "Çok fazla ısı kaybediyorsun," diyorum. "Bir saniye bekle."

Cevap vermiyor.

Dışarı çıkıyorum ve yakındaki bir çalıdan yapraklarla kaplı birkaç dal kesiyorum. Ne yaptığımı zar zor görebiliyorum ve neredeyse başparmağımı kesiyordum ama sonunda kollarım dallarla doldu. Onları içeri taşıyorum. Daisy hareket etmedi.

"Sana bir yatak yapacağım," dedim ona. "Bir dakika."

Düğmeleri donmuş taş zemini kaplayacak şekilde yere bırakıyorum, sonra onu dikkatlice düğmelerin üzerine kaldırıyorum. Sonra çantama dönüyorum. Tüm hayatta kalma çantalarımın en altında bir hipotermi ilk yardım kiti bulundururum. Bir uzay battaniyesi, bir kimyasal ısıtma battaniyesi ve bir kar fırtınası uyku tulumunu açarak hepsini paketinden çıkarıyorum. Her biri onu tamamen koza içine alacak kadar büyük olsa da, hepsi katlanmış ve zarf büyüklüğünde küçük paketler halinde paketlenmiş, titrerken açması çok zor. Ellerim beşinci kez plastik ambalaja kayarken küfür ederek dişlerimi sıkıyorum. Sonunda hepsini açmayı başarıyorum. Daisy'ye dönüyorum.

Kıyafetleri karla ıslanmıştı, bu yüzden çıkmaları gerekiyordu. Paltosunu, sonra pantolonunu ve kazağını çıkarmaya başladım. İç çamaşırı bile nemli. Düştüğünde kıyafetlerine kar bulaşmış olmalı. Küçük pembe sütyenini ve pantolonunu çıkarıp bir kenara koyduktan sonra çıplak bedenini battaniyeye sarıyorum. Sıkıca sardıktan sonra onu uyku tulumunun içine sokuyorum ve sıcaklığın kaçmaması için tulumu bantlayarak kapatıyorum. Kucağımda küçük turuncu bir burrito gibi duruyor, sadece beyaz yüzü görünüyor.

Kalçalarımaya yaslanıp nefes nefese kaldım ve gözlerimi kapattım. Çok yorulmuştum. Onu bulduğumda enerjim zaten dibe vurmuştu. Şimdi tamamen tükenmiş hissediyorum. Sadece ona sarılıp uyumak istiyorum ama hareket etmeyi bırakırsam sonumun onunki kadar kötü olacağını biliyorum. Hareket etmeyi bırakamam. O iyi olana kadar hareket etmeyi bırakamam.

Kendimi çantama dönmeye zorluyorum ve küçük, iki kişilik naylon çadırı çıkarıp sallayarak açıyorum. Kazıkları donmuş zemine çakmak için bir taş kullanıyorum. Gerçekten zayıf düşüyorum; birkaç kez kulübenin duvarlarına yaslanmam gerekiyor ama sonunda çadırı kuruyorum. Daisy'yi dikkatlice kaldırıp içine yatırıyorum, sonra bir kutu sürtünme jeli çıkarıp su geçirmez bir kibritle yakıyorum. Çadırı ısıtmak için pek bir şey yapmayacak ama hiç yoktan iyidir. Çantamdan birkaç metal kutu çıkarıp kulübenin kapısına yöneldim ve içeriye savrulan kabarık beyaz karın bir kısmını topladım. Suyu ihtiyacı var.

Çadıra geri döndüğümde gözleri yarı açıktı. Rahatlayarak ağlayabilirim. Çadırın fermuarını çektim, sonra alnını okşadım. "Daisy. Otur. Oturman gerek.

uyanık kal." Yüzüne dokunmak için eldivenlerimi çıkarıyorum. Sanırım ısıtıcı battaniye işini yapıyor olmalı. Gözleri dalgalanıyor.

"Bir şey söyle," diye emrediyorum, kar kutusunu erimesi için ısıtıcının üzerine koyuyorum. İnliyor.

Yüzünü tekrar okşadım. "Daisy. Bir şeyler söyle. Yoksa suratına kar dökerim."

"Neyi söyleyeyim?"

"Umurumda değil. Ne olursa olsun. Bana nasıl hissettiğini söyle. Bana bir şarkı söyle. Sadece konuşmaya devam et."

İtaatkâr bir şekilde nefesinin altında mırıldanmaya başladı. Anlamıyorum ve umurumda da değil. "Aferin kızıma." Kar kutusunu eriyip ısınana kadar ısıtıcının üzerinde bırakıyorum, sonra bir poşet kurutulmuş sıcak çikolata döküp onun için karıştırıyorum. "Al bakalım. Otur ve iç."

Kendine bakar. "Ellerim yok," diye mırıldanıyor.

Ellerinin uyku tulumunun içinde sıkıştığını fark ettim. Bana yaslanması için onu dik tutuyorum ve kutuyu dudaklarına götürüyorum. Yavaşça içiyor, ılık sıvıda biraz boğuluyor. Kutu boşalana kadar yudum yudum içiriyorum. Göğsüme yaslanarak rahatlıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Yorgunum. Ama.

İyi." "Kalbin nasıl?"

Dudakları aşağı dönüyor. "Acıyor," diye fısıldıyor.

Kahretsin. Elimi uyku tulumundan aşağı kaydırıyorum, ısıtılmış battaniyenin katmanlarını sıyrıyorum ve çıplak göğüslerinin arasına bastırıp kalp atışlarını hissediyorum. İç çekerek elime sürtünüyor. Başka bir zaman olsa, yumuşak ve sıcak göğüslerinin avucuma değdiğini hissettiğimde sikim saniyeler içinde sertleşirdi; ama şu anda sanırım taşaklarım dondu. Her neyse, tam olarak havamda değilim. Kalbi güçlü ve sabit hissediyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz bozuk," diye mırıldanıyor.

"Fiziksel olarak demek istedim. Alkış mı?" Kahretsin. *Hjärtklappning*. İngilizcesi ne lan bunun? "Vuruşları kaçırıyor mu?" Deniyorum.

Esniyor. "Hayır." Elime karşı kıpırdanıyor ve ben de elimden geldiğince rahatlatıcı bir şekilde göğsünü okşuyorum.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum. "Riven ve Eli çılgına döndüler. Senin öldüğünü düşünüyorlar."

"Özür dilerim." Yüzü buruşuyor. "Özür dilerim. Düşünemedim. Orada nefes alamadım. Ben sadece-"

"Ran." Bunun için onu yargılayamam. Ben de kalbim kırıldığında medeniyeti tamamen terk etmişim. "Bunun kendi hataları olduğunu düşünüyorlar."

Gözleri büyür. "Tanrım. Dışarıda beni aramıyorlar, değil mi?" Başımı sallıyorum. "İçeride güvendeler. Duvarlara tırmanıyorlar."

Kaşlarını çatıyor. "Neden beni almaya geldin? Ölebilirdin."

"Hepimiz karda yürüyemeyen yüz elli santimetrelik zayıflar değiliz."

Yere bakar, gözleri gölgelidir. İnanılmaz derecede üzgün görünüyor. "Seni hayatım boyunca özlemişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyor.

"Daha yeni tanıştık," diyorum aptalca.

İç çekiyor. "Biliyorum. Demek istediğim, içimde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Ve bu sensin. Hepinizsiniz." Ağzı aşağıya dönüyor. "Ve şimdi her şeyi mahvettim."

Göğsüm yanıyor. Kalın kalın yutkunmak zorunda kalıyorum. "Hayır. Hayır. Sen hiçbir şeyi mahvetmedin, tatlım. Yanlış bir şey yapmadın."

Gözleri parıldıyor. Uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum.

Onu nazikçe salladım. "Konuşmaya devam et." "Riven'la konuştun mu?"

"Evet."

"Oh." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Videoyu izledin mi?" "İlk birkaç saniyesini," diye itiraf ediyorum.

Gözlerini sıkıca kapatır. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Ağlamaya başladığında nefesi kesilir. "Ben çekmedim. Filme alındığımı bilmiyordum."

Sikeyim. Onu nazikçe salladım. "Şşş. Şşş. Biliyorum. Anlayabiliyorum." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu benim işim değil. Eli kucaklayan ve şımartan kişi. Riven acı çeken insanları sakinleştirebilir. Genelde onları ilk inciten ben olurum.

Ama şu anda burada sadece ben varım. Bu yüzden bir şeyler yapmalıyım. Onu kendime doğru çekiyorum ve o da göğsüme sokuluyor. "Kendimi iğrenç hissediyorum," diye mırıldandı.

"Sen değilsin."

"Öyle olmadığımı *biliyorum*. Ama hissediyorum. Kullanılmış hissediyorum. Kullanılmış bir mendil gibi. Bir çöp parçası gibi."

"Özür dilerim."

Burnunu çekerek başını sallıyor. "Teşekkürler. Kapattığın için."

Kaşlarımı çattım. "Tatlım. Tabii ki." Beni ne tür bir adam sanıyor?

Nazikçe titriyor. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum." Tekrar esniyor. "Sanırım sarhoş oldum. Ama hiçbir şey içmedim."

"Uyanık kal. Sana biraz yemek yapacağım." Cildi normal rengine dönene kadar uyumayacak. Sırt çantama geri dönüyorum. Eli hayatta kalma paketleri konusunda paranoyak olduğumu düşünüyor. Tanrı'ya şükür öyleyim. Bize birkaç gün yetecek kadar yiyeceğimiz var. Gerçekten uzatırsak bir hafta. O kadar uzun süre burada kalacağımızdan şüpheliyim. Bu bölgedeki fırtınalar kısa ve ani olma eğilimindedir. En fazla birkaç gün.

Kurutulmuş yiyeceklerin folyo paketlerini açtım. "Kıyılmış sığır biberi mi yoksa kıyılmış sığır yahnisi mi?"

"Ne fark eder ki?"

"Birinin içinde fasulye var."

Bu onda küçük bir gülümseme yaratır. "Her neyse."

Biraz daha kar eritiyorum, sonra bir paket yahniyi tenekeye boşaltıyorum. Bu bok oldukça iğrenç, ama tuzlu, tuzlu koku çadırı doldururken midem gurulduyor. Birden ne kadar aç olduğumu fark ediyorum.

"Konuş," diye emrediyorum, kahverengi soslu lapayı çatalla karıştırırken. "Bana videoyu anlat."

"Gerçekten mi?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

Tereddüt ediyor, düşünüyor, sonra iç çekiyor. "Eski erkek arkadaşımı. Sam. Hâlâ birlikteyken gizlice kaydetmiş. Telefonunu kitaplığa falan koymuş olmalı."

İçimde öfke kükrüyor. Bu adamın sorunu ne? İnternet, kadınların kendi istekleriyle soyundukları pornolarla dolu ve Daisy'yi kandırıp ona zorla seks kaseti mi çekirmiş? Bu iğrenç bir şey.

"Ondan ayrılmaya çalıştığımda," diye devam ediyor. "Bana dosyayı gönderdi. Eğer onunla kalmazsam, dosyayı internete koyacağını söyledi. Blöfünü görmezden geldim. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Bir zamanlar sevdiğim birinin bu kadar *kötü* olabileceğini düşünmemiştim." Titriyor. "Bunu birkaç ay boyunca kafamda tuttu ama geri dönmeyeceğimi anlayınca yaptı. İnternete, bir sürü porno sitesine koydu ve gerçek ismimle başlık attı." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Adım Jennifer Adams."

"Riven söyledi," diyorum. Omuzları çöküyor. "Daisy'yi nereden buldun?"

"Bu benim göbek adım. Whittaker da annemin kızlık soyadı." Öksürüyor. "Sam videoyu ancak onunla tekrar bir araya gelirsem kaldıracağını söyledi. Açıkçası, yapmazdım, bu yüzden... Sanırım onun bilgisayarında birkaç kez sosyal medyama giriş yapmışım. Şifrelerimi kaydetmişti. Videonun linklerini herkese gönderdi. Tüm Facebook arkadaşlarıma. Aileme. İş e-posta listemdeki herkese. Ders verdiğim çocukların aileleri. Herkese." Alt dudağı titriyor ve yere bakıyor. "Üzgünüm. Yapamam."

"Buraya gel," diyorum kabaca, onu göğsüme çekerek. "Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. Bu senin hatan değildi."

Ben bu sözleri söyler söylemez, bana doğru yıkıldı. Sanki biri ölmüş gibi göğsüme doğru hıçkırarak ağlamaya başladı. Kendimi tamamen çaresiz hissederek sırtını ovuyorum.

"Annem ve babam benimle konuşmayacak," diye fısıldıyor. "Bana inanmıyorlar, bunu bilerek çekmediğime. Bunu kolay para kazanmak için yaptığımı düşünüyorlar. Arkadaşlarımın çoğu okuldaki diğer öğretmenlerdi. Hepsi beni suçladı. Bir öğretmenin böyle şeyler yaparken görülmesinin uygunsuz olduğunu söylediler. Çocuğuna ders verdiğim hemen hemen her ebeveynden bana fahişe, sürtük ve 'toplum için tehlike' diyen mesajlar aldım. İşimi kaybettim. Gelirim. *Haberlere* çıktım, pek çok kanal hikayeyi *haber yaptı*. Bana "*Porno Öğretmeni*" dediler. Ve ne zaman biri adımı arasa, arkadan sikilirken çekilmiş bir videomu görüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Söyleyecek bir şeyim yok, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sadece onu daha sıkı tutuyorum, boştaki yumruğumu o kadar sıkıyorum ki tırnaklarım avucumu ısıyor.

Tüm bunlar bittiğinde, Daisy güvende ve sıcak olduğunda ve kulübeye döndüğünde, onun eski erkek arkadaşını bulacağım. Nerede olduğu umurumda değil. İsveç'te, İngiltere'de ya da Amazon yağmur ormanlarında. Onu bulacağım ve ona bu kadar zarar vermenin bedelini ödeyecek.

Daisy bana karşı küçük bir ses çıkarıyor ve onu çok sert sıktığımı fark ediyorum. Tutuşumu gevşetmek için kendimi zorluyorum. Güveç tenekenin içinde fokurdamaya başlıyor, ben de çatalı alıp ona yediriyorum. Burnunu çekerek yavaşça yiyor, sonra yüzünü göğsüme çeviriyor. "Artık uyuyabilir miyim lütfen?" diye fısıldıyor.

Onu nazıkçe yatırıyorum ve etrafına sarılıyorum. Onu böyle sarıp sarmalayınca bir tırtılı kaşıklamak gibi oluyor. Neredeyse hemen uykuya dalıyor, nefesi hala küçük hıçkırıklarla titriyor.

YİRMİ YEDİ

DAISY

Tekrar uyandığımda Cole yanıma sokulmuş, bir kolunu koruyucu bir şekilde belime dolamıştı. Çadırın dışında hâlâ yoğun kar yağışının sesini duyabiliyorum. Doğrulamaya çalışıyorum ama yaklaşık elli kat battaniyeye sarılmışım. Kollarım parlak turuncu bir uyku tulumuyla yanlarıma sabitlenmiş. Kaşlarımı çatarak çekip kurtarmaya çalışıyorum.

"Yapma," diye gürlüyor alçak bir ses yanımda. Cole'a bakıyorum. Uyuduğunu sanıyordum ama gözleri uyanıktı. "Sıcak kalmalısın," diye mırıldanıyor ve uyku tulumunu bağlayan bantları çekmek için uzanıyor.

Şu anda kendimi oldukça sıcak hissediyorum. Hatta çok sıcak hissediyorum; terli, iğrenç ve tüm yalıtım katmanlarının altında klostrofobik. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

"Burada nefes alamıyorum." Ellerimi kurtarmaya çalışıyorum. "O olmadan ölmüş olursun."

"Lütfen çıkarır mısın? Ben gerçekten iyiyim-"

"Sen *iyi falan değilsin!*" Aniden kükreyerek ayağa kalktı. Gözlerim açıldı. Öfkeli görünüyor. "Neredeyse *ölüyordun* Daisy. Seni biraz daha geç bulsaydım, yarın cesedini bir kar yığınınından çıkarmakla uğraşacaktık. O yüzden bana *iyi* olduğunu söyleme!"

Rüzgâr ölmek üzere olan bir hayvan gibi uğulduyor. Çadırın naylon duvarları şiddetle çırpınıyor.

"Özür dilerim," diyorum sessizce.

"*Hayran.*" Başını iki yana sallar. "Kızgın değilim," diye mırıldanıyor.

"Sana değil." "Olmalısın. Aptalca davrandım."

"Hiçbirimiz fırtınanın geldiğini görmedik," diyor huysuzca. "Ben ve Eli az kalsın fırtınaya yakalanıyorduk. Bazen hiçbir uyarı olmaz."

Gülümsemeye çalışıyorum. "Bana aptal demek istemediğine emin misin? Bu senin her zamanki yöntemin. Neredeyse ölüyordum diye bana yumuşak davranma."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama elini ağzına sildi ve tekrar küfretti. "Gerçekten daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Hemen hemen normale döndüm." "Hemen hemen mi?"

"Kendimi biraz zayıf hissediyorum. Ama bunun dışında iyiyim." İç çekiyor. "Otur o zaman."

Beni deli gömleğimden çıkarmasına izin veriyorum. Battaniyeleri üzerime örtüyor. Kendime bakıyorum. "Beni soydun."

"Islak kıyafetler seni öldürecek." Çantasını karıştırıyor ve bir çikolata çıkarıyor. Sarı ambalajını sıyrıp elime tutuşturuyor. "Ye."

"Gerçekten aç değilim."

"Sıcak kalmak için enerjiye ihtiyacın var. *Ye.*"

Ben de öyle yaptım. Çikolatayı parçalara ayırıp ağzıma tıktırıyorum. "Biraz su alabilir miyim?" Mırıldanıyorum.

Bana bir kutu uzatıyor, ben de susamış bir şekilde emiyorum ve onu dikkatle izliyorum. Çadırın bir köşesine büzülmüş, kambur duruyordu. Arada sırada vücudunu bir titreme telaşı sarıyor ve titreme durana kadar dişlerini sıkıyor. Sanırım saklamaya çalışıyor ama taşakları donuyor.

"Gel paylaş." Battaniyemin kapağını kaldırıyorum. "İki kişiye yetecek kadar yer var."

Başını iki yana sallar. "Tekrar sarınmalısın. Sıcaklık tekrar düşebilir."

Bana aptal demek için bu kadar zaman harcayan biri için gerçekten de oldukça kalın kafalı. "Benim için iyi olacağını biliyorsun," diye deniyorum. "Vücut ısınısını paylaşmak falan. Sanırım bu ısıtmalı battaniyenin suyu bitmiş."

İç çekiyor. "Kıyafetlerimi çıkarmam gerekecek," diye uyarıyor. "Yoksa yalıtım bozulacak."

"Öyle umuyordum."

Bana ters ters bakıyor, hızla önce montunu, sonra da altındaki kazak ve termalleri çıkarıyor. Gözlerimi çıplak gövdesinde gezdiriyor, karın kaslarının ve kalın, kaslı kollarının görüntüsünü içime çekiyorum. "Pantolonunu da çıkarabilirsin," diye teşvik ediyorum, bakışlarım boxer'ına kayıyor. Hava soğuduğunda penislerin küçüldüğünü sanıyordum. Cole'un penisi fizik kurallarına meydan okuyor. "Gerçekten sorun olmazdı."

Açıkça tahrik olmamı görmezden geliyor, battaniyenin altına girip kollarını açıyor. "İşte," diyor huysuzca. İtaatkâr bir şekilde ona doğru yuvarlanıyorum ve o da göğsünü sırtıma dayayarak beni kendine çekiyor. Hafifçe gevşerken rahatlamış bir iç çekişinin saçlarımı okşadığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diyor birkaç kalp atışından sonra. "Sana karşı bir pislik gibi davrandığım için."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Bunun* için sana aptal diyeceğimi *mi* sanıyorsun? Korktuğun ve incindiğin için?" Sesi acımasız. "Böyle düşünmen için sana çok kötü davranmış olmalıyım."

"Sadece düzeni takip ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Başını iki yana sallar. "Seninle tanıştığımızdan beri sana karşı çok sert davrandım. Sana daha fazla güvenmeliydim. Özür dilerim."

Nefes alıyorum. "Johanna yüzünden miydi?"

Gerildi. "Ne?"

"Diğer ikisi bana ondan bahsetti," diye duraksıyorum. "Ve Rickard hakkında." "Onlar bir şey değil," diye tükürdü. "Önemli değil." "

Birbirimize bakacak şekilde dönüyorum. Göğüslerim onun kaslı göğsüne bastırıyor. Boxerındaki çıkıntı bacaklarımın arasına sürtünürken gözlerini kapatıyor. "Bu doğru değil," diyorum sessizce. "Bana söyleyebilirsin."

"Hikayeyi zaten biliyorsunuz gibi görünüyor."

"Senden değil. Sanırım bunu anlatacak en iyi kişi sensin." Bir şey söylemiyor ve ben de kaşımı kaldırıyorum. "Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

Hırlıyor. Göğsünden gelen sesi hissediyorum ve daha da yaklaşıyorum. Otomatik olarak bana daha sıkı sarılıyor ve iç çekiyor. "Söyleyecek pek bir şey yok. Johanna'yla tanıştığımızda sanki hepimize bir büyü yapmıştı. Riven'la nişanlanması çok baktandı ama onunla yuva kurmak istediği için ona kızamadım. Onun yerine bana teklif etseydi ederdim." Yutkunuyor. "Yine de bana çocuktan bahsettiğinde. Bu farklı hissettirdi."

"Onu seviyordun."

"Bir süreliğine babaydım. Ya da öyle olduğumu sandım." Kolumu sıktı. "En zor kısmı buydu. Sevdiğim kadını kaybetmek değildi. Bir bebeği kaybetmek bile değildi. Birini kaybetmekti-" diye devam etti.

"Aile," diyorum usulca. "Bir süre için bir ailen vardı." Bebek annesinin en iyi arkadaşıyla evli olduğu gerçekten tuhaf bir aile; ama yine de bir aile.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Üzülmen normal," diyorum yüzümü kaldırıp ona bakarak. "Elinden alınmış olması çok acımasızca."

Geniş bir omuz silkiyor. "Neyse o."

"Ne kadar filozofça." Onu dürtüyorum. "Ve, ne? Bu yüzden mi bana karşı bu kadar düşmanca davrandın? Aranıza girip her şeyi yeniden mahvedeceğimi mi düşündünüz?"

"Yuva kurabileceğim bir noktaya ulaşmam onlarca yılımı aldı. Ve senin bunu mahvedeceğini düşündüm. Riven ve Eli'a zarar vereceğini düşündüm." Yanağımı okşuyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Özür dilerim."

Düşündüm, sonra kibirli bir şekilde burnumu çektim. "Peki.

Seni affetmiyorum." Elini bırakarak yere baktı. "Bu adil."

"Bunu telafi etmek zorundasın," diye karar verdim.

"Nasıl?"

"Öp beni."

Gözleri kararıyor. "Ne?"

"Öp beni."

"Hayır." Bakışları ağızıma kayıyor. "Sana söyledim. Ben

öpüşmem." "Neden?"

"Buna gerek yok. Bir kızı becerdiğimde, bu serbest bırakmak içindir. Romantizmi oynamak değil."

"İsteddiğini biliyorum. Riven söyledi. Benimle çıkmak hakkında konuştuğunu söyledi. Senin de kabul ettiğini söyledi."

Cole homurdanıyor. "Bu seni öpmek istediğim anlamına

gelmiyor." "Tam olarak bu anlama geliyor."

Kaşlarını çatıyor. "Seni donarak ölmekten kurtardığım için öpmek istediğimi mi sanıyorsun? Karla başa çıkamayan zayıf yaratıklara yardım etmek benim işim."

Ses tonundan alınmayı reddediyorum. "Yine aynı şeyi yapıyorsun. Korktuğun için beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Buna bir daha kanmayacağım. İstedığın kadar huysuz olabilirsin." Ona yaklaşıyorum, bedenimi onunkine bastırıyorum ve başımı omzuna koyuyorum. "Neden öpüşmediğini düşünüyorum biliyor musun?"

"Eminim bana anlatacaksın."

"Bence sen sadece birine aşık olmaktan korkuyorsun. Romantizmden ve aşktan korkuyorsun." Uzanıp parmak ucumu elmacık kemiğinde

gezdiriyorum.

"Sadece seks yapmak daha kolay, değil mi? Bu sadece akılsızca bir sevişme. Ama bir kadının yüzüne bakıp onu öptüğünüzde, kendinizi ona açmış olursunuz. Ona gerçekten değer veriyormuşsun gibi davranırsın. Bu da onun size zarar verebileceği anlamına gelir."

"Çok zekice," diye homurdanıyor.

Daha da yaklaşıyorum. "Ama artık korkmana gerek yok. Johanna hayatına devam etti. Senin de bunu yapmanın zamanı geldi."

Kıllanıyor. "Onun hakkında konuşmak

istemiyorum." "Çok kötü."

"*Affedersiniz?*"

Omuz silkiyorum. "Onun hakkında konuşacağım. Ve sen de şu anda benimle sıkışmış durumdasın, değil mi? Tabii travmatik geçmişinle yüzleşmekten kaçınmak için kendini bir kar yığınının içine atmayı tercih etmezsen."

"O çalılıkta ölmene izin vermeliydim," diye

mırıldanıyor. "20/20'lik bir öngörü," diyorum

tatlı bir şekilde.

"Seni hâlâ oraya geri atabilirim."

"Hayır. Yapamazsın." Bu adam başkasına zarar vermeden önce kendine zarar verirdi ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Ellerimi yanaklarına koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Anlıyorum. O sana zarar verdi. Aileni ve sevdiğin herkesi kaybettin. Bu bir daha kimseyi sevmeyeceğın anlamına gelmiyor. Seni bir aileye sahip olmaktan alıkoyan tek kişi *sensin* Cole. Herkesi kendinden uzaklaştıran, seni önemseyen insanları korkutmaya çalışan, sırf bir daha bir kadınla göz teması kurmak zorunda kalmamak için kendini *Kuzey Kutup Dairesi'nde* izole eden sensin."

Gözleri parlıyor. Ağzını açıyor. Elimi üzerine koyuyorum. "Bir çocuk sahibi olabilirsin. Bir karın ve bir ailen olabilir. Ve evet, sana zarar verebilirler. Eninde sonunda sevdiğimiz herkesi kaybederiz. Bu, *denemeyi* bırakmamız gerektiği anlamına gelmez."

Başını yavaşça sallar. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"*Seni* tanıyorum," diye ısrar ediyorum. "İnsanlardan nefret etmiyorsun, gerçekten. İçten içe nazik ve kibarsın. Öyleyse neden teslim olmuyorsun-"

"Bunu tekrar yapamam!" Beni tersleyerek sözümü kesti. "Çocuğun benden olmadığını anladıktan sonra beni nasıl bulduğunu Riven sana anlattı mı? Stockholm'ün kırmızı ışıklı bölgesinde bir dairede yaşıyordum ve her gece eğlence olsun diye dayak yiyordum."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Yeraltı dövüş pistindeydim. Bir şeyler hissetmemin tek yolu buydu. Eğer devam etseydim, ölebilirdim. Ölmek *istedim*."

Acıyla yoğrulmuş öfke içimi parçalıyor. Gözlerimi göğsünü okşayan yara izlerine dikiyorum. "Bunlar-"

"Evet." Çenesinde bir kas titriyor. "Bir daha hayatta kalamam. *Yaşayamam*."

Burun deliklerim alevlendi. Tam yüzüne bakıyorum. "Evet. Sen. Yapabilirsin," diye hırıliyorum, neredeyse dişlerimi göstererek. "Tanrı aşkına, yaşamak için geyiklerle ve *kurtlarla* güreşiyor, fırtınaların içinden geçiyorsun ve kalbini birkaç kez kıracak kadar güçlü olmadığını mı düşünüyorsun? Eğer dünyanın geri kalanı bunu yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü adamsın." Ona o kadar yakınım ki, göğüslerim göğsüne çarpıyor. Kalbi kasların altında çarpıyor ve sikiinin karnımda sertleştiğini hissedebiliyorum. Eli kalçama doğru kayıyor ve sıkarken buz gibi gözleri benimkileri delip geçiyor. Onu itiyorum. "*Hayır*. Seni becermeyeceğim. Beni dudaklarımdan öpemeyecek kadar korkak bir adamla yatmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Beni daha sıkı kavırıyor. "Ben korkak değilim," diyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak.

"Öyleyse kanıtla! Kendini topla ve yoluna devam et! Bu ilişkiden bir hayaletle çıkmana izin ver! Gezegenin her yerinde seni ailelerinde görmek isteyecek insanlar var. Eğer onlara izin verirsen *seni sevecek insanlar* Cole."

Ağzıyla sözümü kesti.

YİRMİ SEKİZ

DAISY

Üç öpücüğün bu kadar farklı hissettirmesi çılgınca. Eli'nin öpücüğü içimi aydınlattı, başım dönene ve kabarcıklı hissedene kadar beni enerji ve mutlulukla doldurdu.

Riven'ın öpücüğü dünyanın geri kalanını sessizleştirmiş, beni bir ateş gibi ısıtmıştı.

Cole'un öpücüğü beni fırtınanın ortasındaki bir paratoner gibi hissettiriyor. Dudaklarımız birbirine çarparken onun ağzına doğru inliyorum. Vücudumdaki her sinir yanıyormuş gibi hissediyorum.

Ağzımı zorla açıyor ve dilini kabaca içime sokuyor. Dillerimiz birbirine kayarken eriyerek ürperiyorum. Cole dövüşüyormuş gibi öpüyor. Benimle güreşiyor, üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyor. Buna bayılıyorum. Beni tehlikeli hissettiriyor, içimdeki vahşi damarı besliyor, beni bir tür ilkel hayvana dönüştürüyor. Saçımı yumruğuyla kavıyor, at kuyruğu gibi tutuyor ve başımı geriye çekiyor. Tırnaklarımı boynuna batırıyorum, sonra da omuzlarına geçiriyorum. *Titriyor*, daha da yaklaşıyor. Öpüşü *çaresiz* hissettiriyor, sanki uzun, çok uzun zamandır bunu istiyormuş ve şimdi nihayet yapıyor, duramıyor. Gittikçe yakınlaşıyoruz, öpüşüyoruz, ısıyoruz, emiyoruz. Dudağını ısıyorum, sertçe ve göğsünün derinliklerinden alçak bir ses çıkararak beni kucağına çekiyor.

Birden, kaya gibi sertleşmiş siki klitorisime sürtünmeye başladı. İkimizin de nefesi kesildi, aşağı baktık. Şu anda bizi ayıran tek şey bir milimetrelilik kumaş parçası. Cole yavaşça uzanıp belime dokunuyor ve iri ellerini kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Vücudumu. Kaba, nasırlı parmak uçları kalçalarımın doğru iniyor, yumuşak deriyi sıkıyor ve kendimi ona sürtünmekten alıkoyamıyorum.

Elleri duraklıyor. "Ne halt ediyorum ben?" Mırıldanıyor.

Gözlerimi açıyorum. "Beni hissediyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Sonra, neden göğüslerime dokunmayı denemiyorsun? Harika eleştiriler aldılar."

Başını sallıyor, başı dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bunu yapmak istemiyorsun. Diğerlerini seviyorsun."

"Öyle mi? Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Beni sadece onlardan biri etraftayken beceriyorsun," diyor basitçe.

Ona bakıyorum. "Hayır. Beni sadece onlardan biri etraftayken beceriyorsun. Yıllardır seninle bire bir zaman geçirmeyi umuyordum ama ne zaman denesem ortadan kayboluyorsun."

Çenesi sıkıştı. Yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Beni dinle. Eli ve Riven senin için iyi olacak. Ben olmayacağım."

"Benim için neyin iyi olduğuna ben karar veririm, çok teşekkürler."

"Benden her ne istediğini düşünüyorsan, bunu sana veremem. Seninle 'çıkma' sadece diğerlerini mutlu edeceğini bildiğim için önerdim."

Kırıldım. "Ciddi misin? Planın neydi? Tüm romantizmi diğerlerine bırakıp beni bir tür seks oyuncağı olarak mı kullanacaktın?" Kalçalarımı ona doğru salladım ve ağzı açık kaldı. "Seni lanet olası *pislik*."

"İstemediğimden değil-" diye kestirip atıyor, boğazından alçak sesle hırlıyor. "Ben *romantizm* yapmam. *Yumuşak* davranmıyorum. *Nasıl yapacağımı* bilmiyorum."

"Belli ki." Elimi sikinin üzerinde gezdiriyorum, avucumun altında umutsuzca seğirdiğini hissediyorum. "Burada yumuşak bir şey yok." Parmaklarım iç çamaşırının elastik bel bandına kadar uzanıyor. Tenine doğru çekiyorum. "Çıkar şunları."

Alçak bir iniltiyle inliyor, kumaşı yontulmuş kışkırtıcıdan çıkarıp kaslı kalçalarından aşağı indiriyor. Kumaşı tekmeleyip atarken ağzım sulanıyor. O kadar büyük ki. Öne doğru eğilip sikine uzanıyorum. "Alabilir miyim?"

Onaylarcasına homurdanıyor. Onu okşuyorum, önce nazikçe, teninin kadifemsi dokusunu hissediyorum ve o tıslıyor, tüm vücudu geriliyor. Ağır kesesini avuçlamak için elimi altına daldırıyorum, şaftının nabzını hissediyorum. Yer değiştiriyor, dişlerini sıkıyor.

"Beni mi istiyorsun?" Onu birazcık sıkarak soruyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ama içinden bir ürperti geçiyor.

"Evet." "Gel beni al o zaman."

Hareket etmediğinde, geniş omuzlarını iterek onu çadırın zeminine itiyorum ve üstüne tırmanıyorum. Ben kalçalarımı ileri geri hareket ettirip aletin ucunu klitorisime sürterken homurdanıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Tanrım, onu çok istiyorum. İçimin derinliklerinde sıkıştığımı, sızladığımı ve zonkladığımı hissedebiliyorum.

Görünüşe göre bu benim için olduğu kadar onun için de bir alay konusu. Sikini tutup dikkatlice yarığma yerleştirdiğimde inliyor. Kaygan bir şekilde ona sürtündüğümde, onun menisinin damlaları ıslaklığım ile karışıyor.

Kalçalarımı kavırıyor ve beni ters çevirmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Yuvarlan," diye emrediyor.

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Eğer beni beceriyorsan, yüzün bana dönük olacak." Kaşlarını çatıyor. "Ben böyle sevişmem."

Homurdanıyorum. "Evet, eminim istemiyorsundur. Yüzüme gerçekten bakabilirsen çok samimi olur, değil mi? Göz teması kurarsak çok *romantik olur* ve benim gerçekten önemsendiğin bir kadın olduğumu hatırlarsın, sikini sokacağın sıcak, ıslak bir delik değil." Kalçalarımı döndürüyorum, sikinin ucu zonklayan dudaklarımın arasından kayıyor. "Tanrı korusun, *duyguları* bile hissedebilirsin." Ağzımı boynuna götürüp Adem Elması'nı ısıyorum ve irkilmesine neden oluyorum. "Ve eğer sana bir şeyler hissettirebilirim, canını *yakabilirim, değil mi?*"

"Kapa çeneni." Parmakları kalçalarım a saplanıyor. Sözlerinde uyarıcı bir yan var. Sanki ondan *korkmalıymışım gibi*. Beni kurtarmak için hayatını riske atan bu adamdan *korkmalıymışım gibi*. *Elinde elektrikli testereyle* yatak odama gelse Cole'dan korkmazdım. Muhtemelen bana bir komodin ya da onun gibi bir şey yapıyor olurdu. "Yapamam. Siktir. Sevmiyorum. Sevmiyorum."

İçimi çekiyorum ve isteksizce ondan uzaklaşıyorum. "Peki. Kendim çıkarım o zaman."

Kaşlarını çatıyor, sarsılarak yutkunuyor. Nabzının boğazının çukurunda attığını görebiliyorum. "Ne?"

"Sana istemediğin bir şeyi yaptırmayacağım." Saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum ve kendimi yelpazeliyorum. "Tanrım. Bu mükemmel bir hipotermi tedavisi. Bir araştırma makalesi yazmalısın." Sonra arkama yaslanıp kalçalarımı açıyorum. Ben yavaşça kendime dokunmaya başladığımda bakışları bacaklarımın arasına odaklanıyor. Onunla sadece yarı alay ediyorum. O öpücükten sonra, gerçekten ama gerçekten boşalmaya ihtiyacım var. Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı klitorisime doğru kaydırıp yavaşça daireler çiziyorum.

Coal'ın dili alt dudağında geziniyor. "Cidden bunu yapacak mısın? Eli'n seni arkadan aldığını gördüm. Hoşuna gidiyor."

"Evet, Eli geldiğinde adımı haykırıyor ve beni her gördüğünde öpüyor." Çadırın zemininde hafifçe kayarak parmaklarımı ıslaklığımın içinde döndürüyorum. "Zaten çok fazla erkek beni isimsiz bir sevişme olarak görüyor. Gerçekten yattığım erkeklerin de bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Eminim kendi başının çaresine bakabilirsin." Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve bir parmağımı içime sokuyorum. Kafamın içinde kendime dokunmuyorum. Cole'un büyük, güçlü, sabit elleri benim yerime bu işi yapıyor. Birkaç gergin, hararetli saniye geçiyor. Hayal kurdukça ıslandığımı hissediyorum. Uzanıp boştaki elimle meme ucumu çimdikliyorum ve nefesim kesiliyor, sırtım hafifçe kamburlaşıyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor, beni kavırıyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. "Sen kazandın amına koyayım." Hırslıyor. Ben de homurdanıyorum, sonra üzerine tırmanıp onu kucaklıyorum. "Yüzüme bak," diye emrediyorum, çenesini kavırıyorum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Buz mavisi gözleri, ben kendimi hizaya getirirken benimkilerden ayrılmıyor, sonra kendimi yavaşça onun sikinin üzerine indiriyorum.

YİRMİ DOKUZ

COLE

Daisy sikime gömüldüğünde sıcaktan yanıyor ve günah kadar yumuşak hissediyor. Tanrım, çok *sıkı*. Beni içine alabileceğinden bile emin değilim ama dudaklarını birbirine bastırıyor ve devam ediyor, tamamen dolana kadar aşağı kayıyor. Dudakları sessiz bir nefes alışla açılıyor. Çikolata kahvesi gözleri yumuşaklık, öfke ve hak etmediğime emin olduğum bir tutkuyla benimkilere bakıyor.

Neden hala onun *gözlerine* bakıyorum ki?

Kalçalarını kavriyorum ve sertçe içine doğru itiyorum, gidebildiğim kadar derine itiyorum. İnliyor, beni tırmalıyor. Birlikte, gittikçe daha da çılgınlaşan hızlı bir ritim tutturuyoruz. Bana sertçe biniyor, kalçalarını yuvarlıyor, klitorisini shaftımın tabanına sürüyor. Parmaklarımla kıcının yumuşak etini kavriyorum, sonra yanaklarından birine sertçe vuruyorum. Dışlerinin arasından bir nefes tıslıyor ve ben de avucumu teninin üzerinde gezdirip ısındığını hissediyorum.

Üstümde gerçek dışı görünüyor, çıplak kıvrımları terden kızarmış ve parlıyor, uzun, koyu bukleleri omuzlarının etrafında gevşek bir şekilde yuvarlanıyor. Göğüsleri yüzümde, her hamlede titriyor ve zıplıyor. Soluk pembe meme uçlarının gözlerimin önünde boncuk boncuk olup buruştuğunu görebiliyorum. Öne eğilip birini ağzıma alıyorum, cezalandırıcı bir şekilde ısııyorum ve inliyor, daha fazlası için çaresizmiş gibi memesini ağzıma sürüyor. "Cole," diye soluk soluğa bağırıyor. "Cole. Tanrım, özür dilerim, yapamam... yapamam..."

"Ne yapamam," diye zorluyorum, ona daha sıkı sarılarak.

İtişleri sarsıntılı ve zayıf olmaya başladı, sonra tamamen hareket etmeyi bıraktı. Üzerime yığılıyor. "Yapamıyorum-" diye pantolonunu indiriyor. "Bacaklarım-"

O kadar tahrik olmuşum ki, sorunun ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Onu belinden kavıyorum ve ikimizi de döndürüyorum, böylece onun üstünde yatıyorum. Battaniyelerin üzerinde kayarken çadır titriyor. Yumruğumu başının üzerine koyup içine pompalamaya devam ediyorum.

"Hipotermiye girmişsin amına koyayım," diye mırıldandım itişler arasında. "*Bana* binecek enerjin olduğunu mu sanıyorsun? Zar zor yürüyebiliyorsun."

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı, "Bu konuda genelde iyiyimdir."

"Oh, bu işte çok *iyisin*." Ellerimi yumuşak kıcının altından geçirip kalçalarını kaldırarak açığı değiştirdiğimde haykırıyor. Aletimin başı içindeki hassas sinir demetini buluyor ve tekrar tekrar içine giriyorum. Her itişte bağılıyor, vücudunda ürpertiler dolaşıyor. "Vay anasını. Evet. Evet. *Evet*. Cole, lanet olsun, çok *iyi hissediyorsun-oh-*"

Bu kadar gürültücü olmasına bayılıyorum. Dışarıda rüzgar uğuldarken, o da öyle olabilir. Dünyada onu benden başka kimse duyamaz.

Onu daha yakına çekiyorum, meme ucunu ağzıma alıyorum ve sertçe emiyorum, yumuşak sıcaklığını tadıyorum.

Daisy altımdan "Oh," diye nefes nefese kalıyor. "Oh, Tanrım. Cole." Orgazmı arttıkça zayıfladığını hissedebiliyorum. Kalçaları titremeye başlıyor. Elleri sırtımdan kayıyor ve umutsuzca omuzlarıma yapışıyor. "*Oh*. Ben..."

"Boşalacaksın," diye mırıldanıyorum, ona daha da sert vuruyorum. Aletim yarım saattir çalkalanan bir şampanya şişesi gibi patlamaya hazır hissediyor. Basınç neredeyse acı verici.

Altımda kıvranıyor, sıcak, kaygan ve çaresiz. "Lütfen," diye boğuluyor. "Lütfen, Cole."

"Lütfen ne?"

Gözlerini zorla açıyor ve yüzümü tutup kendine doğru çekiyor. Onu kabaca dudaklarından öpüyorum ve kollarımda sarsılarak dağılıyor. Amı sıkılıyor, ritmik dalgalar halinde beni sıkıyor. Bu beni

uçurumun kenarından. Başımı arkaya yatırdım ve içinde patlarken k kredim. O da benimle birlikte  ı lık atıyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor.

Sadece birkaç saniyeli ine zihnim bomboş ve bembeyaz oluyor. Kim olduğumu unutuyorum. Geçmişimi unutuyorum. Bir kar fırtınasının ortasında bu tatlı, nazik, incinmiş kızla kesinlikle seks yapmamam gerektiğini unutuyorum. Yıllar sonra ilk kez kollarımda değer verdiğim bir kadın var ve bu eve dönmek gibi bir his.

Sonra bu his kayboluyor ve dünyaya geri dönüyorum. Çadırın etrafına bakıyorum. Giysiler, konserveler ve diğer malzemeler her yere saçılmıştı. Daisy altımda yatıyor, nefes almaya çalışırken g  s  kabarıyor.

Kahretsin.

Yavaşça çekip üzerinden iniyorum. "Bunu yapmamalıydık," diye mırıldanıyorum. Bana ters ters bakıyor. "Siktir git," diye tükürüyor.

şaşkınlık içime işledi. "Affedersiniz?"

Kendini zayıfça bir dirse inin üzerine itiyor. Gözleri parlıyor. "Hoşuma gitti. Sen de be endin. O yüzden *bu bir hataydı* sa malı ını kes. Ben de e lendim."

"*Yani*," dedim, "hâlâ zayıfsın. Az önce çok fazla enerji harcadın. Yarın y r yebilirsen şanslısın."

"En azından ısınıyorum," diye mırıldanıyor, yan dönüyor ve gözlerini kapatıyor.

 imi çekiyorum ve çantama uzanıp bir paket mendil bulmaya çalışıyorum. Birkaç tane çıkarıp kanıtları hızla yok ettikten sonra kal alarındaki ıslaklık izlerini temizliyorum. İlginin altında mırıldanıyor, elimin etrafında kıvrılıyor.

Kalbim durdu. şimdi ne yapaca ıma dair hiçbir fikrim yok. Belli ki biraz rahatlamak istiyor ve bunu ona verebilecek kişi ben değilim. "Seksten sonra sarılmam," diye geveliyorum.

Uykulu gözlerle bana bakıyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Git."

"Tamam o zaman." Çadırın girişine el sallıyor. "Gidebilirsin." Ona kaşlarını çatıyorum. O da bana kaşlarını çatı. "Bütün geceyi bana sarılarak geçirdin. Ama sınırı burada mı çiziyorsun?" Yuvarlanıyor, battaniyeye çapraz bir şekilde sokuluyor. "Bunu fark etmemiş olabilirsin ama aslında senden sarılmanı *istemedim*. Göt herif."

"Güzel."

"Güzel."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Çadırı toparlıyorum, sonra bizi sıcak tutmak için bir jel daha yakıyorum. Daisy kıpırdamadan duruyor, sürekli nefes alıyor ama uyanık olduğunu söyleyebilirim. Gece boyunca kurumuş olan tişörtünü bulmuş ve sanki üzerini örtüyormuş gibi göğsüne bastırıyor. Ben izledikçe daha da sıkıyor, titriyor.

O haklı. Ben bir pisliğim. Üşüyor, çıplak ve korkuyor. Kar fırtınasının ortasındayız. Muhtemelen *ölmekten korkuyor* ve ben onu becerdikten sonra sarılmayacağım bile. Gözlerimi kapatıyorum.

"Daisy."

Beni görmezden geliyor. Aklıma yeni bir düşünce geldi. Lanet olsun. Belki de onu *kullanılmış* hissettiriyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra isteyeceğim son şey bu. Çenemi tutarak yanına uzandım. "Buraya gel," diyorum sessizce.

Hareket etmiyor.

"Sana sarılacağım."

Burnunu çekiyor. "Kendini zorlamana gerek yok."

Tanrım. "Buraya gel tatlım," diyorum sesimi yumuşak tutarak.

Tereddüt ediyor, sonra bana doğru yuvarlanıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Saniyeler içinde uykuya d alıyor, küçük nefesleri tenime çarpıyor. Onu izliyorum, kalbim boğazımda atıyor.

Onunla yatmak aptalcaydı. Ama dürüst olmak gerekirse, en büyük hatam onu öpmekti.

Bir öpücük. Beni tamamen çözmesi için gereken tek şey buydu.

OTUZ

DAISY

Bir sonraki uyanışında Cole mışıl mışıl uyuyordu. Ona bakmak için birkaç saniye ayırıyorum. Her zaman çok karanlık ve gergin görünür; onu daha önce hiç bu kadar huzurlu görmemiştim. Yüzü rahat, dolgun dudakları hafifçe ayrılmış. Tüm kasları gevşek ve yumuşak. Göğsü elimin altında yavaşça inip kalkıyor.

Böyle çok güzel.

Susadım. Onu sarımsamaya dikkat ederek yavaşça doğruluyorum ve dün gece içtiğimiz kutulardan birini arıyorum. Bir tane alıyorum ama boş. Daha fazla kara ihtiyacımız var. Dikkatlice ayağa kalkıyorum, bacaklarımın arasındaki ağrıdan irkiliyorum. *Kötü* bir ağrı değil, gerçekten değil. Aslında, acıyı seviyorum. Cole derin uykuda olsa da, sanki onu hâlâ içimde hissedebiliyorum.

Zihnim dün geceye geri dönüyor. Sıcak ellerinin göğüslerimi nasıl avuçladığını hatırlıyorum ve ürperiyorum. *Tanrım*. Onu neredeyse hâlâ tenimde hissedebiliyorum. Karnımdaki sıcaklık artıyor ve kalçalarımın arasında hafif bir ıslaklık hissediyorum.

Tanrım.

Bunun için zamanım yok. Suyu ihtiyacımız var. Ve yiyeceğe. Ve muhtemelen şu küçük ısıtıcılardan birini daha yakmalıyım. Cole'un termal atletini köşede buruşmuş halde buluyorum ve iç çamaşırım ve botlarımla birlikte onu da giyiyorum. Sonra sessizce fermuarımı çekip çadırdan çıkıyorum. Tenimi saran ani soğuk dalgası, onca saat çadırda mahsur kaldıktan sonra şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor.

Kulübenin ağzına doğru ilerliyorum, zaten titremeye başlamıştım ve eğilip zemine sürüklenen karlardan bir kısmını topluyorum. Aklıma bir an geliyor. Eli dudaklarıma kar sürerken sırtüstü uzanıyorum.

Belki *Cole da* bunu yapardı. Ama eriyen karı ağızım yerine başka yerlerime de sürebilirdi. Göğüslerimin arasına, göbeğime, kalçalarımın iç kısımlarına...

Hayaller kurarak kutumu dolduruyorum. Düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuşum ki bir şeylerin değiştiğini anlamam bir saniye sürüyor. Kulübeden dışarı çıktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Kar yağışı durdu. Her şey hareketsiz. Gökyüzü çok soluk, berrak bir mavi ve önümdeki manzara tamamen beyaz örtüyle kaplanmış, birkaç metre kalınlığında. Tüm çitler ve çalılar kaplanmış. Sanki biri eline bir silgi almış ve dağın yarısını silmiş gibi. Tüm manzara güneş ışığında hafifçe parlıyor.

Bu çok güzel.

"Daisy!"

Tam zamanında döndüğümde devasa, çıplak bir dağ adamı bana çarpıyor. Cole belimi kavradı. "İyi misin?" Çılgınca soruyor.

"Bak! Kar yağışı durdu!"

Gözleri yüzümden ayrılmıyor. "İyi misin?" Tekrarlıyor, sesi panikle titriyor. Elleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, sanki bir yara arıyor. "Uyandım ve sen gitmiştin. Yine gittiğini sandım."

"Özür dilerim, ben sadece-"

"Tanrı *aşkına*," diye homurdanıyor ve beni ayaklarımı yerden kesen bir kucaklamanın içine çekiyor. "En son ortadan kaybolduğunda neredeyse ölüyordun. Görüş alanımda kalsan ölür müsün?"

"Özür dilerim," dedim azarlanarak. "Sadece su alıyordum. Ama bak! Bu eve geri dönebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Beni tekrar yere bırakıyor ve yüzündeki hesapçı ifadeyle manzarayı inceliyor. "Evet. Önce ben geri döneceğim, sonra diğerleri sana yardıma gelecek. Seni bir kızakla karın üzerinde sürükleyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Oh, lanet olsun, hayır. Gayet iyi yürüyebilirim."

İç çekiyor, omuzları çöküyor. "Tamam. Giysilerini giy."

Göz kırpıyorum. "Bu kadar mı? Bana hırlamayacak mısın

bile?" "Bir anlamı yok. Nasıl olsa beni takip edeceksin."

Yanağını okşadım. "Ah. Teddy. Beni gerçekten tanımaya başlıyorsun."

Kulübeye dönmek için can atıyorum - bir yanım kar yeniden başlayacak ve daha da uzun süre mahsur kalacağız diye korkuyor - ama Coles ayrılmadan önce sıcak bir şeyler yememiz konusunda ısrar ediyor. Bir kutu acı biber ve dondurularak kurutulmuş kahveyi mideye indirdikten sonra çadırı ve tüm ekipmanı toplayıp eve geri dönmeye hazırlanıyoruz. Cole bir ana tavuk gibi üzerime titriyor, yeterince kat kat giyindiğimden, montumun düzgünce fermuarlandığından, atkımın boynuma sıkıca dolandığından emin oluyor. Sonunda itiraz etmeyi bıraktım ve ona izin verdim. Onu korkuttum. Eğer sakinleşmek için buna ihtiyacı varsa, ona izin vermeliyim.

Kulübeden çıkmamıza neredeyse kırk dakika var. Güneş artık tamamen yükselmiş durumda ve kardan yansıyan parıltıya karşı gözlerimi kısmak zorundayım. Evden çok uzakta değiliz; sadece yüz metre kadar.

Cole çantasının kayışını kavrayarak, "Bana yakın dur," diye emrediyor.

Başımı salladım. Beni son bir kez kontrol ettikten sonra karın içine dalıyoruz. Neredeyse yüzüyormuşuz gibi geliyor; gece boyunca o kadar çok yağmış ki belimize kadar yığılmış.

Evet. Belim. Sadece Cole'un kalçalarına kadar. Çırpındığımı gördü ve ağzı bir karış açıldı.

"Neden bu kadar

küçüksün?" "Yıkanırken

küçüldüm."

"Hadi." Beni kaldırmaya çalışıyor, ben de tökezliyorum. "Hayır! Omzun!"

"Sorun değil. Çok uşmeni istemiyorum."

"Yapabilirim," diye ısrar ediyorum. Bana tekrar uzanıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Beni kaldırırsan taşaklarını ağzından düşürecek kadar sert bir tekme atarım."

İ çekerek arkasını dönüyor ve yoluna devam ediyor. Onu kararlılıkla takip ediyorum, iri bedeninin kalın karda açtığı yola sadık kalıyorum. Her adımda içimdeki enerjinin boşaldığını hissediyorum. Kulübe gittikçe yaklaşıyor ve sınırlarım midemde dğmlenmeye başlıyor. Riv'in bana bağırırkenki yüz ifadesini hatırlıyorum. Heyecanlanmama izin vermemeliyim. Sıcak bir karşılama beklemiyorum.

Yine de n kapıya doğru son birkaç adımı tökezleyerek duvara yaslanarak atarken içimi kaplayan rahatlama dalgasına engel olamıyorum. Her tarafım titriyor, paltolarımın altında terliyorum. Sanırım Cole hâlâ zayıf olduğum konusunda haklıydı.

"Anahtarın var mı?" Yanıma yanaştığında nefes nefese kaldım.

"Senin için kilidi açık bırakmışlardır." antasını omzuna doğru kaldırıyor ama kulpuna uzanmıyor. Ona bakıyorum. "A şunu," diye emrediyor.

Kalbim ağzımda atıyor, parmaklarımı kapının koluna doluyor ve kabinin içine doğru itiyorum.

İki adam salonda, önlerinde bir şeyler içtikleri kupalarla yemek masasında sessizce oturuyorlar. Biz içeri girerken ikisi de başını kaldırıyor. Eli'nın ağzı açık kalıyor. Riven vurulmuş gibi irkiliyor.

Bir an için hepimiz sessiz kaldık.

"Onu buldum," diyor Cole huysuzca.

Onlara zayıf bir gülümseme veriyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. *Sürpriz mi? Neredeyse ldğm için zgn müsün? Dramatik çıkışım yarıda kesildi, tekrar deneyene kadar birkaç gün burada kalabilir miyim?*

"Kuş yuvasına benziyorsun," diyorum Eli'a. Ağzını kapatıyor, aniden ayağa kalkıyor ve birkaç uzun adımda odayı geçiyor. Beni belimden kavrayıp yerden kaldırarak kollarının arasına alırken irkiliyorum.

"*Yapma bunu,*" diye emrediyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "*Fy fan, vad jag älskar dig.* Bunu bir daha *asla* yapma." Dudaklarını alnıma bastırıyor. Hızlı ve sarsıntılı nefes alıyor, sanki hava alamıyormuş gibi. Gözleri kıpkırmızı. Ağlıyordu.

Gözlerimi kapatıyorum, onun yumuşak çam kokusunu içime çekiyorum. "Videoyu gördün mü?" Fısıldıyorum.

Saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "İlk birkaç saniye. Ne olduğunu anladığımız anda durdurduk."

"Kayıt yaptığını bilmiyordum... Ben..." Derin bir nefes alıyorum, kelimeler ağzımda kuruyor.

Cole kesin bir dille, "Eski sevgilisi videoyu çekmiş ve onu geri almak için şantaj olarak internete koymuş," diyor. "İnsanların görmesini engellemek için göbek adını kullanıyor."

Hayatımın en kötü olayını iki cümleyle özetleyebileceğine güveniyorum.

"Oh, bebeğim." Eli yüzümün yan tarafını çılgınca öpmeye başlıyor. "Tanrı aşkına, adın, videon ya da başka bir şey umurumda değil."

Bir sandalye yere sürtünüyor. Riven'in odadan çıktığını görmek için geri çekiliyorum.

"Riv," diye başlıyorum, ona doğru uzanıyorum, ama o sadece başını sallıyor ve gidiyor. Kalbim sıkışarak gidişini izliyorum. Cole anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor, sonra o da kayboluyor. Sadece ben ve Eli, salonun ortasında birbirimize sarılıyoruz. Parmak eklemini çenemin altına dokunduruyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor, yeşil gözleri gözlerimi yakıyor.

"İyi misin?" Sesi boğuklaşarak soruyor.

Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Beni öperken nefesim kesiliyor, aç, çaresiz ve güçlü. Elleri vücudumun her yerinde geziniyor, sanki hâlâ bana dokunabildiğine inanamıyormuş gibi. "Bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bunu bir daha *yapma*. Seni kaybedemem. Yemin ederim, kalbim durdu." Elim tutuyor ve göğsüne bastırıyor. Kalbinin göğüs kafesinde hızla çarptığını hissedebiliyorum. "Tanrım, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. Bunu düşünmeme bile gerek yok.

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Yüzünü buruşturuyor, hafifçe geri çekiliyor. "Bunu söylemek zorunda değilsin, Tink." Gözlerimi kısıyorum.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor, kelimeyi uzatarak. "Ama. *Ben mi?*"

"İnanması bu kadar zor mu?"

Bir elini saçlarında gezdirerek buklelerini karıştırıyor. "Genelde kızlar diğerlerini tercih eder. Ben ciddi bir bağlılıktan ziyade... iyi vakit geçirmek için biriyim."

Uzanıp tıraşsız yanağını okşuyorum. Dokunuşuma dönüyor, dudaklarını parmaklarıma sürtüyor. "Sanırım hepinizi seviyorum," diyorum sessizce.

Bunu *düşünmek diye bir şey* yok. Düşündüğümü biliyorum. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkarıyor ve beni başka bir öpücük için kendine çekiyor. Bu sefer nazık ve uzun süreli, neredeyse dayanılmaz derecede hassas. Dudaklarımız birbirine değdiğinde karnımda sıcak bir parıltı başlıyor, bir kadeh konyak gibi içimi ısıtıyor. Elini kolumda gezdirerek çekildiğinde sızlanıyorum. "Biliyorum bebeğim," diye mırıldanıyor, "Ama donmuşsun. Hadi bir duş alalım."

Ben itiraz edemeden kollarını belime doluyor ve beni yerden kaldırıp gelin gibi banyoya taşıyor.

Göğsünü itiyorum.

"Yürüeyebiliyorum." "Aferin."

"Beni yere bırak."

Beni biraz sarsıyor. "*Öldüğünü* sanmıştım, kadın. Sana sarılmam lazım."

Çenemi kapattım. Beni duşa taşıyor, sonra ikimizi de soyuyor ve benimle birlikte içeri giriyor. Ellerinin dolaşmasını bekliyordum ama beni hiç ellemeye çalışmıyor; sadece avuçlarına sabun sürüyor ve yıkanmama yardım ediyor. Sanırım sadece bana dokunmaya devam etmek istiyor. Su sırtımdan aşağı akıyor, sıcak ve buharlı; şampuanı kafa derime nazıkçe masaj yaparak yedirirken ürperiyorum.

Temizlenip kurulandıktan sonra, kapüşonuna sarılıp, ikimize de biraz güveç ısıtıyor ve beni salondaki kanepede kucağına çekiyor. Dizüstü bilgisayarına bir film yüklüyor ama ikimiz de gerçekten izlemiyoruz. Sadece birbirimize sokuluyor, birbirimizi içimize çekiyoruz. Elleri kalçalarımda ve sırtımda yavaş daireler çizerken çıtırdayan ateş yavaşça tenimi ısıtıyor.

Kumral buklelerini geriye itiyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona tekrar. Gözleri kapanıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor.

"Sen çok özelsin," diye homurdanıyor, sert yanağını benimkine sürterek.

"Sen de."

Derin bir nefes alıyor, sanki göğsündeki havayı boşaltmışım gibi. Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de içimde yeterince nefes varmış gibi hissetmiyorum. Izgaradaki ateş tükürüyor ve ben bir kedi gibi onun kollarına kıvrılıyorum, beni sarmaladığı tüm sevgiyle yıkanıyorum.

Burada kalmama izin verilecek mi bilmiyorum. Riven her an geri gelip beni kovabilir mi bilmiyorum. Ama şu anda mutluyum. Ve bu yeterli olmalı.

OTUZ BİR

RIVEN

Önümdeki hasta kayıt defterine gözlerimi kısarak bakıyorum ama tüm harfler birbirine karışıyor. Beşinci kez okuyorum ama hâlâ ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Konsantre olamıyorum. Zihnim başka bir yerde.

Daisy'yi hayal edip duruyorum, karda kamburlaşmış, vücudunun kapanmaya başladığını hissederken dehşete düşmüş. Orada, tamamen yalnız, soğukta donarak ölmeyi kabulleniyor.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve Cole kapıyı çalmaya zahmet etmeden içeri giriyor. Karanlıkta masamda otururken bana bir kaşını kaldırıyor. "Saklanıyor musun?"

"Onlara biraz yalnız zaman ayırıyorum," diyorum, gözlerimi sayfadan ayırmadan. "Eli'nin şu anda paylaşmak istediğini sanmıyorum."

Cole homurdanıyor. "Yalancı."

Ben bir şey söylemedim. Gelip arkamda durdu. "Ne?" Kaba bir şekilde sordu. "O yaşıyor. Neden üzülüyorsun ki?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Onu nasıl

buldun?" "Ona on dakika daha verirdim."

Gözlerimi kapatıyorum. "Onu neredeyse öldürüyordum."

İnkâr etmiyor. Onun yerine kendini toparlıyor. "Sana ihtiyacı var."

Ona baktım. Çenesi sıkılmıştı. "Ne?"

"Sana ihtiyacı var," diye tekrarlıyor kararlılıkla. "Ona sarılmana ve onu hâlâ önemseddiğini söylemene ihtiyacı var."

Başımı sallıyorum. "Beni istemiyor-"

Gözleri ciddidir. "Evet, öyle. Korkmuş bir tavşan gibi burada saklanmasaydın sen de bunu bilirdin."

"I-"

"Kendini toparla. Sen bundan daha iyisin. Bir hata yaptın. Özür dile. Bu kadar basit."

Ben cevap veremeden topuklarının üzerinde dönüyor ve ağır adımlarıyla koridorda kaybolup gidiyor.

Ellerime bakıyorum. Titriyorlar. Onları yumruk yapıyorum.

Hayatımda pek çok zor şey yaptım. Ölen hastaların ellerini tuttum. İnsanlara sevdiklerinin öldüğünü söyledim. Bir keresinde bir restoranın zemininde acil bir trakeotomi gerçekleştirdim ve boğularak ölmek üzere olan bir kadının boğazında bir delik açtım.

Hiç şu an korktuğum kadar korkmamıştım.

Salona girdiğimde Daisy, Cole ve Eli'nin arasına sıkışmış, kucak kucağa oturuyor. Eli saçlarının uçlarıyla oynuyor ve Cole-

Cole ellerini dizlerinin üzerine koymuş. Onu en son ne zaman bir kadınla el ele tutuşurken gördüğümü hatırlamıyorum. Bu gerçekten ilk kez olabilir.

Birkaç saniye geride durup onu izliyorum. Arkadaşlarımda çok huzurlu görünüyor. Ateş ışığı teninin üzerinde titreşiyor, yumuşak altın bir parlılıkla onu yalıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Ve neredeyse onu öldürüyordum.

Bu düşünce beni ürkütüyor ve o da başını kaldırıp bakıyor. Gözleri büyüdü. Kanepeden kayıyor. "Riven," diye başladı. "Çok üzgünüm-"

"Dur." Odayı geçip onu kollarıma aldım. Göğsüme gömülüyor, hafifçe titriyor. Bir elimi uzun saçlarında gezdiriyorum, kendimden *nefret ediyorum*. "Özür dilerim," diyorum ona, gözlerimi kapatıp tatlı şeftali-krem kokusunu içime çekerek. "Böyle patlamak yerine sana neler olduğunu sormalıydım. Bu senin için adil değildi. Kendini savunmana izin vermeliydim."

Başını iki yana sallıyor. "Bu normal bir tepkiydi," diye mırıldanıyor kazağıma doğru. "Yattığım bir adamın bana kim olduğu hakkında yalan söylediğini öğrenseydim çok sinirlenirdim. Yapılacak en boktan şeydi." Geri çekildi. Gözlerinde büyük yaşlar parlıyor. "Başka seçeneğim olduğunu düşünseydim bunu yapmazdım. Ama sana gerçek adımlı söyleseydim, beni araştırırdın. Facebook'umu kontrol etmek ya da internetteki resimlerime bakmak ya da katil olup olmadığımı kontrol etmek için ya da her neyse. Yerel haberlerde trend olduğum için size nerede yaşadığımı ya da okulumun adını da söyleyemezdim. İnternette bir arama yapsaydınız videoyu bulabilirdiniz."

"Seni farklı bir şekilde düşünmezdim," diyorum nazıkçe.

Kaşlarını çattı. "Bu sadece *seninle* ilgili değil. *Benimle* ilgili. Anlamıyor musun? Hiç tanımadığım bir sürü erkek beni çıplak gördü. Bana otuzbir çektiler. Bana *pis bir sürtük* ve *küçük bir fahişe* diyen yorumlar bıraktılar." Titriyor. "Ne zaman biri o videoyu izlese, kendimi tamamen tecavüze uğramış hissediyorum. Er ya da geç beni arkadan sikilirken görececeklerini bile bile üç devasa, yabancı adamlarla bir evde kalırken kendimi güvende hissedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bize videoyu izlemememizi söyleyebilirdin," diyor Eli sessizce. "İzlemezdik."

"Seni tanıımıyordum! Söylediklerine nasıl inanabilirdim ki?" Kollarını kavuşturdu. "İzlemeyeceğini söyleyen kimseye güvenmiyorum. Sadece merak etmeyeceklerini nereden bileyim? İnsanların beni böyle görmesini engellemek için *her şeyi* yaparım. Her şeyi. Bunu her düşündüğümde kendimi kirli hissediyorum."

Göğsüm ağrıyor. Ellerinin kenarıyla yanaklarını siliyor. "Mektupta söylediklerimde ciddiydim. Size teşekkür etmem gerekiyor. Hayatımı kurtarmakla kalmadınız, bana geri verdiniz. Son birkaç aydır, Sam beni ilk tehdit ettiğinden beri çok üzgün, endişeli ve sürekli korkuyordum. Sokaktaki insanlardan kaçıyordum. Erkeklerin beni tanımasından korkuyordum. Kendimi çok suçlu hissediyordum. Tamamen farklı bir insana dönüşüyordum ve bunun farkında bile değildim. Ben utangaç, korkak bir insan değilim. Seksi seviyorum. Vücudumu seviyorum. Maceracı olmayı seviyorum. Burada, kimsenin beni tanımadığı bir yerde olmak... Yeniden kendim olabildim. Bunun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Benden kurtulmak istesene bile, bana çok yardımcı oldunuz."

Eli boğulur. Cole doğruldu, bakışları keskinleşti. Üçü de bana bakmak için dönüyor.

İsa.

Yanağını okşuyorum. "Bebeğim. Senden kurtulmak istemiyoruz." Dudakları aralandı. "İstemiyor musunuz? Ama hepinize yalan söyledim."

"Bizi manipüle etmek ya da kandırmak için değil. Sen sadece kendini güvende tutmaya çalışıyordun," diyor Cole ayağa kalkarak. Ellerini Daisy'nin omuzlarına koyuyor. "Bana bak," diyor ve Daisy başını geriye eğerek Cole'un bakışlarına karşılık veriyor. "Her zaman kendini güvende tutacak şeyi yapıyorsun," diyor huysuzca. "Her zaman. İstisna yok. Sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğiz. Sırf başkasını mutlu etmek için güvenliğini *asla* tehlikeye atma."

Sadece ona bakıyor.

"Bize yalan söylemekte haklıydın," diye devam ediyor. "Biz yabancıydık ve siz burada bizimle birlikte kapana kısılmıştınız. Haklısınız; o video yayında olduğu sürece şiddete maruz kalma riskiniz artıyor."

Sokakta ona bağırان adamı hatırlıyorum ve yumruklarım sıkılıyor.

"Bana yalan söylediğini öğrenmeyi, kendini tehlikeye attığını öğrenmeye tercih ederim. Sen *doğru olanı* yaptın," diye vurguluyor Cole. "O yüzden özür dilemeyi bırak."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Adam kadının omuzlarını sıkıyor ve tekrar geri adım atıyor. Dudakları birbirine yapışır. Ellerine bakıyor. "Bunu

yapmak istemiyorum.

Hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşayacağımı sanmıyorum. Güvende olmak için kimliğimi saklamak. Sahte bir isim vermek. Bunların hiçbiri benim suçum değil; tüm bunları yapmak zorunda olmam adil değil."

"Buna gerek kalmayacak," diyorum. "Birinin rızası olmadan mahrem görüntülerini paylaşmak yasadışıdır. Mahkemeye başvurursan, videoyu kaldırtabilir ve muhtemelen eski sevgilini hapis cezasına çarptırabilirsin." Bu konuda çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum.

Başını sallıyor. "Adamın parası var. Onun karşısına çıkacak kadar iyi bir avukatı asla karşılayamam. Tek yapması gereken videoyu benim koyduğumu söylemek. Bunun doğru olmadığına dair elimde hiçbir kanıt yok."

"Ailem yazın onları ziyaret etmem için bana rüşvet vermeye çalışıyor. Bunu benim için yapacaklar. İngiltere'deki en iyi avukatlardan bazılarını tanıyorlar. Sana bir avukat bulacaklar ve davana sponsor olacaklar." Eli'ye yaptıklarından sonra bunu hak ettiklerini Tanrı biliyor.

Rahatlamış görünmesini bekliyorum, ama solgunlaşıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diyor sessizce.

Göz kırpıyorum. "İstemiyor musun?"

"Oh, *istiyorum*. Ama ne yapmam gerektiğini anlıyor musunuz bilmiyorum. Polisle birlikte videonun üzerinden geçmem gerekecek. Sonra da Sam'le birlikte bir mahkeme salonunda durmam gerekecek, koca koca adamlar yalancı olup olmadığımı tartışırken. Bunu nasıl *yaparsınız*?"

Eli onu kendine çekiyor ve dudaklarını şakağına bastırıyor. "Bu dünyadaki en kötü duygu," diyor bana.

Yemin ederim. Neden bu onun için bu kadar aşağılayıcı olmak zorunda? Kesinlikle yanlış bir şey yapmadı ve sadece adaleti sağlamak için çok fazla acı çekmesi gerekecek.

"Peki," diyorum bir süre sonra. "Elbette sana hiçbir şey yaptırmayacağız. Ama muhtemelen videoyu kaldırmanın tek yolu bu."

Burnunu çekiyor, yüzünü siliyor. "Hayır. Hayır. Haklısın. Bunu yapmak zorundayım. Yapana kadar mutlu olamayacağım." Islak yüzüyle bile sert görünmeyi bir şekilde başarıyor.

gözleri ve pembe bir burnu vardı. "Yapabilirim. Muhtemelen çok fazla kucaklanmaya ihtiyacım olacak. Ama yapabilirim."

"Her adımınızda yanınızda olacağız," diye söz veriyor Eli. "Sarılacağız." Cole başını sallıyor. Uzanıp kalçasını sıkıyorum. Zayıfça gülümsüyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim."

Günün geri kalanı tembelce geçiyor. Hepimiz salonda toplanıyoruz, sadece ara sıra yemek almak için kalkıyoruz. Böylesine berbat bir günün ardından hepimiz birlikte olmak istiyoruz. Eli, Cole ve ben kanepeye yayılıyoruz ve Daisy battaniyelere sarılıp aramızda dolaştırılıyor. Birinin onu tutmadığı ya da ona dokunmadığı bir an bile olmuyor. Bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, hepimizin kollarına sokuluyor. Belli ki rahatlamak istiyor ve Tanrı biliyor ki geri kalanımızın da buna ihtiyacı var.

Saatler akşama doğru ilerlerken, hepimiz birbirimize sarılmış sıcak çikolata içiyoruz. Eli kayak öğrencilerinden biriyle ilgili aptalca bir hikâye anlatıyor. Ben yarı dinliyorum, Daisy ile Cole'u izliyorum.

Onu kucağına oturtuyor. Her bir dakikada bir şakağına ya da yanağına küçük bir öpücük konduruyor.

Rickard doğduğundan beri birine karşı bu kadar hassas olduğunu görmemiştim. Bunca yıldan sonra onun bu yönünü tekrar görmek çok garip. Eski bir dostla karşılaşmak gibi.

Ben izlerken telefonu çalıyor. Çıkartıyor, ekranı kontrol ediyor, sonra ayağa kalkıyor. "Bir şey yapmam gerek," diye mırıldanıyor. Kollarımı açıyorum ve Daisy kollarıma tırmanıp boynuma sarılıyor. Cole kışlık kıyafetlerini giyiyor, bir kürek kapıyor ve dışarı çıkıyor. Bu Cole için oldukça normal bir davranış, bu yüzden kimse bunu sorgulamıyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra konuşmamız başımızın üzerinden gelen bir kazıma sesiyle kesiliyor.

Daisy kaşlarını çatarak tavana bakıyor. "Çatıdaki karı mı temizliyor? Şu anda mı?"

Eli ve ben omuz silkiyoruz. "Tuhaf öncelikleri var," diye açıklıyor Eli. "Hey, bir sorum var."

Kolumun kıvrımına daha yakın yerleşiyor.

"Kahretsin." "Sana Jenny demeye başlamamızı ister misin?"

Nazikçe titriyor. "Tanrım. Bunu senden duymak bile hoşuma gitmiyor. Hayır. Sanırım Daisy olmayı daha çok seviyorum. Teknik olarak hala benim adım ve onu kullandığımdan beri..." diye omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Hayatım çok daha iyi oldu. Öğretmenliği bıraktım ve resim yapmaya başladım. Sonunda buraya, İsveç'e geldim. Yeni bir ilişkiye başladım. Yeni bir başlangıç gibi hissediyorum. Eskiden kim olduğuma dönüp bakıyorum ve onu zar zor tanıyorum."

"Daisy öyle," diye söz veriyorum, kulağının ucunu öperek. Gülümsüyor, elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor.

Çınlama sesi kesilir ve Cole botlarındaki karı silkeleyerek içeri döner.

"Fırtına dindi," der Daisy'ye.

Göz kırpmıyor. "Evet. Biliyorum. Günümün önemli bir parçasıydı."

"Gökyüzü açık," diye vurguluyor.

Kadın yavaşça başını sallıyor. "İyi mi?"

Ona elini uzatıyor. "Gel de gör."

İsteksizce üzerimden kaymasına izin verdim ve onu dışarı kadar takip ettim.

Eli yanıma uzanıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Onunla bu kadar tatlı olduğuna inanamıyorum. Hiç düşünmemiştim..."

"Biliyorum." Rickard'ı kaybettikten sonra o yumuşak tarafını kilitlediğini düşünmüştüm. Ama belki de tek ihtiyacı olan oydu. Kayıp yapboz parçamız.

Düşüncelerim dışarıdan gelen bir soluk sesiyle bölündü. "Riven! Eli! Gel bak!"

Şaşkınlıkla ikimiz de paltolarımızı alıp onlara katılmaya gidiyoruz. Dışarı adımımızı atar atmaz onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlıyoruz. Kuzey Işıkları ortaya çıktı.

Hayatımın çoğunu burada geçirmiş olmama rağmen hala nefesimi kesiyorlar. Tam başımızın üzerinde, dalgalanan bir ipek parçası gibi parlayan yeşil bir ışık perdesi olarak asılı duruyorlar. Biz izlerken, soğuk yüzümüzü ısıırken, onlar karanlık gökyüzüne yayılarak dönüyor ve yer değiştiriyorlar.

Daisy küçük bir ses çıkarıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Renkli ışığın altında yüzü yeşil ve mavi renkte parlıyor. Elimi sırtına koyuyorum, paltosunun üzerinde daireler çiziyorum ve başını göğsüme yaslıyor. "Çok güzel," diye fısıldıyor.

Işıklar üzerimizde patlayıp alevlenirken beş, on dakika boyunca orada duruyoruz. Tüm bu süre boyunca sessizce ağlıyor ve biz de onu sıcak tutmak için etrafında toplanıyoruz. Sonunda, görmezden gelemeyeceğimiz kadar titremeye başlıyor. Yüzünü kontrol ettim. Dudakları maviye dönüyordu.

"İçeri girmen gerek." "Ama-"

Cole onun omzuna bir el koyarak sırtını eve doğru çevirir. "Riven'ın yatak odasındaki tavan penceresindeki karı temizledim. Onları orada görebilirsin."

"Oh!" Yüzünü silerek neredeyse koşarak evin içine geri dönüyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve hiçbirimiz gülümsemelerimizi tutamıyoruz.

OTUZ İKİ

DAISY

Riven'in yatağının ortasına kıvrılıp boynumu uzatarak termal cam tavan penceresinden süzülen ışıkları izliyorum. Çocuklar kapıdan içeri giriyorlar ve ben kollarımı uzatıyorum. "Buraya gelin." Hepsi etrafımdaki yatağa düşüyor, hepsine aynı anda dokunabileceğim kadar yakınlaşıyorlar.

"Ne kadar sürecekler?" Fısıldıyorum.

"Söylemesi zor." Riven omuz silkiyor. "Bazen on beş dakika. Bazen bütün gece. Yine de güçlüler."

"Fırtına sezonu bittiğine göre onları burada sık sık görebilirsiniz," diye ekliyor Eli. "Muhtemelen en azından Nisan'a kadar." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Bilirsiniz işte. Eğer burada kalırsan."

"Çünkü burada kalabilirim," diyorum yavaşça.

"Eğer yapmasaydın gerçekten ağlayabilirdim," diyor Eli.

"Ve hepiniz beni gerçekten affediyor musunuz?" Kontrol ediyorum. "Hepiniz mi?" Ölü bir atı dövmek istemiyorum ama buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Cole beni kucağına çekerek, "Daha fazla sorma," diye emrediyor. "Affedilecek bir şey yok."

Başımı sallıyorum, yere bakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Riven soruyor. "Şimdi bize anlattığına göre?"

Cole'un kucagında biraz kayarak düşünüyorum. Aletine sürtünürken homurdanıyor ve omzumun üzerinden ona bir gülümseme fırlatıyorum. "Harika. Daha hafif. Sanki artık sizden saklayacak bir şeyim yokmuş gibi. Sanki istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi." Yutkunuyorum, Cole'un büyük ellerinden birini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Yani, içimde bir yerlerde, bir sürtük ya da kirli olmadığımı ya da o insanların benim hakkımda söylediklerinin hiçbirini yapmadığımı biliyordum."

"Hayır," diyor Riven kararlılıkla. Eli ayak bileğimi okşamaya başlıyor. Cole yedek elini kotumun arkasına sokup kalçamı sıkıyor. Ona karşı kıpırdanıyorum, aletin kıcımın altında sertleştiğini hissediyorum. "Ama etrafımdaki herkes bunu söylüyordu. Önemseydiğim herkes. Neye inandığımın bir önemi yokmuş gibi hissediyordum. Eğer tüm dünya bir şeye inanıyorsa, gerçeğin aslında bir önemi yoktur, değil mi?"

Eli kaşlarını çatır. "Bu işler böyle yürümez."

"Hayır. Değil." Aralarına bakarak derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bir şey denemek istiyorum. Eğer... istersen."

Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi Cole elini kıcımın arasına kaydırıyor. Kulağımın kabuğunu öpüp başparmağını deliğime sürttüğünde inliyorum. Kıcımdaki tüm kaslarımın sıkıldığını hissediyorum.

"Beğendin mi?" Kulağıma gürlüyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Bayıldım. Ama-"

"Video," diye tahmin ediyor. Kocaman gözlerle ona bakıyorum ve kaşlarını çatıyor. "Ben *izlemedim*. Riven bana arabayı tamir ettirmeye gittiğimizde meydandaki adamın sana ne bağırdığını söyledi."

Riven yüzünü buruşturdu.

"Hoşlandığın-ah..." "Götten sikilmek

mi?" Eli teklif eder. Riven başını

sallar.

İç çektim. "Evet. Videoda anal seks yapıyordum. Dürüst olmak gerekirse, filme alındığımı bilmediğimi söylediğimde kimsenin bana inanmamasının nedeninin bu olduğunu düşünüyorum. İnsanlar 'alışılmadık' bir şekilde seks

yaptığım için

bir tür ahlaksız porno yıldızı *olmalıyım*." Cole başparmağını sertçe göt deliğime bastırıyor ve ben sıcıyorum.

"Oldukça ahlaksızsın," diyor kulağıma. Kirpiklerim titriyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda aynı fikirdeyim. Kıçımı elinin içine geri itiyorum ve dişlerinin arasından bir nefes tısladığını duyuyorum.

"Bu zavallı insanlar," diye iç geçiriyor Eli kederle. "Eminim hepsi yılda bir kez tatmin edici olmayan misyoner seksi yapıyordur, sonra da geceleri uyanık yatıp götten sikilmeyi hayal ediyorlardır." Başını kederle sallıyor, sonra uzanıp bir elini göğsüme koyuyor. "Biliyor musun, İsveççe'de," diyor usulca, "çok eski bir deyiş vardır. *Finns det hjärterum så finns det stjärterum. Eğer kalpte yer varsa*," kalp atışlarımın üzerinde okşuyor, sonra elini aşağı kaydırarak popomu okşuyor, "*kıçta da yer vardır*. Ve bence bu çok güzel."

Riv kekeliyor. "Bu söz *anal seksle* ilgili değil, *Eli-*"

"Öyle olsaydı daha mantıklı olurdu, değil mi?"

"Kayganlaştırıcı," diyor Cole.

Birkaç dakika sessizlik oldu.

"Biraz mağara adamı olduğumu biliyorum, Nalle," diyor Eli, "ama bu şimdiye kadar kurduğun en tuhaf tek kelimelik cümle olmalı."

Cole kulağıma hırlıyor. "Kimsede var mı?"

Eli alay ediyor. "Ekstra karıncalı, ısıtıcı, kiraz aromalı süper kayganlaştırıcı kadın uyarıcı kayganlaştırıcımı paylaştığımı düşünüyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir."

"Bir kadını paylaşmaya hazırsın ama kayganlaştırıcını değil mi?" Riven

sertçe söyler. Eli sadece omuz silkiyor. "Kayganlaştırıcı benim.

Kadının sahibi değilim."

Riven ayağa kalkar. "Kitlerimde bol miktarda tıbbi sınıf kayganlaştırıcı var."

"Kulağa *inanılmaz* derecede ateşli gelse de," diye araya girip Eli'nin kapüşonunu çıkarıyorum, "Bende biraz var. Getirebilir misin? Çantamda."

Üç adam da dönüp bana bakıyor.

Kızardım. "Ne?"

"Bu çok sıcak," diyor Riven ve
gidiyor. "Vişne aromalı mı?" Eli
soruyor. "Hayır."

Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanıyor ve ben tişörtümü çıkarırken bana bakıyor. "Tanrı'ya şükür. Bu ilişkide hâlâ sunabileceğim bir şeyler var."

"Artık *devam* edebilir miyiz," diye homurdanıyor Cole. Spor ayakkabılarımı silkeliyorum ve kare çenesini kavrayarak onu sertçe öpüyorum. Beni daha sıkı kavlıyor, dilini ağzımın içine sokuyor ve sert bir elini saçlarımın arasına sokuyor. İri parmakları saç diplerimi çekiştirip kafa derime küçük acı kıvılcımları gönderirken hevesleniyorum.

Soluk soluğa birbirimizden ayrıldığımızda, Riven geri döndü ve seyahat boyu küçük kayganlaştırıcımı yorganın üzerine bıraktı. Dudaklarımın karıncalandığını hissederek ağzımı ovuyorum.

Eli gömleğini çıkararak, "Eğer çenemi *kapatmamı* istersen," diye teklif etti, "bu muhtemelen benim üzerimde de işe yarar. Bilemiyorum. Belki de. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Gülerek, kıcımlı Cole'un kucağında tutarak onu öpmek için öne doğru sürünüyorum. Şişenin kapağının açıldığını duyuyorum ve Eli'nin kollarında aniden gerginleşiyorum. Ağzım kuruyor.

"Bunu yapmayalı uzun zaman oldu."

Riven kemerini çözerek, "Yavaş gideceğiz," diye söz veriyor. Duraksıyor. "Şey. En azından başlangıçta."

"O zaman sertleşiriz," diye bitiriyor Eli sırtarak, alt dudağımı yalayarak. Cole iç çamaşırımı çekiştirip kık yanaklarımı nazikçe ayırırken biraz sıçıyorum. Soğukluk hassas tenime dokunuyor. Kaygan bir parmağını kas halkasının etrafında gezdiriyor, deliğimi kaygan kayganlaştırıcıyla döndürüyor. Çizdiği her çemberle daha fazla baskı uyguluyor, ta ki ben inlemekten kendimi alamayıp dönene kadar.

"Rahatla," diye mırıldanıyor arkamdan. "Çok gerginsin."

"Özür dilerim. Ben sadece..." Ne kadar gergin olduğuma şaşırdım. Kalbim göğsümde daha da hızlı çarpıyor. "Yapamam."

Yapamam. Lanet olsun. Neyim var benim böyle? Tamamen güvenli ve destekleyici bir ortamda bile eski utancımın son kırıntılarından kurtulamıyorum. Seks yapmaktan utanmak istemiyorum. Bunun hayatımın bir parçası olmasını istemiyorum.

"Hey." Cole kalçalarımı kavradı. "Sen asla özür dilemezsin. Sen lanet bir seks oyuncuğu değilsin. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmazsın."

"Ama istiyorum," diye feryat ederek ona doğru geri çekiliyorum. "Ben sadece... Sanırım Sam bana videodan bahsettiğinden beri böyle bir şey yapmadım."

"Kımılda," diye emrediyor Riven ve Eli yer değiştiriyor, böylece ikisi de önümde diz çöküyorlar, üzerlerinde sadece boxerları var. Yanağımı avuçluyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Sorun yok," diyor sessizce. "Dediğim gibi. Yavaş yavaş başlayacağız." Eli'a bakıyor. "Neden onu biraz gevşetmiyorsun?"

Eli sırtıyor, dudaklarıma dokunmak için uzanıyor. Ağzımı otomatik olarak açıp parmaklarını içime çekiyorum ve dilimi üzerinde gezdirirken yeşil gözlerinin kararmasını izliyorum. Yavaşça parmaklarını tekrar dışarı çekiyor ve vücudumda gezdiriyor; göğüslerimin arasında, karnımın kıvrımında, sonra bacaklarımın arasında. İlk başta nazıkçe benimle oynamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Parmak uçları yarığımı aşağı yukarı okşuyor, yumuşak dudakları ayırıyor, başlığımın üzerinde geziniyor. Yüzünü izliyorum, karanlık ve niyetli, elmacık kemiklerinin üzerinde bir miktar kızarıklık var ve kendimi her yerde sıcak hissediyorum. Arkamda Cole yağlanmış parmaklarıyla göt deliğimi ovmaya devam ediyor ve beni titretiyor. Riv eğilip yavaş ve lezzetli emişlerle boynumu öpmeye başlıyor ve meme uçlarım neredeyse acı verici bir şekilde sertleşiyor. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor. Eli amımın etrafında daireler çiziyor, kendimi çırpınırken ve sıkarken hissedene kadar içeri ve dışarı alay ediyor.

"Sadece yap," diyorum dişlerimi sıkarak. Sırtıyor, itaatkâr bir şekilde iki parmağını da içeri itiyor. Cole aniden daha fazla baskı uyguladığında rahatlamış bir şekilde iç çekmeye başlıyorum. Parmağının pedi içime girerken sıcıyorum, kıvranıyorum.

Aman Tanrım.

Eli'nin iki parmağı amımda, Cole'un bir parmağı da arkamda. İçimin her santiminin kayganlaştığını ve okşandığını hissediyorum. Birden öyle oldum ki

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu delilik. Rahatlamak için tamamen çaresizim. Her ikisinin de parmaklarının içimde hareket ettiğini, içimde dalgalanmalar yarattığını hissediyorum. Eli'nin elini aşağıya, Cole'un elini yukarıya doğru çekmeye çalışıyorum, umutsuzca aralarında sürtünüyorum.

"Sakin ol," diye sessizce emrediyor Riven, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Öp beni."

Öpüyorum. Onu sertçe, çaresizce öpüyorum ama bu daha da kötüleştiriyor. Riv'in dili benimkinin üzerinde kaydıkça ve Eli parmaklarını içimde kıvrıp G noktama masaj yaptıkça daha da ateşleniyorum.

Cole bir parmağını daha içime sokarak beni geriyor ve damarlarımda elektrik kıvılcımları çıkıyor. Riv beni daha yakına çekiyor, alt dudağımı ağzımın içine çekiyor ve içimdeki ağrı on kat daha kötüleşerek karnımı kavırıyor. İnlemek için geri çekilmek zorunda kalıyorum. Başım dönüyor. Nefesimi tutamıyorum. Ağırlığımı tekrar tekrar değiştiriyorum ama içimde oluşan baskıyı hafifletemiyorum. Amım kabarık, kaygan ve kızgın, sırlıslıkla ıslak hissediyorum. Hassas derimin seğirdiğini ve ağrıdığını hissedebiliyorum. Bunu daha fazla yapamam. Karnımdaki uyarılma gıdıklaması gittikçe kötüleşiyor, alevleniyor ve yanıyor, içimde öfkeleniyor. Hayatımda hiç bu kadar kötü dalga geçilmemiştim.

Arkamda Cole üçüncü bir parmak daha ekliyor. Gerilme hissiyle titriyorum, sonra Riv meme uçlarımla nazikçe oynamaya başlayınca boğuluyorum. Bacaklarımdaki ısı telleri aşağıya doğru iniyor. Orgazmımın başladığını, içimde biriktiğini hissedebiliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ellerimi çarşafın içinde döndürüyorum, dalganın beni vurmasına hazırlanıyorum-

Ve sonra Cole ve Eli aynı anda parmaklarını çekerken tekrar kayboluyor. Sızlanıyorum, otomatik olarak kenetleniyorum, onları içimde tutmaya çalışıyorum.

Eli güler. "Merak etme, Tink. Geldiği yerde daha fazlası var."

Bunu *biliyorum* ama bu, şu anda iki yanımda açık, ağırlı ve boş olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kıpırdanıyorum, nefes nefese. İltihaplı ve titrek hissediyorum. Kıçımı tekrar Cole'un içine sokuyorum. "Lütfen," diye nefes nefese kalıyorum.

"Hazır mısın?" Sesi şüpheci geliyor.

"Bilmiyorum," diyor Eli yavaşça. "Bence onunla biraz daha oynayabiliriz."

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," diyor Riv.

"Eğer önümüzdeki beş saniye içinde kimse bana bir penis sokmazsa, yemin ederim hepsini koparacağım."

Etrafımda üç derin kahkaha gürlüyor.

"Şaka yapmıyorum," diye tıslıyorum. "Lütfen, sadece, *lütfen*-"

"Şşş," diye mırıldanıyor Cole kulağıma. Büyük elleri kış yanaklarıma masaj yapıyor. Bir tanesine ani, acı bir tokat atıyor ve nefesim kesiliyor. "Beni kışında mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes alıyorum. Kayganlaştırıcı kapağının tekrar çıtladığını duyuyorum ve sonra kalın, kaygan horoz kafasının arka girişime bastırıldığını hissettiğimde nefes alıyorum. "*Tanrım*."

Riv ve Eli'nin İsveççe mırıldandıklarını ve Riv'in yatağın başına sırt üstü uzandığını hayal meyal fark ediyorum. Güçlü, kahverengi kolları kalçalarımı sarıyor ve beni üzerine, kalın sikinin üzerine kaldırıyor. İtaatkar bir şekilde kendimi alçaltıyorum, kalçalarına biniyorum, amımı ne kadar derinden doldurduğunu hissettiğimde iç çekiyorum. Yemin ederim, daha önce hiç dokunulmamış yerlerime dokunuyor. Görünüşe göre o da bu duygudan hoşlanıyor, çenesini sıkıyor. Kalçalarımı yuvarlayarak yavaşça ona binmeye başlıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Cole'un sert elleri omuzlarıma dokunup kışımı ona açmak için beni öne doğru eğdiğinde sabit bir ritim tutturmuştum. Sikinin tekrar girişime doğru bastırıldığını hissediyorum ve sonra yavaşça içime doğru itiyor. Ağzım açık kalıyor ama sıkı kas halkasını geçtiğini hissettiğimde hiç ses çıkmıyor. Gerilme hissi gerçek dışı -neredeyse acı verici, ama damarlarımda akan ateşi gönderecek şekilde acı verici. Bir an için hareketsiz kalıyor, sadece sikinin başı içimde ve kendini sıkılığıma sıkıştırırken kulağımda kısık iniltisini duyuyorum. Altımda, Riv meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve aniden ısıyor. Sarsılarak bağıryorum ve Cole bu dikkat dağınıklığını kullanarak yarağının geri kalanını kışıma sokuyor.

Gözlerim açılıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum. Orada öylece oturuyorum, altım ve arkam dolu, donmuş ve nefes nefese.

Dolu. Kendimi çok dolu hissediyorum. Vücudumun böyle hissedebileceğini fark etmemiştim; gergin ve tika basa dolu. Ciğerlerim bile patlayacak kadar dolu hissediyor. Çocukların son yarım saattir içimde uyandırdıkları sızı hafifliyor.

Hem amımın hem de kıcımın kasları sıkılaştıkça sürekli zonkluyor. Bir inilti duyuyorum, Cole'un hareketsiz kalmaya çalışırken kalçalarının biraz sarsıldığını hissediyorum.

Tanrım, bunu *özlemişim*.

Biri yüzümü okşuyor. "Bu çok mu fazla?"

"Daha fazla," diyorum kısık sesle. "Daha fazla, ihtiyacım var, lanet olsun, *kımlıda-*"

Cole çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor ve gözlerim geri dönüyor. Cole içime girerken karnımda derin bir zonklama hissediyorum. Riven'in yüzü altımda keskin ve gergin, ben yavaşça onun sikinin üzerinde öne doğru sallanmaya başlıyorum, yavaş yavaş hızımı artırıyorum. Ona düzgün bir şekilde binemeyecek kadar bunalmış durumdayım, ama o kontrolü ele alıyor, ellerini kalçalarımın altına kaydırıyor ve içime doğru itiyor. İki adam sabit bir tempo tutturuyor, Cole içeri iterken Riv dışarı kayıyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, vücudum içimdeki bu kadar çok hissi aynı anda anlamaya çalışırken nefes alıp veriyorum. Kalbim göğsümde korkmuş bir kuş gibi çırpınıyor. Riven'in omuzlarını öyle sıkı kavriyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Nefes al Daisy," diye emrediyor ve ben de kendimi birkaç derin nefes almaya zorlayarak alıyorum. İçime hücum eden tüm bu hislerden bunalmamak çok zor. Pürüzsüz ve yumuşak bir şeyin dudaklarıma dokunduğunu hissediyorum ve Eli'ı ağzıma almak için açıyorum. Onu özensizce yaladıgımda kalın ve dilime karşı zonkluyor. Bunun hayatımın en iyi saksosu olduğundan cidden şüpheliyim ama yine de titriyor, gözleri kapanıyor. Cole ve Riven biri alttan, diğeri arkadan içime girip çıkarken elimi sikinin dibinde döndürüp geriye doğru itiyorum. Hızlanıyorlar, içime girdikçe daha da hızlanıyorlar. Sallanmaya ve sürmeye devam ediyorum, Eli'ın ağzıma girip çıkmasına izin veriyorum. Sanki vücudumun her yeri uyarılıyormuş gibi hissediyorum. Kısa süre sonra titriyor, seğiriyor ve nefes nefese kalıyorum. Derim çatlayacakmış gibi hissediyorum, serbest kalmaya ihtiyacım var. İçimde yuvarlanırken Riv iki parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Çaresizce elinin içine giriyorum ve o da inliyor.

"Üzerime damlıyor amına koyayım," diye söyleniyor.

Eli acı dolu bir ses çıkarıyor ve ben de başımı yukarı kaydırarak ucunu emiyorum. "Tanrım. Bebeğim."

Sızlanıyorum. Bu çok fazla. Çok fazla. Her yerim titriyor. *Nefes* alamıyorum, Vücudum yanıyor. Boşalmam lazım.

Cole, "Gözlerini aç," diye emrediyor ve ben de açıp başımın üzerindeki tavan penceresine bakıyorum. Işıklar hâlâ yanıyor. Renkleri hafifçe değişmiş, yeşilden maviye dönmüş, bir taraflarında pembemsi bir aura var. İçlerinden yıldızları görebiliyorum. O kadar güzeller ki ağlayabilirim. Nefesim kesiliyor.

Gözlerim yaşla doluyor. Bütün vücudum çığlık atıyor. Dilimi Eli'nin üzerinde çılgınca döndürüyorum, bir elimi kaldırıp sikinin dibini sıkıyorum, taşaklarını avuçluyorum.

"*Siktir*." Eli ağzımdan çekiliyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir. Öp beni, bebeğim." Öne doğru eğilip yatağa yaslanıyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Ben de onu öpmeye çalışıyorum ama odaklanamıyorum. Riv göğüslerimin arasına sokuluyor ve Cole her ikisi de bana vururken kıç yanaklarıma masaj yapıyor. Zevk vücudumda dalgalanıyor ve artıyor. Dudaklarımın doğru çalışmasını sağlayamıyorum. Vücudumdaki her kas gerilirken, serbest kalmak için çaresizce başımı geriye eğiyorum.

Ve sonra, altımda, Riv kalçalarını kaldırıyor, horozunun tabanını klitorisime sürüyor. Şiddetle ileri atılıyorum, boşalırken çığlık atıyorum. Elleri her yerime dokunuyor, beni okşuyor, ben nefes nefese kalıp kıvranırken beni okşuyor. Bir türlü durmuyor. Sıkıyorum, sıkıyorum ve sıkıyorum, zevk dalgaları bana çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Eli beni göğsüne doğru götürüyor ve yüzümü kaslı boynunun kıvrımlarına bastırarak bağırışlarımı onun sıcak teninde boğuyorum.

Sonunda dalgalar çekiliyor ve ben cansız bir şekilde ona yaslanıyorum. Kolonyasının rahatlatıcı, odunsu kokusunu içime çekerek titrek bir nefes almaya çalışıyorum ama tam bir nefes alamıyorum. Ne Riven'in ne de Cole'un durmadığını fark etmem birkaç saniye sürüyor. Riv hâlâ taşaklarını yarığıma sürüyor; Cole hâlâ kıcıma vuruyor. Aşırı uyarılmaktan titriyorum ama onlardan uzaklaşamıyorum. İçime girip çıkmaya devam ediyorlar. Klitorisimden yukarı doğru bir karıncalanma yayılıyor ve başka bir orgazmın kaynamaya başladığını hissediyorum.

Eli yanağımı okşuyor. "Benim için tekrar hazır mısın, bebeğim?"

Hâlâ kendini okşadığını fark ediyorum ve ileri atılarak sikini ağzıma alıyorum. Aynı nefeste hem gülüyor hem de soluk soluğa kalıyor, ben onu yutarken başımı iki eliyle kavıyor. Arkamda Cole kıcımlı çimdikliyor ve durmadan içime giriyor. Riv, yukarı doğru iterken nazik bir parmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor ve G noktama tekrar tekrar vuruyor. Eli'nin etrafında inliyorum. Sanki içimdeki her milimetre iğneleniyor, karıncalanıyor ve ağrıyor, daha fazlası için yalvarıyor. İhtiyacım olan baskıyı elde etmek için hepsine sürtünmeye çalışarak kıvranıyorum ama her tarafım kilitli olduğu için zar zor hareket edebiliyorum. Bu bir işkence. Bununla başa çıkamıyorum. İçimdeki sıcaklığın yeniden kaynadığını, yüzeye çıktığını hissediyorum.

Onları uyarmaya çalışıyorum. "Ben-ben-oh, oh, *f-fuck*, ah..." Çılgınca kesilen nefeslerim ve inlemelerim arasında kelimeleri çıkaramıyorum.

Eli konuşmama izin vermek için birkaç santimetre geri

çekildi. "Bebeğim?" "Ben gidiyorum-ben-"

Altımda, Riv aniden meme uçlarımdan birini sertçe çekiştiriyor. Bağırıyorum, kalçalarım onunkilerin üzerinde sarsılıyor, onu içimde daha da derine itiyorum - ve bu onu uçurumun kenarına göndermek için yeterli. Belimi kavrayışı aniden sıkılaşıyor, tüm vücudu altımda titrerken kısa tırnakları derimi sertçe kazıyor. Sıcak boşalması içime doğru ilerleyip beni derinlemesine doldururken sikinin kasıldığını hissediyorum. İç çekiyorum, bu duyguya bayılıyorum. Sanki zincirleme bir reaksiyon başlatmış gibi, Eli inleyerek ağzıma boşalıyor. Boğazımı dolduran tuzlu, sıcak meniye yutkunarak nefes nefese kalıyorum. Başka bir orgazma yaklaştıkça vücudumdaki her kas geriliyor. Cole, ben onu sıktıkça arkamda boğuluyor, kalçaları kekeledikçe derinden inliyor. Aletinin sertleştiğini hissediyorum, bir şekilde beni daha da dolduruyor; sonra saçlarımdan uçlarını kavıyor ve bırakıyor. İpeksi bir sıcaklık kıcımın derinliklerine fışkırıyor ve beni ıslaklıkla dolduruyor.

Ve sonra sıra bana geldi. Vücudumda yükselen bir ısı dalgası hissederken hâlâ Eli'nin etrafında dönüp duruyorum. Ayak parmaklarımdan başlıyor ve gittikçe yükseliyor, uyluklarımda, karnımda, göğüslerimde karıncalanıyor ve yanıyor, ta ki sonunda beni vurana kadar. Yemin ederim, neredeyse bayılıyordum. Hayatım boyunca hiç böyle bir orgazm hissetmemiştim. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor ve bu hissin ne kadar güçlü olduğunu görünce neredeyse paniğe kapılarak titriyor ve soluk soluğa kalıyorum. Eller vücudumun üzerinde geziniyor, meme uçlarımla seğirtiyor,

klitorisimi okşuyor, k1ç deliğimin etrafında dönüyor, ben sarsılıyorum, titriyorum, sallanıyorum ve sonunda, *sonunda* tamamen çöküyorum

Bitkin bir halde. Aralarına uzandım, ter saçlarımdan ve tenimden aşağı akıyordu. Yavaşça yuvarlanırken, o kadar sıvı dolu hissediyorum ki neredeyse sızlıyorum. Amımdan ve kıcımdan boşalıyor. Birisi ıslak yüzümü okşayarak yumuşak bir ses çıkarıyor ve ağladığımı fark ediyorum. Ama üzgün değilim. Gözlerimi açıyorum ve tavan penceresinden yukarı bakıyorum. Orada yatarken, çocuklarım etrafımda toplanırken ve Kuzey Işıkları başımın üzerinde parıldarken, kendimi hiç hatırlayamadığım kadar mutlu hissediyorum.

Daha da fazlası. Bir daha bu kadar iyi seks yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yeterince güvendiğim insanları bulabileceğimi düşünmemiştim. *Kendime* yeterince güvenebileceğimi düşünmemiştim. Ama yaptım ve vücudumun tekrar benim olduğunu hissediyorum. O benim ve onunla ne istersem yapabilirim.

Gözyaşlarımı geri kırparak bana en yakın olan yüzü tutup öpücüğün içine çekiyorum.

OTUZ ÜÇ

DAISY

ÜÇ AY SONRA

Mahkeme salonundan çıkarken tir tir titriyorum. Cole beni avluya geri götürürken kolunu belime doluyor. Başım dönüyor. Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

Eli ortaya çıkıp beni Cole'un kollarından çekip bir öpücüğün içine çekmeden önce kapıdan ancak üç adım atabiliyoruz. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum, sonra dilinin dudaklarımın arasından kaymasına izin vererek onun içinde eriyorum. Takım elbiseli resmi görünümlü insanlar koridordan geçerken ayak sesleri etrafımızdaki mermer zeminde tıkırdıyor ama muhtemelen bize yönelen onaylamayan bakışlar umurumda değil. Bunun için fazla mutluyum.

Sonunda hava almak için kalkmak zorunda kaldık. Alnını benimkine değdiriyor. "Seninle gurur duyuyorum Tink," diye mırıldanıyor, topuzumdan düşen bir tutam saçımı geriye iterek. "Çok iyiydin."

Göğsüne gömülüyorum, gömleğinden nefes alıyorum. "Çok korkmuştum."

Çok korkuyorum. Duruşma hakkında endişelendiğim için iki gündür hiç uyumadım. Dün gecenin çoğunu otel odasının zemininde hiperventilasyon geçirerek geçirdim. Çocuklar vardiyalı olarak beni aralarında dolaştırdılar, beni yatıştırmaya ve rahatlatmaya çalıştılar ama onların da en az benim kadar endişeli olduklarını söyleyebilirim.

Eli saçlarımı öpüyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Biliyorum, bebeğim. İnanılmazdın."

Eli içlerinde en stresli olanıydı. Bu sabah mahkeme salonuna girdiğimizde kusacak sandım. Ki bu da

Anlaşılabılır. En son girdiğinde hayatının bir yılı elinden alınmıştı. Yargıç gerçek yerine başkasının hikayesini seçti.

Ama bugün değil.

Bugün, gergin, hararetli ve *uzun* bir tartışmanın ardından Samuel Warner nihayet özel cinsel görüntüleri ifşa etmekten suçlu bulundu ve iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ayrıca seks suçlusu olarak kayıt yaptırmak zorunda bırakıldı, yani hapisten çıktığında bile hayatı mahvolmuş olacak. Bana videoların web sitelerinden ve arama motoru sonuçlarından kaldırılmasını talep etme hakkı verildi. Riven, ihtarnameleri göndermek için hazırda bekleyen bir adam ayarladı, yani şu anda gerçekleşiyor olmalı. Biz konuşurken bile, tüm o görüntülerim siliniyor.

Bunun olduğunu hissedebiliyorum. Sanki demir bir bant göğüs kafesimin etrafından çözülüyor. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

Eli'ı bir kez daha öpüyorum ama annemle babamın mahkeme salonundan çıkıp Riven'la konuştuklarını görünce geri çekiliyorum. Riv'in lacivert takım elbisesinin içinde ne kadar iyi görüldüğünü takdir etmek için bir an duruyorum. Çocukların hepsi takım elbise giymiş: Eli gümüşü gri üç parçalı takımının içinde bir model gibi görünüyor ve Cole geniş omuzlarını ve kalın kalçalarını şık bir siyah takımın içine bir şekilde sığdırmış. Kravat takmayı kesinlikle reddediyor ve gömleğinin yakası boğazına kadar açık, inanılmaz seksi ve inanılmaz rahatsız görünüyor.

Kendimi erkek arkadaşlarıma bakmayı bırakmaya zorluyorum ve annemle babamın konuşmalarına kulak kabartıyorum. "Kızımı desteklediğin için çok teşekkür ederim," diyor babam. "Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

"İnan bana," diyor Riv, "şanslı olan benim. Daisy için yapamayacağım şey yok." Eli'nin kollarında bana bakıyor, yüzünün her yerinde özlem var ve annem ona sempatik bir bakış atıyor. Belli ki onun karşılıksız bir aşkla yanıp tutuştuğunu düşünüyor.

Çok az şey biliyor. Bu çok, *çok* karşılıksız. Bir adım öne çıkıp ellerimi tutuyor. "Bebeğim-" diye başladı. "Seni dinlemediğimiz için çok ama *çok* üzgünüz."

Yüzümü gülümsemeye zorlamak zorundayım. Dürüst olmak gerekirse, ailemi tam olarak affetmiş değilim. Bir gün affedeceğimi biliyorum ama şu anda yaram hala çok taze. Bu

Bunca zamandır doğruyu söylediğim halde, bana inanmaları için bir yargıç ve jürinin ikna edilmesinin gerekmesi biraz kalp kırıcı.

"Yapmalıydın," diye homurdanıyor Cole arkamdan.

Annem başını kaldırıp bakıyor. "Affedersiniz?"

"Ona inanmalıydın," diye tekrarlıyor. "İnanmamış olman çok saçma."

Babam kaşlarını çatıyor, sinirleniyor. "Özür dilerim, siz kimsiniz? Ve neden buradasın?"

Çocukların hepsi tereddüt ediyor, bana bakıyorlar. Henüz aileme ilişkimizden bahsetmedim. Annem ve babamın bildiği kadarıyla, onlar sadece seyahatimde edindiğim arkadaşlarım.

Sanırım kayıtları düzeltmemin zamanı geldi.

"Burada çünkü o benim erkek arkadaşım," diyorum, sesim çok net. Cole'un yüzü sakalının altından kıpkırmızı oluyor. Çok sevimli.

Annem benimle Cole'un arasına bakıyor. "O senin erkek arkadaşın mı? *O mu?*" "Evet," diyorum basitçe. "Aylardır birlikteyiz."

"Ama..." Babam Eli'ı işaret ediyor. "Siz ikiniz az önce..."

"Öpmek mi? Evet." Sırtımı dikleştirdim. "Ben de Eli ile çıkıyorum." Eli ikisine de boktan bir sırıtışla bakıyor.

"Sürpriz."

Babamın gözleri büyüdü. "Sen *ne?*"

"Ve-" Elimi Riven'a uzattım. Bir adım öne çıkıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Riv de. Hepsiyle çıkıyorum."

Ailem kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor.

Kendilerini savunmak gerekirse, sanırım bu onlara bir anda çok fazla geldi. Aslında onlara daha önce söylemek istedim ama Riven'ın babasının bana bulduğu avukat, duruşma bitene kadar ilişkimizi gizli tutmamızı tavsiye etti. Bazıları

Üç erkekle çıktığım ortaya çıkarsa jüri üyelerinin benim cinsel sapkın olduğumu düşünebilecekleri hakkında saçmalıklar.

Bence bu aptalca. Bırakın insanlar kimi istiyorlarsa onu sevsinler, bu kadar zor olmamalı.

"Üçü de mi?" Annem boğuk bir sesle aramızdakilere bakarak soruyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkiyorum. "Her biri haftada iki gün benimle kalıyor ve Pazar günleri de beni paylaşıyorlar."

Ağzı açık kaldı. Eli arkamdan usulca homurdanıyor. Omuzlarımın çöktüğünü hissederek iç çekiyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum anne. Üçünü de seviyorum. Onlar da beni seviyor. Hepsi bu kadar. Kimi sevdiğim için özür dilemeyeceğim."

Babamın yüzü tehlikeli bir şekilde morarıyor. "Ne yani? Bu adamlarla dağlarda mı yaşayacaksın? Tek başına mı? Sana her şeyi yapabilirler!" Cole'a dönüyor. "Bak, kızıma ne tür bir saçmalık yaptığını bilmiyorum ama-"

Cole'un gözleri parlıyor. "Kızını mı çekiştiriyoruz?" Bir adım öne çıkıp babama doğru yaklaşıyor. "Ona zarar veren *biz değiliz*."

Babam kılındı. "Benimle bu tonda konuşma. Ben de değilim. Videoyu ben çekmedim."

"Onu incittin." Cole ısrar ediyor. "Ona inanmadığın zaman onu incittin. Kendi çocuğuna davranış şeklin çok iğrenç. O bir *cinsel suçun* kurbanıydı ve sana söylediğinde onu suçladın." Başını sallıyor. "Ve şimdi, onu gerçekten *seçtiği* ilişkiler için yargılayabileceğini *mi* düşünüyorsun? Senin fikrinin onun için *önemli* olduğunu mu sanıyorsun? Herhangi birimiz için? Onun ailesinin bir üyesi olmayı hak etmiyorsun. Onunla akraba olmayı hak etmiyorsun. O senin asla olamayacağın kadar iyi bir insan."

Geri adım atar, göğsü kabarır. Çok uzun, çok garip bir duraklama oldu.

Babam dudaklarını yalıyor ve yavaşça bana dönüyor. "Tatlım-"

"Sorun değil," diyorum. "Gerçekten. Ve senin fikirlerini önemsiyorum. Erkekler hakkındaki fikrimi değiştirecek kadar değil ama benim adıma mutlu olmanı isterim."

"Yani... ne? İsveç'e mi taşınacaksın?" Annem endişeyle alnını kırıştırarak soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Zaten İsveççe öğrenmek için SFI derslerine giriyorum-"

"Berbat biri," diye araya giriyor Eli. "Gerçekten daha kötü aksanı olan biriyle hiç tanışmadım."

"Sanki taşlarla gargara yapıyor gibi," diye ekliyor Riven nefesinin altından. "Ben bakarım," diye onları geçiştiriyorum. "Ben onların kulübesine taşınıyorum."

Gözleri açılıyor. "Ama orada, dağlarda ne *yapacaksın*? Öğretmenlik pozisyonunu nasıl bulacaksın?"

"Hiçbir zaman gerçekten öğretmenlik yapmak istemedim anne," diyorum nazıkçe. "Ben hep resim yapmak istedim. Ve şimdi, yağlı boya tablolarım bana oldukça düzenli bir gelir sağlıyor." Aslında komik bir hikaye. Ailesiyle bana bir avukat bulmaları konusunda konuşurken, Riven'in annesine yağlıboya resimler yaptığımı söyledim. O kadar heyecanlandı ki babasının doğum günü için onun bir portresini yaptırdı ve şimdi evlerini ziyaret eden tüm zengin ve başarılı avukatlar yeni gelen bu *sanatçıdan* kendi eserlerini istiyorlar. "Kiruna'yı temel alan bir koleksiyon yapmayı düşünüyorum," diye devam ediyorum. "Resmedilecek o kadar çok güzel şey var ki. Kuzey Işıkları. Gece yarısı güneşi. Köyler. Ren geyikleri ve huskyler ve dağlar ve..." Sözümü kesiyorum, içimden heyecan akıyor. "Orada *çok* ilham aldım."

"Artı ben," diye araya giriyor Eli. "Ben harika bir modelim."

Yanaklarım kızardı. Eli bana modellik yaptığı son seferde pek bir şey yapamamıştım. Onu çıplak resmetmem için ısrar etti. Oldukça dikkat dağıtıcıydı.

Ailem hâlâ endişeli görünüyor. Onlara en inandırıcı gülümsememi veriyorum. "Ben iyiyim anne, baba. Gerçekten iyiyim. Yıllardır olmadığım kadar mutluyum. Belki de hiç olmadığım kadar."

Babam başını sallar. "Bunu evde tartışabiliriz," diyor kesin bir ifadeyle. "Haydi. Acele edersek hızlı treni yakalayabiliriz."

Bir adım geri atıyorum. "Seninle eve gelmiyorum baba."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama. Bunca yolu uçarak geldin; en azından bizimle kalabilirsin. Belki o zaman seninle biraz konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Gelemem. Geri dönmeden önce çocuklara Brighton'ı gezdireceğime söz verdim. Bir otel odası ayırttık bile."

"Elbette," diye mırıldanıyor alnını silerek. "Dördünüz için sadece bir oda."

"Balayı süitini almak zorundaydık," diye bilgi veriyor Eli. "Yeterince büyük bir yatağı olan tek oda orası."

Bileğine tekme atıyorum. "Yakında bir ara geri geleceğim," diye söz veriyorum. "Sadece ziyaret için. Artık kendi evimi buldum."

Annem gözyaşlarını geri kırıyor. "Fikrini değiştirmeyeceğiz, değil mi tatlım?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Tartışmayı bir kenara bırakıp doğrudan kabul konusuna geçebilseydik, bu bize çok zaman kazandırırdı," diyorum umutla.

Gözyaşlarıyla gülüyor. "Her zaman çok inatçıydın." Omzumun üzerinden bakıyor ve üç adama da sert bir bakış atıyor. "Yukarıda ona iyi bakın, tamam mı?"

"Evet, efendim," der Riven. Cole ve Eli başlarını sallarlar.

"Tamam o zaman." Yanaklarını siliyor. "Trene yetişmek istiyorsak yola çıkmalıyız, Harry."

"Ama-"

"Bırakın onu. O bir yetişkin. Kendi kararlarını verebilir. Sanırım son birkaç aydan sonra ona biraz güven borçluyuz." Öne doğru bir adım attı ve bana sıkıca sarıldı. "Akli başına gelecektir," diye fısıldıyor. "Sadece şok oldu. Eve bir oğlan getirmenden hiç hoşlanmadı. Sanırım üç çocuk onun için biraz fazla."

Başımı sallıyorum. Babamın sadece zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. O kenara çekiliyor ve babam onun yerini alıyor. Bir an için birbirimizi izliyoruz. Çenemi tutuyorum, tekrar tartışmaya başlamasına hazırlanıyorum.

Onun yerine eğilip beni sert bir şekilde kucakladı. "Bizimle eve gelemeyeceğine emin misin?" Kulağıma mırıldandı.

"Hayır. Üzgünüm. Planlarımız var."

İç çekiyor. "Tamam." Beni kol mesafesinde tutarak geri itiyor. "Bizi bu gece ara, tamam mı? Geri döndüğünde."

Başımı sallıyorum ve o da alnıma bir öpücük konduruyor. "Seninle gurur duyuyorum Jennifer. Çok güçlüydün."

Annem kolunu çekiştiriyor ve o da gitmek için dönüyor. Adliyenin büyük cam kapılarından çıkışlarını izlerken kalbimin göğsümde kabardığını hissediyorum. Bir hata yaptılar -kötü bir hata- ama beni hâlâ seviyorlar. Buna inanıyorum. Ve bu benim için yeterli. Kapılar arkalarından kapanıyor ve beni üç dağ adamımla birlikte avlunun ortasında bırakıyorlar.

"Harika." Eli ellerini birbirine vurur. "Lütfen buradan çıkabilir miyiz? Bütün bu avukatlar beni huzursuz ediyor. Ve Tink mahkeme kıyafetleri içinde çok seksi görünüyor."

Günün geri kalanını Brighton'da, memleketimin etrafında dolaşarak geçiriyoruz. Onlara çocukken gittiğim tüm yerleri gösteriyorum. Eski okulumu, atari salonunu, deniz kenarındaki şirin küçük dükkanları. Akşam yemeği geldiğinde onları balık ve patates kızartmasıyla tanıştıyorum. Cole'un hiç bu kadar çok ve hızlı yediğini görmemiştim. Yemekten sonra iskeleden sahile iniyoruz ve bir dondurma arabasından doksan dokuzluk almak için duruyoruz. Güneş denizin üzerinde batıyor, altın ve turuncu parıltılarla hafif dalgaları yansıtıyor. Hava ılık ve esintili. Çocuklar takım elbise ceketlerini çıkarıp gömleklerinin kollarını sıvıyor, ben de topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı kuma gömüyorum. Riven ve Cole, havluların üzerine uzanmış küçük insan kümeleri arasında dolaşırken ellerimi tutuyor.

"*Yıllardır* dondurma yemedim," diye inliyor Eli neredeyse. "Evim çok soğuk." Külahın kenarından damlayan sosu yalamak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Sonra alt dudağındaki bir lekeyi yalıyorum. Gülümsüyor, içime sokuluyor. "Hukuki meseleler seni azdırıyor mu bebeğim? Zar zor

Ellerinizi üzerimizden çekin. Benim durumumda anlaşılabilir ama bu ikisini bilemiyorum."

Avucumu Riven'in göğsünde gezdiriyorum, iyi dikilmiş gömleğin altındaki kasları hissediyorum. "Hepiniz takım elbiselerinizin içinde çok seksi görünüyorsunuz. Bununla başa çıkamıyorum." Riv'in yakasını çimdikliyorum, o da elimi yakalıyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor.

Cole, "Şu insanlar bakıyor," diye uyarır ve Riven donakalır.

Başımı kaldırıp bakışlarını takip ettiğimde bir çiftin bize baktığını ve birbirleriyle fısıldaştıklarını görüyorum. Ben izlerken kız beni işaret ediyor ve erkek arkadaşını dürtüyor.

Üç adam da otomatik olarak önümde durmak için hareket ediyor. Bu hala toplum içindeyken oldukça sık oluyor. İnsanlar beni videodan tanıyacak. Bundan nefret ediyorum. İnsanların bana bakmasından, beni yargılamasından, zihinsel olarak beni soymasından nefret ediyorum.

Bu çiftin bakmasının nedeninin bu olmadığına eminim. Muhtemelen üç farklı erkeğe sarılmamla daha çok ilgisi var. Sinir ve utanç duygusunun beni vurmasını bekliyorum ama bunun yerine hiçbir şey yok. Sadece göğsümde mutluluğun sıcak parıltısı ve ağzımda vanilyalı dondurmanın tatlılığı var.

"Onlarla konuşacağım," diye mırıldandı Riven, elimi bırakarak.

"Bekle." Kolunu tuttum. "Sorun değil. Benim için sorun değil."

Cole kaşlarını çatır. "İnsanların toplum içinde sana bakmasından nefret ediyorsun. Bu seni korkutuyor." Kaşlarını çatması derinleşir. "Korkmana gerek yok."

"Sanırım artık umurumda değil. Aslında kendimi biraz... gururlu hissediyorum." Üç çift kaş kalktı. Omuz silkiyorum. "Videoyu yayınlamayı ben seçmedim. Ama ben sizi seçtim. Hepinizi. Yapmayı *seçtiğim* bir şey yüzünden yargılanmak sanırım güçlendirici bir his. Birinin bana yaptığı bir şey yerine." Hâlâ balık gibi ağzı açık duran çifte dönüp bakıyorum ve aklıma bir fikir gelince sırtıyorum. "Neden onlara bakacakları bir şey vermiyoruz?"

Hiçbiri tepki veremediğim parmak uçlarımda yükseliyor, ellerimi Cole'un ensesine doluyor ve onu öpebildiğim kadar derinden öpüyorum. Beni

belimden çekiyor ve dili ağzımı hoyratça yağmalarken içimdeki sıcaklık tel tel yayılıyor. Soluk soluğa birbirimizden ayrıldığımızda, her tarafımın sıcak ve ürperici olduğunu hissediyorum. Sonra, ben

Riv'e uzanıyor, ellerimi yakasından tutup onu kendi hizama çekiyorum. Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve dilini dudaklarımın arasından geçirip benimkine doğru kıvrıyor. Etrafımı saran güçlü kolları kendimi o kadar güvende ve aziz hissettiriyor ki nefesimi zor tutuyorum.

Sonunda Eli'ye dönüyorum, zor nefes alıyorum. Pembe yanaklarıyla beni izliyor, bukleleri deniz esintisiyle alnına dökülüyor.

"En iyisini sona mı saklıyorsun?" Ellerimi göğsünde gezdirirken bana takılıyor. "Sana söylemiştim. Öpüşme tekniklerini sıralamıyorum."

"Tabii, tabii. Ama bu sadece onların kırılgan egolarını korumak için, değil mi?" Sesini alçaltıyor. "*Biz* gerçeği biliyoruz."

"Oh, sadece öp beni."

O da öyle yaptı. Dondurmasının kalanını Cole'a uzatarak beni kendine çekiyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. Vanilya ve şekerin tadını alarak onu yalıyorum ve sonra beni ayaklarımın dibinden çekerken dünya aniden dönüyor. Gökyüzü başımın üzerinde eğilirken karnım dönüyor. İskelenin tam ortasında, tam bir aşk filmi öpücüğü. Sonunda beni ayağa kaldırdığında dudaklarına karşı gülüyorum.

"Vay canına. Hassiktir çocuklar." Bir elimi sıcak yanağıma bastırıyorum, sonra eteğimi düzeltiyorum. "Hâlâ bakıyorlar mı?"

"Uh. Evet." Riv etrafına bakar. "Pek çok insan öyle." Eli,

"Muhtemelen öpüşme becerilerime hayran kalmışlardır,"

diye düşünüyor.

Omuz silkiyorum. Bir kumsalda durmuş, güneşin denizin üzerinden batışını izliyoruz. Etrafımızdaki çiftler her yerde öpüşüyor. Neden sevdiğim adamları öpmeyeyim ki? "Güzel. Artık herkes biliyor. *Üçünüzü de* ne kadar sevdiğimi herkes biliyor."

Başımın üzerinden yumuşak bir bakış

paylaşıyorlar. "Ne?"

"Yok bir şey," diyor Riven. "Şimdiden çok daha rahatlamış görünüyorsun."

Kumların üzerinde çalkalanan denize bakıyorum. Rüzgâr biraz hızlanıyor ve saçlarımı yüzüme savuruyor. "Uzun zamandır çok utanıyordum. Ama artık utanmıyorum. Sadece hissediyorum..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum.

"Güvenli mi?" Cole

tahmin ediyor. "Mutlu

musun?" Riven teklif

eder. "Azgın mı?" Eli

merak ediyor.

"Özgür," diye karar verdim. "Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Sanki istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi. Her şeyi."

Eli kolunu omuzlarıma atıyor. "Harika. Ne ile başlayalım?" Birkaç

saniye düşünüyorum, sonra gülümsüyorum.

"Bahse girerim hepinizi suya kadar yenebilirim." Havalanıyordum, kumsal boyunca denize doğru uçuyordum. Çocuklar karda yürümekte benden daha iyi olabilirler ama kum *benim* ana saham. Eli tam dalgalara ulaştığımda bana yetişiyor. Beni kollarının arasına alıp dalgaların içine taşıyor ve sertçe öpüyor. Cole ve Riv de bizi takip ediyor, biz derinlere dalarken elbise pantolonlarının paçalarını kıvrıyorlar. Etrafımda toplanıyorlar ve beni dondurucu soğuk suya indiriyorlar. Bir dalga ayaklarımı yerden kesiyor ve tekrar birinin kollarına düşüyorum. Biri boynumu öpüyor ve bir başkası sıcak dudaklarını yanaklarımda gezdiriyor. Eller kalçalarımın, kollarımın, belimin üzerinde kayarak beni dik tutuyor. Deniz etrafımızda turuncu yanıyor, batan güneşi yansıtıyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, sadece hissediyorum.

"Biz de," diyor Riven kulağımın dibinde, sesi alçak ve

hırıltılı. "Hm?" Kaslı bir göğse karşı tembelce

uzanıyordum, mutluluktan uçuyordum.

"Biz de kendimizi yeniden özgür hissediyoruz."

Gülümsüyordum ve bir ya da üç öpücük için yüzümü kaldırıyorum.

EPILOG

İKİ YIL SONRA

"Affedersiniz, efendim? Sıcak havlu ister misiniz?"

Cole sinirli bir şekilde uçuş görevlisine bakar. "Sıcak havluyla ne yapacağım?"

Kadın ona rujlu bir gülümseme veriyor. "Kendinizi yenileyin, efendim." "Ne?"

Ona doğru eğildim. "Biz iyiyiz, teşekkürler," diyorum kibarca. O da bana bakma zahmetine bile girmeden dalgınca gülümsüyor. Mavi gözleri Cole'un yüzüne sabitlenmiş.

Bu altıncı kez bize bir şeyler ikram etmek için koltuklarımıza doğru süzülüyor. Battaniye, yastık, şampanya, mendil, dergi. Her seferinde Cole'un omzuna dokunma şansını yakalıyor ya da göğüslerini yüzüne sokmak için ona doğru eğiliyor. Belli ki uçağın tuvaletinde şipşak bir şeyler yapmak istiyor.

Kıskanmıyorum; gerçekten çok komik olduğunu düşünüyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de ona asılırdım.

Ama bu durum onu açıkça rahatsız ediyor ve bu haliyle onun için yeterince stresli, bu yüzden ben devreye giriyorum.

"Bizi yalnız bırakabilir misiniz?" Mümkün olduğunca nazik bir şekilde sordum. "Kocam biraz gergin, biraz uyumaya çalışıyor."

Cole *koca* kelimesini söylediğinde homurdanıyor. Memnun olduğunu söyleyebilirim. Ona böyle hitap etmeme bayılıyor.

"Kocam mı?" Kadın kekeliyor.

"Evet!" Ona elimi gösteriyorum. Yüzük parmağıma dizilmiş üç altın alyansa bakıyor.

Çocuklar onları bana sadece birkaç ay önce verdiler. Bunu teker teker yaptılar; Eli, etrafımızda dağlar varken bir kayak pistinin tepesinde; Cole, ormanda bir yürüyüşte; ve sonra Riven, o gece uyumadan önce yatağın kenarında diz çökerek. Her yüzüğün içine erkeğin adı kazınmış.

Açıkçası, elimizde evli olduğumuzu gösteren bir kağıt parçası yok. Ama sevgimiz, bağlılığımız ve tüm sözlerimiz var. Ki bunlar en önemli kısım gibi görünüyor.

Uçuş görevlisi kendini toparlıyor, birden profesyonelleşiyor. "Elbette hanımefendi," dedi yumuşak bir sesle. "Kırk beş dakika içinde Arlanda'ya inmiş olacağız. Uçuşunuzun geri kalanının keyfini çıkarın."

"Harika. Teşekkür ederim!"

Koridorda geri geri yürüyor ve ben Cole'a dönüyorum. Kocaman vücudunu bir uçak koltuğuna sıkıştırmış haliyle sevimli görünüyor. Ama rahatsız olduğunu biliyorum. Başımı omzuna yaslıyorum. "İyi misin?"

"Bundan nefret ediyorum." Pencereden dışarı, kabarık beyaz bulutlara bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Neredeyse bitirdik," diye söz veriyorum ona. "Kısa süre içinde ağaçları kesip geyikleri kurtaracaksın."

Homurdanıyor. "Geyiklerin iyi olduğuna eminim. Yollarda değildin."

Geçen haftayı Londra'da geçirdik. Şehir merkezindeki galerilerden birinde resimlerim için bir sergi açtım. İnanılmazdı; tonlarca sanat meraklısı ve eleştirmen son koleksiyonumu görmek için geldi. Resimlerin çoğu satın alındı ve pek çok başka sanatçıyla tanışarak harika vakit geçirdim. Artık hayatımın bu olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Geçen yıl boyunca

Dublin, Edinburgh, Göteborg ve Stockholm'de de g sterilerim oldu. Genelde Eli ve Riven sırayla bana eşlik ederlerdi ama bu sefer Cole da gelmeyi teklif etti. Londra ile ilgili neredeyse her Şeyden nefret ettiğine eminim ama her zaman yanımda durdu ve beni destekledi.

Gözleri tekrar pencereden dışarı kayıyor. Sanki onu kişisel olarak rencide etmişler gibi bulutlara kaşlarını çatıyor.

"O zamana kadar," elimi kalçasına koydum, "zaman geçirmenin bir yolunu bulabilirim."

Bir elini enseme gezdiriyor ve beni sert, derin bir öpücüğün içine çekiyor. İki yıl oldu ve dudakları hâlâ beni ateşe verilmiş gibi hissettiriyor. Hatta bu his daha da güçlendi.

Bu sefer, uçuş görevlisi yanından geçtiğinde, hemen ilerliyor.

Stockholm'den Kiruna'ya iki saatlik bir u uşumuz daha var. Uçuş r tar yaptı ve Cole bağlantı süresini homurdanarak ve parlak ışıklı mağazalar ve kafeler arasında bir aşağı bir yukarı volta atarak geçirdi. Arada sırada bir d kk na girip bir Şeyler alıyor, sonra geri getirip yanımdaki küçük plastik masanın üzerine bırakıyor. şimdiye kadar iki aşk romanı kitabı, bir fincan kahve, bir salata, bir tarçınlı çörek ve bir paket *bilar* aldım. Görünüşe göre, beni mutlu etmeye çalışmak şu anda onu aklı başında tutan tek Şey.

Plastik sandalyeme oturup kahvemi yudumlarken onu izliyorum.

Bana gelip bu geziye benimle gelmek istediğini söylediğinde şaşırdım. Onu daha önce hiç davet etmemiştim, açıkçası gitmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Eli yamaçları  zlese de şehirde evinde gibi. Riven bununla gayet iyi başa çıkıyor. Ama Cole kalabalıklar, kuyruklar ve zincir restoranlar için yaratılmamıştı.

Pressbyr n'daki bir d kk ndan çıkıp bana katılmak için geri dönmesini izliyorum.

"Al." Elimin yanına plastik bir şişe su koydu. "Su i melisin."

"Teşekkürler." Başını sallayıp tekrar gitmek için dönüyor ama ben elini tutup onu yanımdaki sandalyeye çekiyorum. "Buraya benimle gelmenin anlamı çok büyük," diyorum ona içtenlikle.

"Çalışmanı görmek istedim," diye mırıldandı.

"İnanılmazsınız." "Geldiğiniz için teşekkür ederim.

İnanılmazdın."

Birkaç saniye bana bakıyor, buz mavisi gözleri içimi delip geçiyor. Sonra bir kolunu belime doladı ve beni kucağına aldı. Havaalanının tam ortasında onun kucağına kaldırılırken ciyaklıyorum. Bazı insanlar dönüp bakıyor ama umurumda değil. Diğer insanların beni yargılaması artık umurumda değil. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil.

Kiruna'ya indiğimizde Cole gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Eve dönüş yolculuğu oldukça sessiz geçiyor. Pencereden dışarı bakıyorum, dağlara tırmandıkça karın kalınlaşmasını ve ağaçların seyrekleşmesini izliyorum. Ne zaman küçük bir köyün yanından geçsek ya da hayvanlarını gece için evlerine götüren ren geyiği çobanlarından birini görsem boğazım düğümleniyor.

Ben geldim.

Sonunda dağ kulübemizin önüne geldiğimizde dışarısi karanlıktı. Cole arabayı garaja park etmeye giderken ben de karların arasından ön kapıya doğru ilerliyorum. Heyecandan karnıma ağrılar giriyor. Kapı açılmadan önce anahtarımı kilide bile sokmamıştım. Eli resmen bana saldırıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni içeri, göğsüne doğru çekiyor. Gülümsüyorum, ılık çam kokusunu içime çekiyorum.

"Seni özledim Tink," diye mırıldanıyor boynuma doğru, beni sıkıca kavırıyor. "Tanrım. Bir dahaki sefere ben de seninle geleceğim, tamam mı? Sıranın kimde olduğu umurumda değil. Benim sıram. Benim sıram. Ben geliyorum."

"Şey, bilemiyorum. Cole artık çok tecrübeli bir uçucu. Onunla savaşmak zorunda kalabilirsin." Ben de ona sıkıca sarılıyorum. "Ben de seni özledim. Hem de *çok*."

Mutlu bir şekilde iç çekiyor, yanaklarımı avuçluyor ve beni derin bir öpücüğe çekiyor. Dilini dudaklarımın arasında sahiplenici bir şekilde

kıvrırken ona karşı yumuşuyorum.

"Eli," diyor soğuk bir ses. "Paylaş."

Eli homurdanıyor ve Riven'ın beni karşılayabilmesi için geri çekiliyor. Adam beni bir süre kol mesafesinde tutuyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor. Gözleri hafifçe şişmiş göğüslerime takılıyor ve doktorun yolculuk boyunca sakladığım sırrı çözüp çözmeyeceğini merak ediyorum. Dudaklarındaki minik gülümsemeye bakılırsa, anlamış olabilir. Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor ve dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. "Sensiz bir bütün değiliz," diye mırıldanıyor yanağıma karşı.

Eli elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. Cole'un arkamdan gelip göğsünü sırtıma dayadığını hissediyorum. Dağ adamlarım tarafından çevrelendiğimde vücudumda kalan tüm gerginlik kayboluyor. Kocalarım.

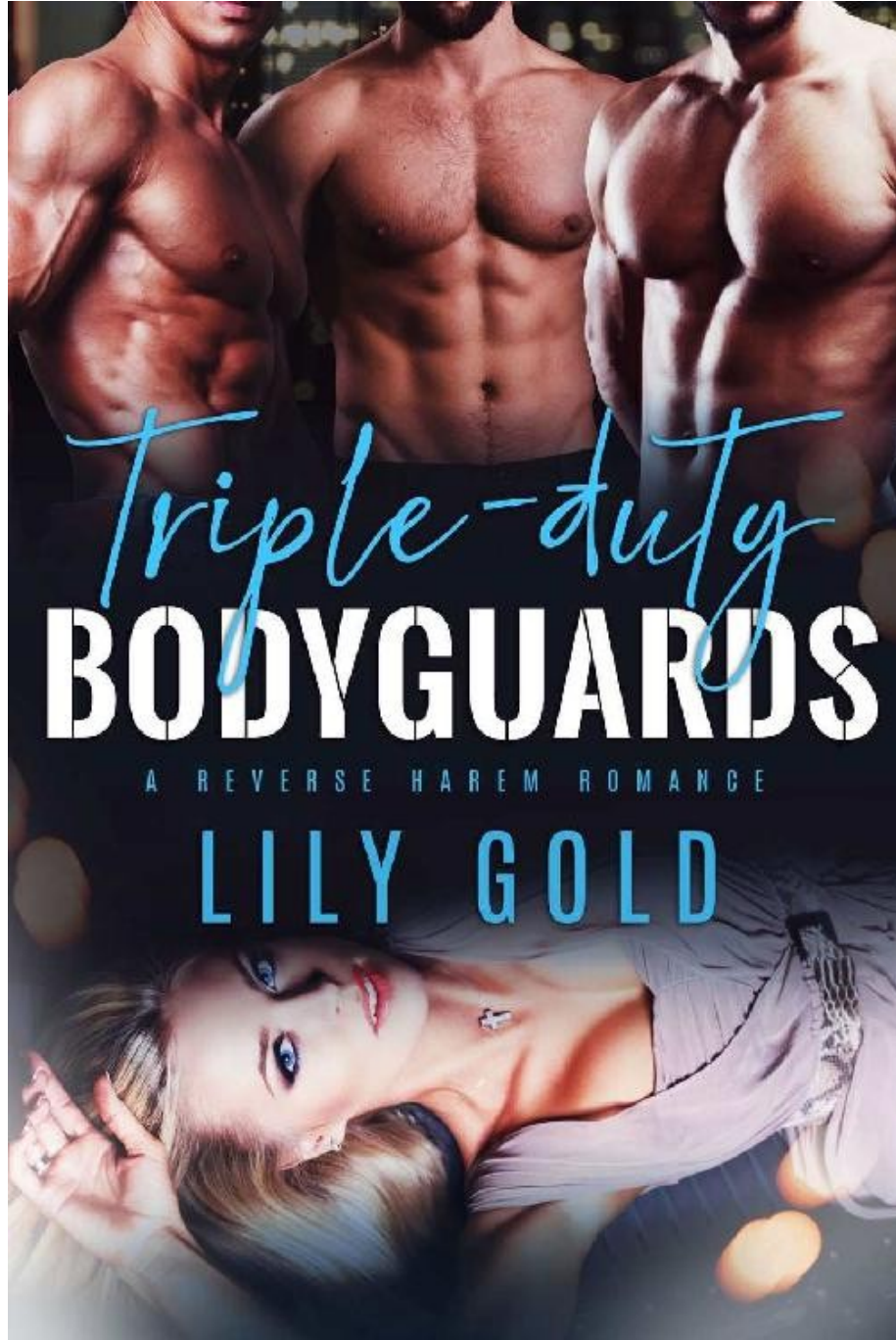
Bazen bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Etrafım her zaman sevgiyle çevrili. Beni koza gibi sarıyor. Beni sarıyor, güvende ve sıcak tutuyor. İlişkımız alışılmadık ama hayal edebileceğim en iyi ilişki.

Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Daisy ve erkekleri için bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? (İPUCU: Zor bir hamilelik geçiriyor, ama erkekler ona yardım ediyor). Tüm hikâyeyi anlatan ÜCRETSİZ bonus sonsözü almak için lilygoldauthor.com adresinden [bültenime](#) kaydolun!

Daha fazla ters harem aksiyonu için sabırsızlanıyor musunuz? Lily'nin bir sonraki kitabı ÜÇLÜ GÖREV KORUMALARI bu Nisan'da çıkıyor! Şımarık bir ünlü diva, rahatsız edici derecede saplantılı bir takipçi ve onu korumak için tutulan üç yırtık eski askeri korumayı takip ediyor. Şımarık davranışları onları uzaklaştıracak mı? Yoksa onda kimsenin göremediği bir şey mi görecekler? İlk bölüme bir göz atmak için okumaya devam edin!

(Şu anda ARC ekibimi oluşturun. Eğer Üçlü Görev Korumaları'nın e-ARC'ını almak isteyen bir ARC yorumcusuydysanız, lütfen ARC'ler mevcut olduğunda haberdar olmak için [bültenime](#) abone olun).

ÜÇLÜ GÖREV KORUMALARI ÖN İZLEME

Çeviri Kitaplar

Telegram

BİRİNCİ BÖLÜM - BRIAR

Halkla ilişkiler müdürüm tırnak yataklarını incelerken, "Dramatik olma hayatım," dedi. "Adam seni *öldürmeye* çalışmıyordu ki."

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum. Saat sabahın dördüne geliyor ve başım hala dün geceki rozeden dolayı dönüyor. Pembe kiremitli küçük mutfağımın penceresinden kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, arabamın önüne park etmiş polis arabasından içeri giriyor. Başımın üzerinden, üst katta soruşturma yapan polis memurlarının ağır ayak seslerini ve alçak seslerini duyabiliyorum.

Yoruldum.

"Bir yabancı evimin yan tarafına tırmandı, yatak odamın camını kırdı ve yatağımda mastürbasyon yaptı," diyorum yavaşça. "Dramatik olmaya çalışmıyorum."

Julie koltuktaki pozisyonundan omuz silkerek pudrasına uzanıyor. "Sana dokunmadı bile, bebeğim," diye mırıldanarak pudrasını burnuna sürdü. "Sana her şeyi yapabilirdi ama yapmadı. Bu zavallı Rodriguez'i kovmak için bir neden gibi görünmüyor."

Gözlerim evimin güvenlik görevlisi Rodriguez'e kayıyor. Bana bakmayı reddediyor, Julie'nin yanındaki yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Saçları karıştırılmış, fermuarı açılmış ve gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Julie'nin kırmızı ruj boynuna bulaşmış.

Davetsiz misafirin kapımdan geçmeyi nasıl başardığını anlamak çok zor değil.

"Evet," diyorum açıkça. "Öyle. Rodriguez, işin bitti. Pantolonunu topla ve git."

Gözleri açılıyor. Doğruldu. "Ama hanımefendi-"

"Bana hanımefendi deme," diye tükürdüm. "Artık benim için çalışmıyorsun." Ön kapıya el sallıyorum. "Git."

Göğsünü şişirerek ayağa kalkar. "Hanımefendi, gerçekten, bu hiç adil değil-"

"Tabii ki adil," diye çıkıştım. "Çalışanlarımla sevişmekle o kadar meşguldün ki *yatak odama giren* yabancı adamı fark edemedin. Sana altı haneli rakamlar ödüyorum ve sen hâlâ sekiz saatlik bir vardiyayı kafayı bulmadan tamamlayamıyorsun. Kovuldun. Şimdi karını arayıp neden artık bir işin olmadığını söylemeden önce evimden defol."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arkamdan mırıldanılan '*kaltak*' sözlerini duymazdan gelerek mutfaktan çıkıyorum.

Doğru. İşte ben buyum. Koca bir kaltak. İş berbat eden ve hamile karımı aldatan *ben değilim*. Ama her zamanki gibi, kaltak *benim*. Velet. Divayım.

Aslında, *o kadar* büyük bir baş belasıyım ki, unvanlarım bile var. *Goss* dergisinin 'En Büyük Ünlü Diva' ödülünü üç kez kazanmanın gururunu yaşayan biriyle konuşuyorsunuz. Büyük bir İngiliz gazetesi daha birkaç hafta önce beni 'Britanya'nın En Büyük Kaltağı' olarak taçlandırdı. Bunların aslında ödül olması *gerektiğini* sanmıyorum ama yine de alacağım.

Sanırım bu biraz da benim hatam. Koridora adımımı attığımda, koridordaki elmas işlemeli aynada kendimi görüyorum. Röfleli sarı saçlar. Sprey bronzluk. Takma tırnaklar. İnsanların kaltak demeyi *sevdiği* türden bir kadını.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve başımı kaldırdığımda bir polisin sahanlığa çıktığını görüyorum, elinde içinde bir çubuk olan şeffaf bir torba tutuyor.

"Numunen var mı?" Ağır bir şekilde duvara yaslanarak soruyorum. Tüm vücudum tükenmiş hissediyor.

Başını sallıyor. "Yine de adamı bulacağımızı garanti etmiyor. Eğer tekrar eden bir Birleşik Krallık suçlusu değilse, DNA'sını eşleştiremeyiz."

"Veri tabanlarınız yok mu? Hastane kayıtları ya da başka bir şey?"

Gözlerini deviriyor. "Bunu daha yüksek profilli bir dava için yapabiliriz hanımefendi. Hırsızlık kadar önemsiz bir şey değil." Pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır ve kalın siyah kaşlarını oynatır. "Bu arada, kızım eskiden oynadığınız TV programının büyük bir hayranıydı. Kısa bir fotoğrafını çekmemin sakıncası yok, değil mi?"

Kendime bakıyorum. Lekeli bir Minnie Mouse pijama takımı giyiyorum. Dün geceki makyajım gözlerime bulaşmış ve ağladığım için gözlerim kıpkırmızı olmuş. Çünkü az önce bir haneye tecavüzün kurbanı oldum.

"Evet," diyorum ona, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Aslında umurumda bile değil."

Yüzü sertleşir. Başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Omzunun üzerinden "İrtibatta olacağız," diyor.

Arkamda bir itiş kakış oluyor ve Rodriguez ile Julie birbirlerine fısıldayarak mutfaktan çıkıyorlar. Fermuarı hala açıktı. Onları kapıya kadar geçirdim. "Siz. İkiniz. Dışarı. İkinize de tazminatlarınızı göndereceğim. İşsizliğin tadını çıkarın."

Julie bir elini platin buklelerinin arasından geçirir. "Hadi, Briar," diye yalvarır. "Bu sadece bir hataydı. Senin ürkütücü hayranlarından birinin bu gece içeri girmeye çalışacağını nereden bilebilirdim ki?"

Ona dik dik bakıyorum. Julie son sekiz yıldır benim halkla ilişkiler müdürüm. Tipik bir zengin Chelsea kızı: sarışın, her zaman makyajlı ve sürekli kürk mantolar ve elmaslarla süslü. Benim için çalıştığı süre boyunca, onu neredeyse elli kez kovuyordum, ama her nasılsa her zaman hayatıma geri dönmeyi başarıyor.

Görünüşe göre sessizliğimi cesaret verici buluyor ve elimi tutuyor. "Dinle, sana yeni bir güvenlik ekibi bulursam beni affedecek misin?" Rodriguez incinmiş görünüyor.

"Hayır,"

diyorum ona.

"Ama-"

"Bana *bu* güvenlik ekibini sen buldun," diyorum. "Sonra da güvenlik ekibimle *seks* yaptın. Yani, hayır, yeni korumalarımı seçmene izin vermeyeceğim." Onu üzerimden silkeledim. "Kovuldun. Çık dışarı."

Surat asıyor. "Ama-"

Son kontrol kırıntılarım da koptu. "Tanrı aşkına, herkes evimden defolup gidecek!" diye bağıryorum. Titriyorum. Bunu daha fazla yapamayacağım. Çok yorgunum, üzgünüm ve *korkuyorum*, parçalanmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, sonra ön kapı açılıyor ve herkes dışarı çıkmaya başlıyor. Sertçe yutkunuyorum, birkaç damla gözyaşının süzülüp yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum. Onları uzaklaştırmak için bir elimi kaldırıyorum.

Bir ışık parlaması oldu. Kafamı kaldırıyorum ve kapıda bana bakan polisin telefonunu havaya kaldırıp çöküşümün güzel bir fotoğrafını çektiğini görüyorum. Bana yapmacık bir sırıtışla baktı. "'Preciate it, Briar Saint.'" Elinden telefonu almak için bir adım öne çıkıyorum ama kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Bir saniye kapıya baktım. Sonra yere çöküp kollarımı dizlerime doluyorum. Yabancıнын bana yazdığı kelimeler kafamın içinde yankılanıyor.

Uyurken çok güzel görünüyorsun, meleğim. Ve yakında, sonsuza dek yan yana uyuyor olacağız.

X